

Này Em Gái ... Anh Yêu Em

Contents

Này Em Gái ... Anh Yêu Em	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	12
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	22
10. Chương 10	26
11. Chương 11	30
12. Chương 12	35
13. Chương 13	40
14. Chương 14	44
15. Chương 15	48
16. Chương 16	53
17. Chương 17 - End	55

Này Em Gái ... Anh Yêu Em



Giới thiệu

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nay-em-gai-anh-yeu-em>

1. Chương 1

Chap 1:

Thơ ngây, hồn nhiên, nhí nhảnh.. là 3 từ có thể diễn tả về nhỏ. lớn lên trong 1 gia đình khá giả(ko giàu nhưng ko thể chê vào đâu được) lại là con gái út nên nhỏ rất được cưng chiều.vẫn như mọi ngày nhỏ hí hửng trên chiếc xe đạp từ trường về nhà(chị ấy rất tự lập ko ưa đưa đón ấy mà), điều đầu tiên nhỏ nhận ra “hình như nhà có khách”. nhẹ nhẹ bước vào vì hôm nay về trễ sợ bị la, nhưng nhỏ phải đứng lại vì nghe thấy tiếng mẹ khóc. dù tò mò nhưng nhỏ ko chạy ngay vào mà nép mình đứng ở cửa. sau 5 phút im lặng cuối cùng nhỏ ko thể kiềm chế mà thét lên“KHÔNG THỂ”, mọi người im bật đưa ánh mắt đổ dồn về phía nhỏ. gương mặt đầy nước mắt của nhỏ hướng về ba mẹ và 3 người khách xa lạ nhưng nhìn rất sang trọng. nhỏ chạy lại ôm mẹ nói “đây ko phải là sự thật đúng ko mẹ? con là do mẹ sinh ra đúng ko mẹ? họ nhầm lẫn đúng ko mẹ?” mỗi câu nói của nhỏ như mũi dao đâm vào tim mẹ nhỏ và người phụ nữ kia. khoảng không im lặng chẳng ai trả lời nhỏ. 1 lúc sau thì ba nhỏ cũng lên tiếng” NHƯ ả đây là ông bà Chan và cũng là....ba mẹ ruột của con đó”. nhỏ như chết lặng trước lời khẳng định của ba nhỏ. mặt nhỏ nóng bừng, tay chân tê cóng nhỏ cảm thấy như ko còn nhìn thấy rõ những gì trước mắt mình nữa (nhỏ shock wa’ nên ngất rồi còn đâu). trước sự lo lắng của mọi người cuối cùng nhỏ cũng tỉnh lại.

nhìn mọi người 1 lượt bằng đôi mắt vô cảm lạnh lùng “con muốn biết sự thật”nhỏ nói.

ba nhỏ ghen ngào và hồi tưởng lại ký ức” 18 năm trước khi mẹ con mang thai và trở dạ ở bệnh viện, lúc đó y học chưa tiếng bộ như bây giờ nên lúc mẹ con sinh xong thì đứa bé đã chết do bị ngộp. ba mẹ đau đớn lắm vì luôn trông chờ 1 đứa con gái mà giờ lại như vậy. vài ngày sau ba chuẩn bị đưa mẹ con về nhà thì nghe được tiếng trẻ con khóc. ba cố tìm kiếm thì thấy 1 bé gái nằm dưới cầu thang bệnh viện giống như có người đang giấu đi. ba mẹ mừng rỡ khi thấy đó là 1 bé gái và rất xinh xắn. ko cần suy nghĩ ba mẹ quyết định mang con về nuôi.sau đó vài tháng thì ba mẹ trở về quê sống cùng ông bà nội và ko 1 lần quay lại Sài Gòn nữa.” nói tới đây ba nhỏ ngưng lại vì nhìn thấy gương mặt tái nhợt của nhỏ và ko khỏi lo lắng. còn mẹ nhỏ và 3 người khách kia về mặt cũng ko khá hơn. nhỏ hít 1 hơi thật sâu và bảo ” ba nói tiếp đi”.

ba nhỏ (ông Nam) lại trầm ngâm nói tiếp ” mãi gần 1 năm nay ba mẹ suy nghĩ rất nhiều về chuyện này, ba định sau khi con thi đỗ đại học ba sẽ kể cho con toàn bộ sự thật. con quyết định thế nào thì tùy ở con, ba mẹ sẽ luôn ủng hộ con. nhưng điều ko thể ngờ là cách đây 1 tháng ông bà Chan tìm đến nhà và khẳng định con là con gái họ. lúc đầu ba mẹ cương quyết ko tin và rất khó chịu nhưng bằng sự thuyết phục và chân tình của họ cuối cùng ba mẹ cũng đồng ý cho họ làm xét nghiệm ADN. và kết quả đúng như họ nói con là con ruột của ông bà đây“nói xong đôi mắt ba nhỏ chợt long lanh lên và 2 hàng nước mắt bắt đầu chảy. bà Chan nãy giờ chỉ ngồi im và khóc bây giờ bỗng dưng chạy đến ôm chầm lấy nhỏ.” con gái của mẹ“. nhỏ như bị đóng băng sau khi nghe ba nhỏ kể, giờ lại thêm 1 người phụ nữ xa lạ gọi nhỏ là con gái khiến nhỏ như ngạt thở, tim ngừng đập vài giây. chợt nghĩ ra điều gì nhỏ đẩy mạnh bà Chan ra khiến bà suýt ngã. nhỏ nhìn ông bà Chan bằng đôi mắt vô cảm nhất ” các người tới đây làm gì? bây giờ công Chan mới lên tiếng bằng cái giọng việt nam lơ lửng của mình (ah quên nữa ông Chan này là người Hồng Kông, lấy bà vợ là người việt nam) ”con gái à, tất nhiên ba mẹ đến là nhận lại con và.....(ngộp ngừng)..... muốn đưa con về nhà”.

như tiếng sét đánh, nhỏ ko thể ngờ họ lại ko biết xấu hổ như vậy. nhỏ cười trong nước mắt, tiếng cười ai oán rợn người, sao mà chua xót quá ” bỏ rơi....rồi...tìm lại“,” các người nghĩ tôi là thứ gì chứ” nhỏ gần như gào thét.

” ko ko ... ko phải như vậy đâu con” bà Chan nói trong nước mắt. ba nhỏ(ông Nam) cũng khuyên nhỏ ” bình tĩnh đi con, hãy nghe sự thật đã“. gạt đầu văng lời ba, nhỏ im lặng và cũng bỏ đi ánh mắt oán hận kia. ” nói đi, tôi cần nghe 1 lời giải thích!”. nhỏ nhẹ nhàng nói

bà Chan nhìn nhỏ trìu mến ” năm đó ba mẹ về việt nam thăm lại họ hàng, do ko cẩn thận mẹ trượt chân ngã và sinh con sớm hơn dự định gần 1 tháng, lúc sinh con xong bỗng có 1 y tá khoảng chừng 40 tuổi vào phòng mang con đi. mẹ thì mệt nên ko bận tâm mà cứ nghĩ họ mang con qua phòng trẻ sơ sinh. đến lúc ba con vào hỏi con đâu mẹ mới bảo y tá bồng con tới cho ba xem. nhưng họ nói nãy giờ chưa có ai mang con tới phòng sơ sinh cả. mẹ như chết lặng,tim co thắt ko biết có chuyện gì

nữa đây. sau 1 hồi tìm kiếm cuối cùng mẹ nghe người ta nói con bị 1 người điên chuyên ăn mặc như y tá bồng đi rồi. mẹ ngất đi vì ko thể tin vào tai mình. ba con huy động người và cảnh sát tìm con nhưng vẫn

ko thể tìm ra. 1 tuần rồi 1 năm mà con vẫn bất tin. nhưng do ba con bận công vụ của chính phủ nên đành phải quay về Hồng Kông trong tuyệt vọng. 18 năm nay mẹ luôn cho người tìm con.mẹ tin con vẫn còn sống và sẽ có 1 ngày gia đình mình được đoàn tụ. và bây giờ đã là sự thật rồi.” vừa dứt lời thì bà lại khóc tiếp.

lúc này ông Chan lại nói tiếp” con à! xin con hãy tha lỗi cho ba mẹ vì ko làm tròn trách nhiệm với con. ba mẹ thương con nhiều lắm. hãy về với ba mẹ nhé con!”

thấy nhỏ im lặng như người ko hồn ba nhỏ(ông nam) khẽ nói ” thôi chắc nó cũng mệt rồi, bây giờ ông bà hãy về trước, tôi sẽ từ từ khuyên nó, còn nó quyết định thế nào thì tôi cũng chấp nhận”

1 ngày mệt mỏi và quay cuồng với mấy chuyện thật phức tạp nhỏ hầu như bỏ cả bữa ăn trưa và tối. 10h đêm mẹ nhỏ khẽ mở cửa phòng bước vào. nhẹ nhàng vén tóc nhỏ ôm nhỏ vào lòng. ” con à! mẹ biết là con nhất thời ko thể chấp nhận những việc này, nhưng mẹ tin con gái mẹ luôn mạnh mẽ và sáng suốt trong mọi quyết định.” bà thở dài nhìn nhỏ vẫn im lặng và vô cảm, bà lại nói tiếp ” mẹ xem con như mạng sống của mẹ, dù con ko phải do mẹ sinh ra nhưng lại lớn lên bằng sữa của mẹ mà. mẹ sợ mất con lắm. nhưng con hãy nghĩ lại xem 1 người mẹ mà mất đi đứa con do mình sinh ra 18 năm thì bà đau khổ thế nào? chưa kể đến là niềm vui gặp lại được con mình chưa vui thì lại nhận lấy sự oán hận của đứa con mà mình ngày đêm mong nhớ.con có thấy bà ấy đáng thương lắm ko?”

nhỏ từ từ ngẩng mặt nhìn mẹ” con phải làm sao đây hả mẹ” nhỏ hỏi trong nước mắt
mỉm cười hiền từ bà Nam nhìn nhỏ” hãy làm bổn phận của 1 đứa con nha con gái!!!”

” là sao hả mẹ?” nhỏ nheo mắt hỏi

” họ đề nghị xin đưa con về Hồng Kông” bà chậm chậm nói

” ko đời nào. con ko chịu đâu. mẹ đừng đuổi con đi mà huhu.....huhu...” nhỏ lại khóc

” nhỏ gốc này ai đuổi con chứ? họ muốn bù đắp cho con nên muốn đưa con về Hồng Kông 1 thời gian. tất nhiên là nếu con đồng ý. và trong khi đó con vẫn có thể về thăm ba mẹ hay ba mẹ vẫn có thể sang thăm con mà. họ chỉ cần con sống chung với họ.” bà nam nói 1 hơi ko cho nhỏ xen vào

“nhưng con ko muốn xa ba mẹ và 2 anh đầu (nhỏ có 2 anh trai cực kỳ yêu quý nhỏ. ai dám chạm vào nhỏ thì chỉ có nước nhập viện thôi. tính nhỏ cũng ko vừa đâu. con gái gì mà mê học võ hơn làm đẹp mới chết chứ), con có thể ở lại ko mẹ?” nhỏ thút thút nói

” tất nhiên là được rồi, mẹ cũng ko muốn xa con đâu, nhưng mà mẹ nghĩ con nên đồng ý với họ vì mẹ thấy bà ấy thật đáng thương” vẫn giọng nói dịu dàng khuyên nhỏ

” con hãy suy nghĩ những gì mẹ nói nhé!giờ thì ngủ đi!” bà Nam buông nhỏ ra và bước ra ngoài, giờ đây thì bà cũng khóc.

7h sáng nhỏ hé mắt nhìn đồng hồ rồi hét toáng lên ” mẹ ! sao ko gọi con dậy? con trễ học rồi”

bà Nam chạy vội lên lầu cười tươi nhìn vẻ mặt nhăn nhó của nhỏ” sáng nay mẹ đã gọi cho cô chủ nhiệm xin cho con nghỉ rồi. đừng lằng xằng nữa.!!! ”

nhỏ ngạc nhiên khựng lại ” sao lại xin nghỉ hả mẹ? chẳng phải mẹ nói học quan trọng lắm sao?”

“đúng! học rất quan trọng, nhưng mẹ muốn con làm 1 việc quan trọng hơn kia. giờ hãy nói mẹ biết quyết định của con đi để mẹ còn nói chuyện với ông bà Chan nữa” bà Nam cương nghị nói

” con... đồng.... ý.....!!!!” nhỏ ngập ngừng khẽ nói

nét mặt thoáng buồn khi nghe câu trả lời của nhỏ nhưng bà lại thấy yên tâm vì đứa con gái bà xem như báu vật đã thật sự trưởng thành rồi.

1 tuần sau nhỏ và ông bà Chan đang ở sân bay chuẩn bị về Hồng Kông. khỏi phải nói nhỏ khóc như mưa rồi (trộm mát ướt mà). ai cũng tiếc nuối nhưng vẫn phải động viên nhỏ và dặn dò đủ thứ.

quay mặt bước vào cổng check in mà nhỏ tự nhủ ” Trần Yến Như mày phải cố lên. phải vượt qua thử thách lần này. sẽ có cơ hội quay lại đây mà”.

ngồi trên máy bay nhìn xuống nhỏ mỉm cười” việt nam yêu dấu ta sẽ quay về nhanh thôi”. bên cạnh là bà Chan(mẹ ruột nhỏ) đang nắm tay nhỏ thật chặt mà mỉm cười hạnh phúc.

ah quên lý lịch trích chéo của nhỏ đây:Trần Yến Như 18t là học sinh 12. lớn lên trong 1 gia đình có thể gọi là giàu có ở miền Tây việt nam.ở nhà rất được cưng chiều và có 2 ông anh trai bảo kê mọi chuyện.

tính tình thì... chỉ có thể hình dung “””” sáng nắng chiều mưa buổi trưa thì từng từng”””. bù lại nhỏ có ngoại hình cũng chuẩn lắm.xinh xắn đáng yêu cũng nhiều tài lắm tạt đây.

sang tới Hồng Kông sẽ có nhiều điều thú vị lắm đó.

2. Chương 2

Chap 2:

Hồng kông

Vừa bước xuống máy bay nhỏ đã phải choáng váng với những gì trước mắt. 1 hàng xe limo với 10 vệ sĩ đang cúi đầu

chào nhỏ “ mừng cô chủ trở về”. (sao oách thế ta? Uhm mà đúng rồi ba nhỏ là bộ trưởng tài chính mà. Có tiền lại có quyền. đừng ngạc nhiên nhé). Mỉm cười trước thái độ ngạc nhiên của nhỏ, bà Chan nắm tay nhỏ dịu dàng” về nhà thôi con”. Suốt trên đường về nhà nhỏ ko nói 1 câu nào cả. dù rất buồn nhưng ông bà Chan tin là sẽ từ từ làm nhỏ thay đổi.

Xe dừng lại trước 1 căn biệt thự vô cùng sang trọng , cánh cửa xe mở ra lần này nhỏ ko còn tỏ ra ngạc nhiên như lúc nãy mà lại chuyển sang vẻ mặt lạnh lùng như lúc vừa lên máy bay sang Hồng Kông. Theo sau ông bà Chan nhỏ bước vào nhà trước vẻ mặt tươi cười của tất cả người làm” mừng cô chủ trở về”, họ lại đồng thanh nói.

Bà Chan kéo nhỏ tới trước mặt từng người để giới thiệu, cuối cùng bà chỉ vào 1 phụ nữ khoảng chừng 50t và nói” từ nay ** Mười sẽ chăm sóc con, có gì cần cứ nói với bà ấy hay là mẹ nhé!”. Quay sang mọi người bà nói” thôi tất cả đi làm việc đi” . “ dạ bà chủ!” cả đám người làm đồng thanh đáp.

Đưa nhỏ lên lầu bước vào 1 căn phòng được trang trí rất đẹp,” như phòng 1 công chúa “ nhỏ thầm nghĩ. Bà Chan hiền từ nói” đây là phòng của con, nếu có gì ko vừa ý thì nói để mẹ cho người sửa lại, mẹ muốn con được vui vẻ và thật hạnh phúc”. Từ nãy đến giờ chỉ im lặng nhìn mọi người và bây giờ nhỏ bắt đầu lên tiếng “ con mệt!” chỉ vốn vẹn 2 từ nhưng bà chan cũng hiểu và mỉm cười “vậy con nghỉ ngơi đi, tới giờ cơm tối mẹ sẽ gọi con”. Bước ra ngoài với vẻ mặt hớn hờ bà nghĩ “cuối cùng nó cũng chịu nói chuyện rồi, ngăn ngủ nhưng mình vẫn thấy vui”.

Quay lại phần nhỏ với vẻ mặt vô cùng mệt mỏi vì 1 mớ hỗn độn trong đầu sắp làm nhỏ phát điên. Nằm phịch xuống chiếc giường êm ái nhắm mắt lại đến khi ngủ ko hay.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa làm nhỏ thức giấc, nhìn đồng hồ đã gần 7h tối rồi. bà ** Mười bước vào cung kính “ thưa cô chủ, bà kêu cô xuống ăn tối”. “ tôi muốn đi tắm, cứ bảo họ ăn trước ko cần đợi” nhỏ lạnh lùng nói. Đứng dậy lấy vội bộ đồ trong vali nhỏ đi vào phòng tắm. 30 phút sau nhỏ ra vẫn thấy ** Mười đứng đó, nhỏ nheo mắt “ tại sao ** vẫn đứng đó, ko nghe tôi nói gì sau” trong giọng nói có chút khó chịu.

“ dạ tôi nghe, tôi có nói với bà chủ nhưng bà bảo đợi cô tắm xong rồi ăn luôn, mời cô xuống mọi người đang đợi” bà ** vẫn lễ phép

“được rồi!” lần này có vẻ dịu dàng 1 tí. Nhỏ theo bà ** xuống lầu thì thấy mọi người đều đã có mặt. dừng ánh mắt trước 3 người con trai “ko phải nói là 3 thiên thần mới đúng” nhỏ thầm nghĩ. Ba nhỏ tươi cười kéo nhỏ vào bàn và nói “ Yến Như đây là Hoàng Vương Lâm anh trai con đó, còn 2 đứa kia là Jey và Vic , chúng là bạn của Vương Lâm”. Nhỏ nhìn 1 lượt 3 người khề gật đầu. Hoàng Vương Lâm cười thật tươi nắm tay nhỏ “ em gái anh và mọi người rất nhớ em đó (xạo quá đi lúc sinh ra tới giờ có thấy mặt đâu mà nhớ. Đúng là trai đẹp dẻo miệng mà), anh rất vui vì em đã về. biết tin em về bọn anh bỏ cả show diễn để về đây .hihihi” cứ thế Vương Lâm cười mãi , 2 người kia lắc đầu ngán ngẫm “ bệnh sến lại tái phát rồi”.

Nhỏ nhìn 3 người mà thầm nghĩ” họ đẹp thật, giống như những thiên thần , mỗi người đều có 1 nét riêng nhưng lại thu hút trái tim người khác. Nhìn họ giống như A.N.Jell trong bộ phim “ cô nàng đẹp trai quá”. Nghĩ tới đây nhỏ chợt cười nhẹ “ anh trai mình giống anh chàng Jeremy ghê, vui tính và rất nồng nhiệt”.

Ngẩn ngơ 1 lát nhỏ mới phát hiện mọi người đang nhìn nhỏ ngạc nhiên vì nụ cười bất chợt vừa rồi. thoáng đỏ mặt nhỏ lại cúi đầu im lặng. “ thôi mọi người đói rồi ăn cơm đi, Jey và Vic tự nhiên nhé. Con gái ăn cơm đi con” Bà Chan vừa nói vừa gấp thức ăn cho nhỏ. Khẽ nhúu mày nhỏ nhìn thức ăn trên bàn 1 lượt, rồi nhỏ lặng lẽ đứng lên bước ra khỏi bàn trước sự ngạc nhiên của mọi người. ông Chan trấn an vợ và mọi người “ chắc là nó ko quen ăn món Hoa, để tôi bảo người làm nấu vài món Việt cho nó” nói xong ông quay sang vợ dịu dàng lau nước mắt cho bà.

Tính không nhéo vẫn ko bỏ, nhỏ chạy vội lên phòng lấy ngay chiếc điện thoại gọi về Việt Nam khóc thút thít “ mẹ , là con đây, hic.... Con muốn về nhà....hic... con nhớ ba mẹ lắm....hic...con ...hic... đói....huhuhuhuhu”.nhỏ nói 1 tràng rồi khóc ngon lành làm bà Nam cuống cả lên. “Như con sao vậy? có chuyện gì hả con? Nói mẹ nghe đi con.” Sau 1 lúc nhỏ cũng bình tĩnh mà kể “ thức ăn có măng, con ko ăn được”. lúc này bà Nam mới chợt hiểu ra, bà khuyên nhỏ “ thôi con cố gắng nha, ko ăn cơm thì lấy sữa uống đi, mẹ có để trong vali của con đó, ngoan đi con gái”. Như là có phép thuật nhỏ vâng lời bà Nam cúp máy và đi uống sữa. (hey chỉ ấy

bị dị ứng với món măng nên vậy đó). Bà Chan bước vào phòng với tô cháo trên tay “ mẹ xin lỗi con, mẹ vô ý quá, ko thêm để ý con thích gì – ghét gì, bà Nam đã nói ẹ biết rồi, từ nay sẽ ko có chuyện như vậy nữa đâu”. Nhớ tới lời mẹ nhỏ dặn “ con đừng để mẹ ruột con phải khóc nữa nha”,nhỏ khẽ gật đầu với bà Chan. Ngoan ngoãn ngồi ăn hết tô cháo rồi lên giường đi ngủ. khi bà Chan ra ngoài thì nhỏ lại bước ra bancong và khóc. Nước mắt chảy mãi cũng ko biết bao nhiêu lâu thì nhỏ thiếp đi. Nhỏ đâu biết lúc nhỏ vừa ra bancong thì cũng có 1 người từ cổng bước vào nhà, và chăm chú nhìn nhỏ. Dù ở xa nhưng người đó vẫn có thể nhìn thấy được gương mặt thiên thần và đầy nước mắt của nhỏ. “ đau” sao tự nhiên ta lại như vậy kể bí ẩn thầm nghĩ. Cố bước nhanh vào phòng mình nhưng rồi kể bí ẩn lại nhè nhẹ mở cửa phòng nhỏ.

3. Chương 3

Chap 3:

“uhm” nhỏ khẽ mở mắt 1 cách khó khăn vì giờ nó đã sưng lên do nhỏ khóc nhiều quá. “ sao lại ảm áp quá” nhỏ tự nhủ. “ oái” nhỏ hét lên ko thể nào to hơn được nữa, giờ thì kẻ đang ôm nhỏ ngủ nãy giờ cũng thức giấc. tim nhỏ như nhảy ra khỏi lồng ngực vì nụ cười quyến rũ đó. Nhỏ như muốn phát điên vì ko hiểu chuyện gì đã xảy ra. Nhỏ ko thể nhớ nổi, giờ trong đầu nhỏ cả đống câu hỏi bắt đầu xuất hiện “ hần là ai?hần sao lại trong phòng mình? Sao hần dám ôm mình mà ngủ? hần đã làm gì mình?” nghĩ tới đây nhỏ nhìn vội xuống người mình ‘ hú hồn , ko sao cả, đồ vẫn còn nguyên” nhỏ thầm nghĩ (trời ngủ gì mà như chết, kiểu này bị người ta bóc tem quá, tệ quá nhỏ ơi!)

Sau 1 lúc cũng lấy lại bình tĩnh, nhỏ bắt đầu thể hiện bản tính “ đại tỷ” của mình. “ anh là ai? Sao lại ở đây? Dám ôm tôi nữa chứ, ko muốn sống hả?”.(hix dzữ quá)

Nãy giờ kẻ đó vẫn giữ nụ cười quyến rũ giành cho nhỏ, bây giờ hần mới bắt đầu trả lời nhỏ. “ anh là Hoàng Vương Long, là anh trai của em đó em gái à”. Vẫn nụ cười ảm áp đó, hần nhìn nhỏ triu mến “ hôm qua anh bận việc nên ko về để đón em được , tới khuya anh về thấy em ngủ quên ở ngoài này nên đành mang em vào giường nhưng anh say quá đành ko bế em nổi mà ngồi xuống ngủ luôn”. “ Giờ hết nghỉ ngơi chưa nhóc” hần nheo mắt tình quái.

Ko để nhỏ kịp phản ứng hần lại tiếp” thôi anh về phòng đây, em lo sửa soạn rồi xuống ăn sang nhé! Hẹn gặp lại em tí nữa” nói xong hần bước tới “kiss” lên trán nhỏ 1 cái làm nhỏ bị đóng băng rồi hần quay lưng bỏ đi, trên mặt hần vẫn mang nụ cười ấy, nụ cười hạnh phúc.

Còn nhỏ thì gương mặt khó coi hết sức, từ trắng bệch chuyển sang hồng rồi đỏ ửng lên nhỏ tức điên mà miệng cứ như có gì chặn ngang làm nhỏ ko thể lên tiếng được. “ hầnhần vừa làm gì vậy? hần dám hôn mình?” nhỏ lắp bắp trong miệng .(tức đầu, mắc cỡ thì có)

Nhìn theo lưng hần mà nhỏ ko khỏi thầm khen “ hần cao thật, dáng người rất chuẩn (manly), gương mặt thanh tú đẹp ko tỳ vết, đôi mắt hần như biết nói , hần còn có nụ cười ảm áp hơn cả mặt trời, nụ cười của

hắn làm ình thấy tin tưởng”. bao nhiêu tức giận thắc mắc trong lòng nhỏ giờ như mây trôi gió thổi hết rồi, nếu bình thường thì kẻ hồi nãy bây giờ chắc đang cấp cứu ở bệnh viện rồi (hix cái tội dám đụng chạm nhỏ mà). “Lạ thật sao mình ko giận hắn nhỉ? lại còn thấy hắn đẹp nữa chứ, đúng là mình điên thật rồi” nhỏ vừa đi vừa vỗ vỗ lên trán.

“ thưa cô chủ, mời cô xuống dùng bữa sáng” giọng dì Mười vang lên làm nhỏ giật mình. “ tôi xuống liền” nhỏ vô cảm nói.trở về với gương mặt ko tí cảm xúc nhỏ vẫn lạnh lùng giữ khoảng cách với những người trong nhà này. Vặn chiếc áo pull với cái quần short và đôi giày thể thao nhỏ bước xuống lầu.

Mọi người trong bàn ăn tất cả đều mỉm cười với nhỏ,đặc biệt là hắn , cái tên đã dám ôm nhỏ ngủ cả đêm và còn kiss trán nhỏ nữa(hix mới sang Hong Kông 1 ngày mà đã bị lợi dụng rồi). nhỏ nhìn hắn, trong lòng có 1 điều gì đó khó hiểu, 1 cảm giác mà nhỏ chưa từng gặp,lòng nhỏ rối như tơ vò.

Bà Chan rói rít” con gái ngồi xuống đi con, tối qua con ngủ có ngon ko?” nhỏ gật đầu rất nhẹ. Giờ thì cái kẻ kia lại lên tiếng “ em gái tất nhiên là ngủ rất ngon rồi, có cái nệm vừa ấm vừa êm vô giấc mà, mẹ ko cần lo đâu”. Trong giọng nói có chút trêu ghẹo làm nhỏ khó chịu, ném cái nhìn té lửa về hắn nhỏ nghĩ” giết người ko ở tù thì anh là người đầu tiên tôi sẽ hạ sát đó”. Hắn lại cười, nụ cười đầy vẻ mãn nguyện vì thái độ của nhỏ.” Nhịn” nhỏ tự trấn an mình. Giờ bà Chan lại tiếp “ con gái, đây là Hoàng Vương Long anh trai lớn của con đó, 2 anh em mau làm quen đi”

“ chúng con đã làm quen rồi mẹ à” hắn lại nói tiếp. “ sao hắn ko cầm nhỉ?” nhỏ

tự hỏi để an ủi lòng mình (hix gặp đối thủ rồi chị ơi, thăm tới nơi rồi).

Cuối cùng buổi sáng cũng xong, nhỏ ăn nhanh chóng rồi rời bàn trở về phòng, nhỏ đâu biết có kẻ luôn nhìn nhỏ bằng 1 ánh mắt thật tình cảm. về tới phòng nằm phịch xuống chiếc giường êm ả nhỏ nghĩ “ sao nhà này ai cũng đẹp vậy?” (chị cũng đẹp mà, tại ko chịu soi gương thôi, có kẻ mới gặp là mê rồi kìa) .

Cứ miên mang suy nghĩ nhỏ ko biết bà Chan vào phòng lúc nào, tới khi bà lên tiếng nhỏ mới biết “ con sao vậy?, ko khỏe ở đâu à?”. “nhỏ lắc đầu” , bà Chan lại tiếp “ mẹ định mua cho con ít đồ, con đi với mẹ nhé?”. Nhỏ vẫn ko quan tâm những gì bà nói mà cứ lẩn quẩn trong đống câu hỏi của mình, tới khi bà lay tay nhỏ mới giật mình. “ con có nghe mẹ nói gì ko?”. Ko trả lời câu hỏi mà nhỏ lại hỏi bà “ mẹ, tại sao mọi người nói tiếng việt giỏi vậy?” bà Chan như ko tin vào tai mình, con gái bà vừa gọi bà là “mẹ”, bà ngây ngất cả người, nước mắt bắt đầu rơi. Nhỏ nhăn mặt khó hiểu “ mẹ sao vậy?” . lắc đầu bà rung giọng “ mẹ hạnh phúc quá, con đã gọi ta là mẹ rồi, con gái yêu của mẹ” nói rồi bà lại ôm chầm lấy nhỏ. Giây phút này thời gian như ngừng lại vì bà và cả nhỏ nữa. lúc này nhỏ mới cảm nhận rằng nhỏ ko ghét bà như nhỏ đã nghĩ, nhỏ thương bà.

Bình tâm lại bà trả lời nhỏ “ mọi người trong nhà này toàn là người Việt Nam thôi, tất cả họ đều là người Việt lưu lạc sang đây nên mẹ đã nhận họ làm việc. có họ trong nhà mẹ như được sống ở quê hương vậy. ba con biết mẹ nhớ quê nên ngay cả ông cũng nói tiếng việt khi ở nhà đó con ko thấy à? 2 anh trai con thì ko cần phải nói, ở nhà chúng chỉ nói tiếng việt với mẹ thôi. Và mẹ nghĩ điều này cũng tiện cho con khi con ko biết tiếng Hoa.”

(bạn đang đọc truyện tại KenhTruyen.Pro , chúc các bạn vui vẻ)

“ mẹ có thể nói rõ cho con biết về 2 anh trai ko?” nhỏ lại hỏi tiếp

Bà vui vẻ hắn lên “ Vương Long nó là anh 2 của con , năm nay nó đã 27t rồi, và giờ nó đang là chủ tịch tập đoàn PR , là chủ của hệ thống resort xuyên quốc tế.”. còn “ Vương Lâm thì đang là ca sỹ, nó chỉ 23t thôi, nó với Vic và Jey là 1 nhóm nhạc nổi tiếng ở Hồng Kông và châu Á. Nhóm keyboy đó con biết ko?”

Nhỏ lắc đầu” con ko biết”. ko ngờ 3 vái tên như thiên thần kia lại là ca sỹ nổi tiếng như vậy. hix còn cái gã đáng ghét kia lại giàu có như vậy, tài giỏi như vậy. “ax sao lại khen hắn nữa rồi” nhỏ lắc đầu trấn tĩnh.

“Đi thôi, chúng ta đi mua đồ cho con rồi, mẹ se tìm người dạy tiếng Hoa cho con, mẹ mong con có thể sớm hòa nhập với cuộc sống ở đây” nói rồi bà Chan lôi nhỏ ra khỏi phòng.

4. Chương 4

Chap 4:

Đôi chân nhỏ mỗi rã rời sau 1 ngày dài đi mua sắm. bà Chan hết kéo nhỏ tới chỗ này lại lôi nhỏ sang chỗ khác làm nhỏ chóng cả mặt. nhưng nhỏ thấy vui, vui vì nụ cười hạnh phúc trên gương mặt của bà “ mẹ ruột của nhỏ”.

Bước ra sau vườn hít khí trời 1 tí. Ko gian thật yên tĩnh, khu vườn được trang trí rất đẹp, ko khác gì vườn nhà nhỏ, rất mát mẻ và dễ chịu. nhưng ở đây có 1 cái hồ bơi rất lớn, nước rất trong. Mỗi mê suy nghĩ 1 lúc sau nhỏ nhìn xuống hồ bơi thì giật mình kinh sợ “ cái gì vậy, có người đang bị chìm dưới đáy hồ sao? Ko ...ko phải đâu, giờ này ai mà đi bơi chứ, ko lẽ là ma?” nhỏ cứ tự hỏi rồi tự trả lời “ nếu như ko phải ma thì là người , mà mình ko cứu thì mình gián tiếp giết người mất” nhỏ cứ ngây thơ đấu tranh lý trí.cuối cùng nhỏ quyết định cứu người .

“ùm” nhỏ nhảy xuống hồ bơi thật nhanh tới chỗ bóng đen và lặn xuống vớt thân người to lớn kia lên. Thân hình mảnh mai của nhỏ phải vất vả lắm mới có thể mang cái người chết đuối kia lên bờ. giờ nhỏ mới có thể nhìn kỹ mặt kẻ kia “ là hấn!” nhỏ kinh ngạc trừng mắt. sau 1 phút ngạc nhiên giờ nhỏ sức nhớ và đưa tay lên mũi của hấn “ vẫn còn thở , may thật”. nhỏ như trút được 1 nỗi lo. Nhỏ tiến hành hô hấp nhân tạo nhưng làm cách nào hấn vẫn ko tỉnh lại, nhỏ bắt đầu bối rối, chỉ còn 1 bước cuối cùng là “ ko được...ko được!!!. đây là nụ hôn đầu tiên của mình ko thể là hấn được.” nhỏ bức xúc khẽ nói. “nhưng ko làm vậy lỡ hấn chết thì sao? Như vậy cũng ko ổn.”. cuối cùng nhỏ cũng quyết định, cúi đầu xuống nhỏ đặt lên môi hấn đôi môi e ấp của nhỏ , 1 luồng khí mạnh mẽ ấm áp được thổi vào miệng hấn. “ khụ..khụ...” hấn đã tỉnh lại. nhỏ thở phào nhẹ nhõm, giờ thì mặt nhỏ bắt đầu đỏ ửng như nụ hồng ban sớm. hấn nhìn nhỏ , nhỏ mình hấn , 2 ánh mắt chạm nhau nhỏ giật mình, gương mặt nhỏ càng đỏ. Vội quay mặt chỗ khác nhỏ nói “ anh có điên ko mà nửa khuya còn đi bơi chứ? Nếu ko phải tôi gặp thì ngày này năm sau được ăn giỗ của anh rồi, đúng là lớn xác mà ko biết suy nghĩ gì hết, ko nói với anh nữa, phí lời thật”.

nhỏ tức giận đứng dậy.

“huych” nhỏ bị ngã xuống do 1 bàn tay to lớn kéo mạnh lại.nằm gọn trong lòng hấn nhỏ bất ngờ chưa biết phản ứng thế nào thì hấn lên tiếng “ cảm ơn em nhiều nhé! Em muốn anh đền ơn thế nào đây? Hay là anh đền cho em nụ hôn đầu tiên nhé!!” hấn chớp mắt ko quên kèm theo 1 nụ cười gian tà nhìn nhỏ. Lại cái cảm giác đáng ghét đó, nhỏ cứng họng người tê liệt ko cử động được. mặt nhỏ giờ đỏ như quả ớt, cái màu đỏ bắt mắt, mang vị cay nồng lại rất kích thích. Càng nhìn nhỏ hấn lại càng siết chặt vòng tay. Thời gian bị điểm huyết tạm thời đã qua, nhỏ dồn hết sức vào tay nắm cho hấn 1 cú trời giáng vào ngực, quá bất ngờ hấn buông tay ra, nhỏ nhanh chóng đứng dậy. ko bỏ qua cho cái tên “anh trai dê xồm “ này nhỏ đá cho hấn thêm 1 cú vào chân.

Bây giờ thì cái tên hay dở kia cũng lấy lại được bình tĩnh và bắt đầu trấn áp nhỏ, vụt đứng dậy giơ tay ôm eo nhỏ lại , nhỏ né thật nhanh chân giơ cao định cho hấn 1 cước nhưng ý định của nhỏ bị dập tắt 1 cách tàn nhẫn khi tên kia đã dùng tay chụp lấy chân nhỏ và kéo mạnh về mình, nhỏ mất thăng bằng té nhào vào người hấn (vovnam của nhỏ mà đấu với karate của hấn thì ai thắng đây ta? Câu hỏi to quá mình ko trả lời được mấy bạn tự nghĩ đi nha).

Hix sao võ công của nhỏ ko thể sử dụng khi có mặt tên này vậy ta?nhỏ tức tối đẩy mạnh hấn ra nhưng ko sao làm được. kề bên tai nhỏ hấn thì thầm “ em mà còn chống cự là anh hôn em đó!” như 1 mệnh lệnh nhỏ ngưng ngộ nguây mà âm ỨC đứng im cho hấn ôm. 10 phút rồi 20 phút,nhỏ vẫn đứng im như vậy, hấn vẫn ôm chặt lấy nhỏ, lúc này cả nhỏ và hấn có thể nghe thấy được tim của đối phương đập nhanh thế nào. Nhưng quan trọng nhất là hấn muốn làm gì? Nhỏ vẫn ko thể nghĩ ra, tới khi có tiếng xe dừng lại ở ngoài cổng thì hấn mới buông nhỏ ra mà khẽ nói “ anh ko có ý gì xấu với em đâu, nãy giờ anh chỉ đùa thôi em đừng giận nhé! Em mau đi thay đồ rồi ngủ sớm nhé!”. Nói xong hấn quay lưng bước vào nhà, được vài mét hấn như chợt nhớ điều gì liền quay mặt phía nhỏ nói “ mà sau này em đừng tùy tiện hôn người khác đó nhé!”. Nói xong hấn bước nhanh ko nhìn nhỏ 1 lần nào nữa. trên mặt hấn hiện hữu 1 nụ cười khoái trá.

Đứng hình 5 phút giờ trong đầu nhỏ chỉ có 3 chữ “ quỷ ám rồi”. về tới phòng mà tim nhỏ vẫn còn dao động ở tần số cao, mặt nhỏ thì đỏ bừng. “ cái cảm giác quái quỷ gì thế này?khó chịu chết đi được.” nhỏ tự nhủ rồi bước vào phòng tắm.

Sáng hôm sau vừa ngồi vào bàn ăn nhỏ chạm ngay cái ánh mắt quỷ quái kia, cái cảm giác bối rối lại trở dậy, mặt nhỏ ửng hồng. “ ko được như vậy, phải bình tĩnh” nhỏ trộm nghĩ rồi hít 1 hơi thật sâu và ngó lơ chỗ khác.

“ YẾN Như này, hôm nay mẹ đã mời được gia sư dạy tiếng Quảng cho con rồi đấy, 1 lát con chuẩn bị làm quen với cô giáo nhé. cô ấy rất trẻ mẹ nghĩ là thích hợp dạy con lắm” bà Chan cười mãn nguyện nói với nhỏ.

“dạ! con biết rồi”. nhỏ lí nhí trong miệng, mà thật ra nhỏ cần gì gia sư chứ, từ thời tiểu học nhỏ đã được đi học anh văn ở trường tốt nhất, ngoài ra nhỏ còn được 1 ông giáo già dạy cho tiếng Hoa, đặc biệt là tiếng Quảng, thứ ngôn ngữ giao tiếp của người Hồng Kông. Cho nên bây giờ nhỏ có thể nói chuyện như 1 người bản xứ đấy. nhưng nhỏ lại ko thể hiện điều đó, nhỏ vẫn chấp nhận có gia sư, khi cần thiết nhỏ vẫn dùng tiếng anh giao tiếp với người ngoài. Cái ý nghĩ gì đang le lói trong cái đầu bé nhỏ kia ko ai hiểu nổi.

“ còn chuyện học của con nữa. mẹ định năm sau sẽ đăng ký cho con học lại cấp 3 cho con thi đại học nữa chứ, con thấy thế nào?” bà Chan hỏi nhỏ.

“ ko cần đâu ạ, con sẽ tiếp tục học bây giờ luôn, con tin là mình có thể theo kịp chương trình ở đây mà. Đợi năm sau thì lâu lắm, con thấy ko cần thiết”. nhỏ tự tin trả lời bà Chan.

Nghĩ ngợi 1 tí bà Chan gật đầu đồng ý “ vậy cũng được, dù sao chương trình cũng sử dụng tiếng anh nên mẹ nghĩ ko khó khăn với con lắm, dù sao khả năng giao tiếp tiếng anh của con cũng rất tốt mà.” (phải vậy thôi, tuy ko tuyệt đỉnh như thần đồng nhưng nhỏ vẫn có chỉ số IQ 190 đó, mama ko cần lo nhé)

Bữa ăn sáng vừa kết thúc thì 1 cô gái trẻ khoảng chừng 22t bước vào cúi đầu chào mọi người, cô ấy là Tiểu Tuệ, gia sư của nhỏ.

Ai cũng nhìn chăm chú cô nàng gia sư kia, chỉ có nhỏ lại liếc khẽ hần “xí, đồ háo sắc, dê xồm”, nhỏ rửa thầm trong bụng khi thấy ánh mắt dê mê của hần dành cho cô Tiểu Tuệ.

“ đôi mắt màu hổ phách đẹp thật, gương mặt anh tuấn lôi cuốn” tim Tiểu Tuệ đập nhanh như muốn làm việc hết công suất khi nhìn gương mặt của hần

“ cô nàng trong thật dịu dàng, quyến rũ. Nhưng vẫn ko bằng ai đó ...” hần khẽ mỉm cười.

Mỗi người 1 tâm trạng, tức giận _ bối rối _ trầm tư. (lại có trò vui xem rồi)

5. Chương 5

Chap 5:

Vận trên người chiếc váy màu hồng phấn, có 1 hàng hoa hồng nhỏ đính chéo qua vai, gương mặt trang điểm nhẹ với màu son hồng cánh sen lấp lánh. Mái tóc của nhỏ đen mượt thả xuống ngang lưng , trên đầu được gắn thêm 1 chiếc kẹp nơ xinh xắn. cả người nhỏ toát lên 1 vẻ đẹp thanh thoát của 1 thiên thần nhỏ nhắn, vóc dáng thanh mảnh, làn da trắng hồng, vòng eo thon gọn, khuôn ngực đầy đặn, nét

mặt trong sáng khiến bao nhiêu người mê đắm trong đó có cả hần.

Bà Chan tiến về phía nhỏ trình trọng nói : ” thưa các vị tôi xin giới thiệu đây là Yến Như con gái của chúng tôi”. Nét mặt bà Chan vô cùng rạng rỡ. mọi người chăm chú nhìn nhỏ, tiếng bàn tán xì xầm, cánh nhà báo thì ko ngừng chụp ảnh nhỏ. Nhỏ khó chịu nhưng vẫn cố gắng chịu đựng, miệng vẫn hé ra 1 nụ cười vô cùng gượng gạo.

Hần thấy và hiểu những gì đang diễn ra trong nhỏ, bước đến bên cạnh hần ghé vào tai nhỏ thì thầm ” có muốn ra ngoài ko? nói xong ko đợi nhỏ trả lời hần đã nắm tay nhỏ lôi đi thật nhanh. Bước chưa tới cửa thì cả 2 người dừng lại đột ngột vì có 1 thân người đang đứng trước mặt họ. 1 cô gái xinh đẹp với đôi mắt vô cùng sắc sảo đang chiếu ánh nhìn sắc soi vào nhỏ, ả ta nở 1 nụ cười với cả 2 ranh mãnh nói ” ko biết chủ tịch Hoàng định đưa tam tiểu thư đi đâu đó? “. Hần mặt lạnh như băng ko nhìn ả mà trả lời ” chúng tôi đi đâu thì liên quan gì tới Bạch tiểu thư? Cô ko cần bận tâm đâu“. Đôi mắt ả long lên giận dữ nhưng miệng vẫn nở 1 nụ cười cay độc ” đúng là 2 người đi đâu ko liên quan tới tôi, nhưng nó có liên quan tới em gái tôi

nên tôi mới hỏi thôi.” Bấy giờ thì Vương Long liếc đôi mắt bức tức nhưng lạnh như băng nhìn ả ” Y Y thì liên quan gì chuyện này chứ? Tôi với cô ta cũng chẳng quan hệ gì. Dù cô ta có mặt ở đây cũng ko có tư cách hỏi câu đó đâu. Cô hiểu chưa?”. Hấn gằng giọng nói.

” anh....hừ được lắm anh cứ đợi mà xem. Nhưng tôi nhắc cho anh nhớ dù sao thì ba mẹ anh cũng ngổ lời cầu hôn Y Y nhà tôi rồi, đợi khi nào nó về thì xem anh có mệnh miệng được hay ko?” ả liếc xéo 2 người rồi quay mặt bỏ đi.

” mình đi thôi, mặc kệ cô ta” hấn mỉm cười nói với nhỏ. Nhỏ bị hấn lôi nhanh ra vườn, ở đây thật dễ chịu, ko khí trong lành lại yên tĩnh,nét mặt nhỏ giờ đã tươi lên nhiều. ” em ăn đi, chiều giờ em ko ăn gì rồi” hấn đưa cho nhỏ đĩa bánh kem và nói (thứ nhỏ thích nhất,hảo ngọt giống mình nà. Hihihì)

Nhận lấy đĩa bánh từ tay hấn nhỏ ăn ngon lành, đúng nhỏ thật sự đói, nhưng tâm trạng ko vui làm nhỏ chẳng thể nuốt trôi thứ gì, giờ thấy vui 1 tí thì cơn đói lại hoạt động nên nhỏ ăn rất ngon miệng. hấn vẫn chăm chú ngồi nhìn nhỏ ăn, đưa tay lên chùi miếng kem dính trên miệng nhỏ rồi hấn cho vào miệng nuốt “chụt” (eo ơi gớm quá). Nhỏ nhìn hấn khó hiểu, hấn cười vì nét mặt thơ ngây của nhỏ. Cả 2 người cứ 1 ăn 1 ngắm cho đến khi bà quản gia lên tiếng ” thưa, bà chủ đang tìm cô và cậu“. ” được rồi chúng tôi vào ngay” hấn lạnh lùng lên tiếng. khi bà quản gia đi được khá xa thì hấn thì thầm với nhỏ :” mình vào đó tí nữa nha, chỉ 1 tí thôi anh sẽ đưa em về phòng, đừng nhăn mặt nữa xấu lắm” , hấn vừa nói vừa vuốt mặt nhỏ. Nét mặt ko ổn tí nào, nhỏ ko vui, nhỏ nhăn nhó với hấn.

Đôi trai gái trở lại bữa tiệc mọi người lại xì xầm nhìn họ. tiếng đàn dương cầm vừa dứt thì 1 tràng vỗ tay rộ lên, Bạch tiểu thư vừa biểu diễn ọi người 1 bản nhạc rất hay nên ai cũng khen ngợi. nhếch mép cười ả tiến tới bên nhỏ nói: ” hôm nay là buổi tiệc dành cho tam tiểu thư, tôi chỉ là trở 1 chút tài mọn để làm quà ra mắt thôi. Ko biết tam tiểu thư có vừa lòng ko ạ?”.

Nét mặt nhỏ giờ khó coi vô cùng, cười như mếu nhỏ nhìn ả đầy tâm trạng: ” ả này rốt cuộc muốn gì đây? Tự nhiên gây sự với mình. Đồ đàn bà vô duyên“, nhỏ thầm rủa ả, nhưng ngoài miệng nhỏ vẫn thốt ra những lời vô cùng khách sáo: ” tôi đúng là có phúc 3 đời mới được cái vinh dự này. Món quà của Bạch tiểu thư làm tôi cảm động lắm”.

Vẫn ko tha cho nhỏ ả họ Bạch lại tấn công tiếp: ” vậy ko biết chúng tôi có vinh dự được tam tiểu thư tặng cho 1 bản nhạc được ko? Tiểu thư là lá ngọc cành vàng chắc tài năng phải hơn người rồi“. mọi người vỗ tay ầm ĩ đồng tình với ả. Nhỏ chết đứng như Từ Hải, đúng là quỷ ám thật rồi, bắt nhỏ đàn có khác gì kêu nhỏ đi chết,tiếng đàn của nhỏ có thể giết người nhanh hơn bom nguyên tử đấy. ” ả thừa biết mình từ nhỏ sống ở Việt Nam làm gì được trao chuốt mấy thứ này, vậy mà dám dồn mình vào đường cùng, muốn làm mình xấu mặt trước công chúng đây mà. Chơi thì chơi tôi sợ cô chắc” nhỏ thầm nghĩ

Nãy giờ

về mặt hấn cũng ko khá hơn nhỏ, hấn giận tới mức muốn bóp chết con đàn bà họ Bạch kia để trút giận cho nhỏ. Nhưng hấn ko thể, hấn đang tìm cách giải vây cho nhỏ thì bị giật mình bởi tiếng nói của nhỏ :” thưa quý vị, tôi từ nhỏ sống ở Việt Nam nên chuyện đàn hát cũng ko giỏi lắm, chỉ sợ hôm nay làm mất nhã hứng của mọi người thôi. Tôi biết ở đây ai cũng đàn giỏi cả vì vậy tôi ko thể múa rìu qua mắt thợ được. nhưng ko thể cứ thế mà làm ọi người mất vui nên tôi xin được biểu diễn 1 bài hát bằng sáo trúc được ko ạ?”

Mọi người bàn tán xôn xao nhưng vẫn vỗ tay như khích lệ tinh thần nhỏ. Quay sang bà quản gia nhỏ bảo ” lên phòng tôi lấy cây sáo xuống đây”

Nhận cây sáo từ tay bà quản gia nhỏ bắt đầu mỉm cười đắc ý. Mọi người thì chăm chú nhìn nhỏ, hấn cũng vậy, nhưng tâm trạng hấn lúc này rồi bởi, hấn sợ lỡ như nhỏ ko thổi được , hấn sợ mọi người cười chê nhỏ. Nhưng điều hấn sợ nhất là nhỏ bị tổn thương, hấn ko muốn nhỏ khóc, ko muốn nhỏ đau dù chỉ 1 chút. 2 bàn tay hấn cứ nắm chặt lại mà hồi hợp chờ đợi

Nhỏ bắt đầu thổi, tiếng sáo trúc du dương nhẹ nhàng như gió thổi, khi thì vui nhộn rộn ràng lúc lại ai oán xót xa, âm thanh trầm bổng cứ như đang nói lên tâm trạng của nhỏ . Tất cả mọi người đều im lặng, họ lắng nghe say mê, tiếng sáo của nhỏ như dẫn dắt mời gọi hấn vào chốn thiên thai, mọi ưu tư phiền não được rửa sạch bằng tiếng sáo, nhưng đôi lúc lại làm người ta chết lặng vì nỗi lòng của người thổi sáo. Cuối cùng nhỏ cũng kết thúc bản nhạc của mình, mọi người im lặng , 1s 2s 3s 4s 5s..... “hay hay lắm” mọi người vỗ

tay tán thưởng, ko ngừng trầm trồ khen ngợi nhỏ. Nhỏ chỉ mỉm cười nhẹ rồi cúi đầu tạ lễ. nhưng thật ra trong lòng thì vui như mở hội ” hahhahahaha muốn chơi tôi à, ko dễ vậy đâu, đợi 10 kiếp nữa nhé. Cô cứ mà tức điên lên đi kekkekeke” liếc nhìn ả họ Bạch nhỏ thầm nghĩ.

Còn hấn thì như trút bỏ được gánh nặng, hấn thở phào nhẹ nhõm, thật ko thể ngờ nhỏ lại có tài như vậy. càng lúc hấn càng phát hiện nhỏ có rất nhiều điều thú vị, ” hãy đợi mà xem anh sẽ từ từ khám phá thế giới bí ẩn của em, nhóc ạ!” hấn nhếch mép cười mãn nguyện

Lúc này người vui nhất phải nói đến ông bà Chan, họ thật hạnh diện về nhỏ. Nhỏ đúng là đứa con gái họ yêu quý nhất, nhỏ đã ko làm họ mất mặt, họ vui lắm 2 người cứ cười tít mắt suốt buổi tiệc

Ai cũng vui cười hơn hở, chỉ có 1 người là mặt mũi hầm hầm, trong lòng ko ngừng nguyên rủa nhỏ.kể đó ko ai khác chính là Bạch tiểu thư nhà ta đó.đang ngâm 1 cục tức trong họng thì ả lại sắp gặp nguy khi mà hấn cùng nhỏ đang tiến về phía ả

(lần này thì chị chết chắc rồi, 1 tên ác ma cũng đủ giết chị rồi giờ lại thêm 1 tiểu quỷ nữa. hey chắc tan xương nát thịt quá. Tự làm tự chịu đi ai biểu ngu chọc vào tổ ong làm gì?)

” Bạch tiểu thư ko khỏe à? Sao mặt khó coi vậy?” nhỏ dịu dàng lên tiếng. hấn nhếch mép tỏ vẻ hiểu biết :” em thật khờ quá đi, nét mặt này cho thấy Bạch tiểu thư đang gặp xui xẻo đó, ko chừng bị quỷ ám cũng nên (đúng có 2 con quỷ đang ám kìa kekekekeke), em nhìn xem ả đen như than vậy đó, em thấy anh nói có đúng ko? ả họ Bạch nhìn 2 anh em họ mà tức muốn phun máu luôn. Nhưng vẫn cố nặn ra 1 nụ cười thê thảm xấu ko tả nổi: ” tôi ko sao chỉ hơi mệt thôi, chắc tại ở đây ồn ào quá nên tôi khó thở ấy mà.” ả thở hổn hển nói.

” oh thì ra là vậy. vậy mà tôi cứ tưởng cô thấy tiếng sáo chẵn trâu của tôi hay hơn bản nhạc gì đó của cô nên cô ko vui chứ. Nếu như tôi nghĩ ko đúng thì xin lỗi cô nhé. Trắng tiểu thư” nhỏ cười gian tà nhìn ả. Hấn cũng cười muốn té xỉu luôn nhưng là trong lòng kìa, chứ nét mặt vẫn như băng ở Nam cực vậy đó.

” cô...cô nói gì hả?cái gì mà chẵn trâu ? cái gì mà Trắng tiểu thư hả?” ả tức giận quát nhỏ.

Nhỏ nhăn mặt dùng tay bịch 2 tai lại nhưng miệng vẫn thơ ngây phát biểu :” thì bài hát lúc nãy tôi thổi là của mấy đứa trẻ chẵn trâu dạy tôi mà, chắc cô ko thể ngờ được chứ gì, cô ko ngờ là 1 bài sáo tầm thường của mấy đứa chẵn trâu nghèo hèn lại hơn hấn 1 bản nhạc dương cầm cao quý của cô chứ gì.? Còn tôi gọi cô là Trắng tiểu thư vì tiếng Hoa từ dịch sang tiếng Việt Nam là đó. Giờ thì biết chưa hả đồ đàn bà ngu ngốc”

Mặt ả tái tới mức ko còn giọt máu, ả giận đến nổi ko nói được lời nào, môi ả mấp mái ” hãy ...đợi..... đó...” rồi ả bước đi xiêu vẹo ra khỏi nhà của nhỏ. Hey đúng là vui thật, nhỏ cười đắc chí nhìn theo bóng ả khuất xa dần.

Dụi dụi mắt nhỏ buồn ngủ, hấn thấy nhỏ mệt nhọc nên bước tới bế xốc nhỏ lên đi thẳng về phòng ngủ trước sự ngạc nhiên của mọi người. Bà Chan cười giả lả: ” thật xin lỗi các vị, con gái

tôi sức khỏe ko được tốt nên phải nghỉ ngơi sớm, mọi người cứ vui chơi tiếp đi ạ!” .bà vừa dứt lời thì khách khứa cũng trở lại hoạt động bình thường ko chú ý tới nhỏ nữa.

Linh cảm của 1 người mẹ cho bà biết có chuyện ko ổn giữa con trai và con gái của bà, ko suy nghĩ nhiều bà bước vội lên lầu theo chân hấn.....

Đứng trước cửa phòng nhỏ, bà Chan ngập ngừng ko biết có nên vào hay ko. Cuối cùng bà quyết định đứng bên ngoài đợi hấn. nhỏ ngủ say mê gương mặt như 1 nàng công chúa, hấn cứ vuốt tóc rồi lại xoa nhẹ lên đôi gò má tròn xinh của nhỏ. Mắt hấn dán chặt vào gương mặt thiên thần của nhỏ ko muốn rời đi dù chỉ 1s.

Tim hấn đập mạnh, 1 cảm xúc yêu thương dâng tràn trong hấn, cái cảm giác kia cứ thôi thúc làm hấn ko thể kiềm chế và hôn lên đôi môi mọng đỏ của nhỏ. Thật ngọt ngào, hạnh phúc.

Cái viễn cảnh lãng mạn ấy như 1 tia chớp đập vào mắt bà Chan qua khe cửa được khép hờ. lòng bà rối bời hỗn độn ” phải làm sao đây? Đứa con trai bà tin tưởng nhất đang yêu thâm đứa con gái bà yêu quý nhất ư? Đây là chuyện tốt hay xấu ? Còn hôn ước của Vương Long và Bạch Y Y thì tính sao?” bà cứ tự hỏi mãi mà ko hề biết được đáp án.

” mẹ!” hấn lên tiếng làm bà giật mình, nét mặt bà suy tư như mang nhiều tâm sự.

” mẹ ko khỏe à?” hấn hỏi làm bà bối rối, phải nói gì bây giờ nhỉ, chưa bao giờ bà lúng túng như vậy, cố nặn ra 1 nụ cười điềm tĩnh bà nói ” ko có gì đâu, mẹ thấy hơi mệt nên định lên phòng nằm nghỉ thôi, tình cờ đi qua đây mẹ định vào xem em gái con thế nào ấy mà.” Bà cố nói như giải thích cho sự có mặt của bà ở nơi đây.

Hấn nhìn bà rồi lễ phép nói ” dạ, em gái đã ngủ rồi mẹ ko cần lo đâu, mẹ về nghỉ sớm đi ạ”. Dù trên mặt luôn tỏ vẻ lạnh lùng bình tĩnh nhưng thật sự trong lòng hấn đang thấy bất an, hấn ko biết bà có thấy hấn thân mật với nhỏ ko? Ko biết bà có nghi ngờ gì hấn ko? Và ko biết nên đối mặt như thế nào với tình cảm hấn dành cho nhỏ. Nhưng điều quan trọng nhất là hấn ko biết liệu mọi người có chấp nhận cho hấn yêu nhỏ hay ko?. Hấn thấy sợ, thật sự con người mang trái tim băng đá của hấn đã dần biến mất từ khi có nhỏ. Hấn bắt đầu lo lắng và sợ hãi. Nỗi lòng của hấn giờ giống như 1 đứa trẻ phạm lỗi sợ bị mẹ phạt.

Đêm nay sẽ có rất nhiều người mất ngủ, mỗi người 1 lý do riêng, nhưng tất cả cũng chỉ có 1 mục tiêu là nhỏ. Nhưng mà nhỏ thì vẫn ngon lành đánh 1 giấc tới sáng (hey đúng là vô tư mà).

Mọi người đang tập trung cho bữa ăn sáng thì ông Chan đặt tờ báo xuống và nói ” ngày mai ba có chuyến công tác ở Úc, khoảng 1 tháng sau mới về, lần này mẹ các con sẽ đi cùng ba, ở nhà mấy đứa phải ngoan đấy nhé.”

Bà Chan tiếp lời chồng ” thật ra mẹ ko muốn đi đâu nhưng do tổng thống phu nhân cứ mời mãi nên mẹ phải đi 1 chuyến. xin lỗi con gái nhé, mẹ muốn đưa con đi cùng nhưng ko thể nên con ở nhà đừng buồn mẹ nhé“. Nhỏ nhìn bà khẽ nói ” ko sao đâu ạ, con ở nhà cũng được mà, mẹ ko cần lo đâu”

Mỉm cười mãn nguyện bà quay sang Vương Long ” mẹ giao mọi chuyện ở nhà cho con đấy, dù bận thế nào cũng nhớ chăm sóc em gái cẩn thận nha con.”

” hì mẹ cứ yên tâm đi con sẽ chăm sóc em gái cho ” Vương Lâm nhanh miệng nói

” thôi con quên chuyện đó đi, mẹ ko dám tin con đâu, số ngày con ở nhà chỉ đếm được trên đầu ngón tay thì làm sao mà chăm sóc em gái con hả? mà mẹ nghe nói 2 ngày nữa con cũng đi lưu diễn ở Thái Lan 10 ngày rồi mà. Con định bỏ show à?” bà Chan trêu chọc, Vương Lâm ngượng đỏ cả mặt, anh chàng cố chống chế ” thì con... con sẽ tranh thủ thời gian rảnh để trông chừng em gái mà mẹ”.

” thôi đừng cãi nữa, chuyện nhà cứ để Vương Long lo liệu, em đừng bận tâm nữa” ông Chan lên tiếng quyết định, mọi người im lặng (im lặng là đồng ý).

” ko bận tâm sao được? ông ko biết tôi lo sợ thế nào đâu. Hy vọng là ở nhà ko có chuyện gì xảy ra” bà Chan trầm nghĩ

Hôm nay là ngày đầu tiên ba mẹ nhỏ vắng nhà, tiếng chuông vang lên báo hiệu giờ học kết thúc, bước ra cổng đợi người tới đón “anh! Sao anh lại tới đây?” nhỏ tươi cười hỏi hấn.

” uhm anh tới đưa em đi ăn trưa mà. Lúc này em ko học buổi chiều nữa đúng ko?” Vương Long dịu dàng trả lời nhỏ

” uhm vậy mình đi ăn thôi, em đói rồi” nhỏ nhăn mặt nhìn hấn, ôi sao mà đáng yêu quá.

cả 2 bước vào 1 nhà hàng sang trọng , hấn gọi món cho nhỏ và nhỏ ăn rất ngon miệng. hấn chăm chú nhìn nhỏ ăn và hấn thấy vui khi nhỏ cứ cười nói với hấn, trong lòng hấn cái tính tham lam ích kỷ đang dần lớn lên, nên hấn nảy ra 1 ý định ” em có muốn tới xem công ty của anh ko?” hấn thăm dò ý nhỏ.

” em thấy hơi buồn ngủ, chắc là em về nhà thôi, với lại em tới thì phiền anh lắm”. câu trả lời của nhỏ làm hấn hụt hẫng, hấn vẫn ko bỏ cuộc và bây giờ hấn bắt

đầu giờ trò ” anh ko thấy phiền đâu mà, với lại ở công ty anh có phòng ngủ riêng nếu em mệt có thể ngủ ở đó cũng được. giờ em về nhà có ai đâu, ba mẹ đi rồi thì Vương Lâm cũng đi luôn, ở nhà 1 mình em ko thấy chán à?” (trời nhà người làm 1 đồng mà kêu là 1 mình sao? Bó tay luôn)

Thấy nhỏ có vẻ suy tư hấn lại nói tiếp ” với lại trước lúc đi mẹ dặn anh phải trông chừng em cẩn thận, em ở nhà 1 mình anh cũng ko yên tâm. Em tới công ty với anh nhé!” . giờ thì nhỏ thật sự bị lung lay, nghĩ tới

cảnh ở nhà to đùng mà đi tới đi lui cũng chán thật, dù sao tới công ty cũng có hẳn nói chuyện với nhỏ, và điều quan trọng nhất là nhỏ thấy vui khi bên cạnh hẳn, cuối cùng nhỏ quyết định ” uhm vậy em cùng anh tới công ty”

Lòng hẳn vui như mở hội (con mời đã sắp bày rồi), 2 người ăn xong hẳn và nhỏ lên xe về thẳng công ty.

Bước xuống xe nhỏ ko khỏi trầm trồ khen ngợi, tập đoàn PR của hẳn có cả 1 tòa cao ốc làm trụ sở chính, nhỏ nhìn lên trời mà mỏi cả mắt. vệ sĩ trước cửa cúi đầu chào hẳn và nhỏ thật lễ phép. Theo hẳn vào trong nhỏ ko khỏi ngạc nhiên vì sự sang trọng và đồ sộ của nơi đây.

Hắn khoát vai nhỏ đi vào đại sảnh, bao nhiêu ánh nhìn đang chiếu thẳng vào nhỏ. Nhỏ có thể cảm nhận được những ánh mắt ghen ghét dành cho nhỏ, nhưng nhỏ ko quan tâm, vẫn cứ vô tư ôm cánh tay hẳn mà chạy nhảy.

” cô ta là ai vậy? hình như là học sinh cấp 3 thì phải? sao lại đi với chủ tịch chứ? Nhìn họ thân mật quá” những kẻ rồi hơi bắt đầu bàn tán về nhỏ, thắc mắc, ganh tỵ , chê bai mọi thứ đều đủ cả. duy chỉ có những người được vinh dự mời đến buổi tiệc ở nhà nhỏ hay những người xem tạp chí thì có thể biết nhỏ là ai. Còn hầu hết nhân viên ở đây đều mù tịt thông tin về nhỏ. Họ cứ đoán già đoán non mãi.

” woa.. căn phòng đẹp quá, rộng rãi thoáng mát thật” nhỏ cứ trầm trồ khen ngợi phòng làm việc của hẳn. giữa phòng đặt 1 bộ sofa màu nâu đẹp tuyệt, bàn làm việc của hẳn to gấp đôi những chiếc bàn nhỏ từng thấy trên phim, phía sau bàn làm việc là cả 1 bầu trời trong xanh bên ngoài lớp cửa kính. Đứng từ đây có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh đẹp của Hồng Kông.

Đặc biệt nhỏ thích nhất chiếc ghế hẳn ngồi làm việc, nó thật to và êm, tạo cảm giác rất thoải mái cho người ngồi. liếc sơ qua dàn vi tính nhỏ như chết sững, ” đẹp quá” nhỏ thốt lên kinh ngạc, theo nhỏ giá của nó có thể cả trăm ngàn USD. Hẳn đúng thật là rất giàu có.

Nhỏ đẩy cánh cửa màu đen bên góc phải của phòng làm việc, nhỏ lại thốt lên kinh ngạc ” woa đẹp quá” , đây là căn phòng dành cho hẳn nghỉ ngơi khi làm việc, căn phòng được trang bị theo kiểu president của khách sạn 5 sao nên rất sang trọng, mọi tiện nghi đều có đủ cả, như 1 căn nhà vậy đó.

Sau 1 hồi tham quan nhỏ cũng thấy mệt và ngồi phịch xuống sofa mà thở dốc ” hix mệt thật, ở đây đẹp và rộng quá anh há!” nhỏ nói mà mắt cứ long lên cảm giác sung sướng vì được chiêm ngưỡng những thứ mà chưa bao giờ nhỏ được thấy.

” anh ở đây như 1 ông vua ấy” nhỏ nheo mắt với hẳn

Suốt từ nãy tới giờ hẳn cứ chạy theo chân nhỏ mà cũng thấm mệt, giờ thì hẳn thấy rất vui, hẳn cứ cười cười nhìn nhỏ, nghe nhỏ nói mình là vua thì hẳn ko suy nghĩ liền đáp ” nếu em đồng ý thì em sẽ là hoàng hậu ở đây đấy”. nói rồi hẳn lại cười tiếp

Nhỏ nhíu mày khó hiểu vì câu nói của hẳn ” ko biết anh ấy nói gì vậy ta? Ý gì đây sao mình ko hiểu nhỉ?” nhỏ đang ngẫm nghĩ thì tim nhỏ bắt đầu đập nhanh hơn, cảm giác khó tả ấy lại đến rồi, mặt nhỏ bắt đầu ửng hồng vì ánh mắt của hẳn , và hẳn đang dần dần tiến gần về phía nhỏ...

* * *

6. Chương 6

Chap 6:

Người nhỏ cứ như bị đóng băng khi hẳn vòng tay ôm chặt lấy nhỏ. Nhỏ ko biết nên làm gì. Lo lắng bối rối, nhỏ nửa muốn đẩy hẳn ra, nhưng trong lòng thì ko hiểu sao ko nỡ làm thế. Vậy là nhỏ cứ đứng yên để hẳn ôm mãi, tựa đầu vào vai hẳn nhỏ ngủ luôn lúc nào ko biết. hẳn khẽ mỉm cười bồng nhỏ lên giường(chỉ cho nhỏ ngủ thôi nha. Ko có làm gì đâu)

Cái viễn cảnh 1 kẻ thì làm việc còn 1 người thì cứ chạy nhảy tung tăng trong phòng, hết chơi game rồi lại nằm ngủ, ko thì cứ vừa ăn vừa cười nói với hẳn đã kéo dài được 1 tuần.

Hôm nay chỉ có tài xế tới rước nhỏ về công ty chứ hẳn ko đi cùng như mọi ngày. Nhỏ thắc mắc ” anh đâu sao ko tới mà chỉ có chú vậy?”

” dạ, chủ tịch có việc ko đi được, cậu ấy bảo tôi đưa cô đi ăn trước rồi về công ty sau” bác tài xế lễ phép trả lời nhỏ

“uhm” nhỏ gật đầu tỏ ra hiểu chuyện. ăn trưa 1 mình ko có hẳn nhỏ thấy buồn kinh khủng, ăn cũng chẳng thấy ngon. Ko biết từ lúc nào hẳn trở thành người ko thể thiếu trong mọi hoạt động của nhỏ. Nhỏ bắt đầu lo sợ và nghĩ ngợi.

” rằm.... xoảng... ra ngoài hết cho tôi ..”

tiếng hét của hẳn làm rung chuyển cả tòa cao ốc (hơi phóng đại tí xíu). Nhỏ vừa bước ra khỏi thang máy đã thấy mọi người lúm xúm trước cửa phòng làm việc của hẳn. mọi người xì xầm bàn tán nhưng nét mặt ai cũng vô cùng hoảng sợ và lo lắng. cô thư ký của hẳn cứ đứng ngập ngừng trước cửa mà ko dám gõ cửa. nhỏ nhẹ nhàng chen vào đám người và hỏi ” có chuyện gì vậy ? sao ồn ào thế? Mọi người ở đây làm gì ?”

Đám đông thấy nhỏ thì bắt đầu im lặng ko ồn ào nữa, cô thư ký của hẳn giọng rung rung nói ” dạ chủ tịch đang nổi giận, chúng tôi sợ lắm ,chuyện hợp đồng lần này có tí sai sót, có thể chúng tôi bị đuổi việc mất”

Nhìn đôi mắt đầy hoang mang của cô thư ký và mọi người nhỏ cũng thấy tội nghiệp, hít 1 hơi thật sâu nhỏ quyết định sẽ năn nỉ hẳn đừng đuổi việc họ, nghĩ là làm nhỏ nhanh miệng ” chị đổi ly café lấy cho tôi ly nước lạnh nhé, tôi sẽ mang vào cho”.

” nhưng...nhưng chủ tịch gọi café, tôi sợ...” cô thư ký bối rối nói

” ko sao đâu, làm những gì tôi nói đi ”, nhỏ nghiêm mặt nói, cái vẻ mặt từ dễ thương chuyển sang lạnh lùng của nhỏ làm mọi người ớn lạnh (đúng là nổi nào úp vung nấy mà)

Nhận lấy ly nước lạnh từ tay cô thư ký, nhỏ nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào. Căn phòng bây giờ giống như 1 bãi chiến trường, giấy tờ bị vứt tứ tung, ly tách trên bàn đều bể nát hết (hậu quả cơn tức giận đó). Hẳn ngồi tựa đầu vào ghế quay mặt ra cửa sổ, từ lúc nhỏ bước vào hẳn ko hề hay biết. đặt ly nước lên bàn , nhỏ nhẹ nhàng thu nhặt từng mảnh giấy sắp xếp cho thật ngăn nắp rồi tiến về phía hẳn nhỏ nói: ” anh! Đừng giận nữa mà, xấu lắm đó” nũng nịu 1 câu nhỏ cười tươi với hẳn. nhìn nụ cười của nhỏ mọi giận hờn trong hẳn hầu như hoàn toàn biến mất, kéo mạnh nhỏ vào lòng hẳn ôm nhỏ thật chặt, đôi mắt dần dần biến chuyển, 1 đôi mắt đỏ rực như 2 ngọn lửa giờ đã trở nên vô hồn nhìn xa xăm trong khi tay vẫn ôm nhỏ.

Im lặng trong lòng hẳn giờ nhỏ bắt đầu lên tiếng ” chuyện gì vậy? có phiền lắm ko sao anh giận dữ vậy?” . hẳn liếc nhìn nhỏ khẽ thở dài ” cũng ko có gì đâu em, anh định mở rộng đầu tư sang thị trường Việt Nam nhưng giờ có chút rắc rối. bên đối tác họ yêu cầu hợp đồng phải có 3 bản bằng 3 loại ngôn ngữ, nhưng ko biết làm cái gì mà bọn vô dụng kia thảo bản bằng tiếng Việt sai sót rất nhiều, bên kia họ ko hài lòng và có ý muốn từ chối hợp tác”

” quy mô tập đoàn PR lớn như thế ko lẽ lại bị ảnh hưởng do chuyện hợp tác lần này sao?” nhỏ nheo mắt hỏi hẳn

” ko có vấn đề gì cả, anh có thừa khả năng làm bên đó sụp đổ rồi thu mua lại giá rẻ nữa kìa” hẳn trêu mếu nói với nhỏ

” vậy tại sao anh lại lo lắng và tức giận vì chuyện này ?” nhỏ lại thắc mắc (nhiều chuyện gồm)

” sắp đến sinh nhật mẹ rồi, anh muốn làm điều gì ẹ vui nên anh mới nghĩ tới đầu tư ở Việt Nam thôi, vì anh biết mẹ luôn nhớ về quê hương mà” hẳn suy tư nhìn nhỏ nói. (hiểu thảo dữ há)

” nếu vậy em có thể giúp anh đó” nhỏ nháy mắt rồi tiếp ” chuyện thảo hợp đồng để em viết cho, ít ra cũng ko sai chính tả như nhân viên anh đâu” . hẳn nhìn nhỏ nghĩ ngợi rồi cười mỉm ” em thật là thông minh mà, đúng là anh ko chọn lầm người rồi”, hẳn vừa dứt câu đã đặt lên trán nhỏ 1 nụ hôn trêu mếu. nhỏ như người ngoài hành tinh vì câu nói của hẳn + thêm cái hôn tình cảm kia nữa. ko biết bao nhiêu lần nhỏ thắc mắc về hành vi và cách nói chuyện của hẳn rồi. nhỏ ko thể hiểu nổi. nghĩ tới đây nhỏ giật mình đứng dậy tránh khỏi vòng tay của hẳn.

” ko được, ko thể để trái tim mình lỗi nhịp nữa, đó là tội lỗi là loạn luân , trời đất sẽ ko tha thứ đâu” nhỏ trầm nghĩ và bật khóc. Đúng nhỏ đã biết tất cả, nhỏ biết hấn yêu nhỏ và nhỏ cũng thế. Nhưng nhỏ ko thể, ko thể yêu anh trai của mình, nhỏ chỉ có thể yêu hấn theo cách của nhỏ đó là tránh xa hấn để hấn ko mang tội lỗi vì nhỏ.

” em có sao ko? Anh vào được ko?” hấn vừa gõ cửa vừa hỏi nhỏ. Từ lúc rời khỏi vòng tay hấn nhỏ vội chạy vào toilet và ở mãi trong đó.nghe tiếng gọi dồn dập của hấn nhỏ giật mình, cố hít 1 hơi thật sâu nhỏ lấy lại bình tĩnh và bước ra , về mặt hấn vô cùng lo lắng, nắm lấy tay nhỏ hấn hỏi ” em sao vậy? bị đau ở đâu à? Thấy ko khỏe chỗ nào nói anh biết đi.”. thấy về mặt hốt hoảng của hấn nhỏ lại cảm thấy vui, trong lòng nhỏ cái cảm giác kia lại xuất hiện nữa rồi.

Đêm đó nhỏ ko ngủ, nhỏ cứ nghĩ về những chuyện xảy ra từ lúc nhỏ sang Hồng Kông, những chuyện giữa nhỏ và mọi người trong nhà và đặc biệt là hấn. bây giờ nhỏ mới phát hiện, hấn là người gần gũi với nhỏ đầu tiên, hấn là người làm nhỏ mở miệng nói chuyện, là người làm nhỏ tức giận và cũng chính là người làm nhỏ thấy vui về

hạnh phúc. Hấn và nhỏ gặp nhau như 1 định mệnh. Nhưng sao định mệnh lại cay đắng như vậy. tại sao hấn và nhỏ lại là anh em. Tại sao nhỏ lại yêu hấn, mối tình đầu của nhỏ phải kết thúc đau đớn như vậy sao?. Nhỏ đau lắm, nước mắt cứ chảy mãi... đêm thật dài và cô quạnh.

sau 1 đêm mệt mỏi, nhỏ tỉnh dậy lúc 10h sáng. Bước ra bancong nhìn khu vườn tuyệt đẹp, nhỏ thấy tâm hồn khuây khỏa hơn nhiều. nhỏ chợt nghĩ ra 1 điều về hấn, nhỏ mỉm cười đầy mẫn nguyện, nhưng trong nụ cười đó vẫn mang 1 chút gì cay đắng. đúng nhỏ đã thông suốt, nhỏ biết nhỏ yêu hấn, yêu rất nhiều, và nhỏ cũng biết tình yêu của nhỏ sẽ làm hấn và nhỏ đều đau khổ. Nhỏ đã lựa chọn 1 con đường, 1 con đường tốt đẹp cho cả 2 là nhỏ sẽ ra đi nếu như hấn tìm được tình yêu đích thực , tất nhiên người đó ko thể là nhỏ. Thật đáng thương cho nhỏ, ở cái tuổi 18 xinh tươi trong khi biết bao cô gái đang ngây thơ mơ mộng thì nhỏ lại vấp phải 1 tình yêu ngang trái.

Những ngày sau đó nhỏ bắt đầu thay đổi, luôn chăm chú nhìn hấn (nhỏ muốn khắc sâu hình dáng hấn vào tim nhỏ vì sau này nhỏ sẽ ko còn gặp hấn nữa). nhỏ vẫn cười nói vô tư, vẫn là con chim hoàng oanh của hấn, cứ líu lo ca hát suốt ngày. Hấn cảm nhận được sự thay đổi của nhỏ, nhưng hấn ko thể nào biết được nhỏ nghĩ gì. Trong lòng hấn cũng cảm thấy bất an vì thái độ nhiệt tình của nhỏ, những câu nói lạ lùng của nhỏ. Hấn ko vui và nhỏ cũng ko vui

Hôm nay nhỏ học ra sớm hơn mọi ngày, muốn cho hấn 1 sự bất ngờ nhỏ ko đợi hấn đến đón mà nhỏ gọi taxi đi thẳng về công ty hấn. xe cô và người đi đường tấp nập, đây là lần đầu nhỏ nhìn ngắm cảnh trên đường, nhỏ muốn ghi nhớ tất cả những gì thuộc về hấn. nhỏ muốn sau khi nhỏ đi rồi vẫn có thể giữ trong lòng những kỷ niệm về nơi đây.

Phía trước là quán kem hấn vẫn hay đưa nhỏ tới, nhỏ bảo bác tài xế đi chậm lại, chăm chú nhìn vào quán kem nhỏ như ko thể tin vào mắt mình. Tim nhỏ nhói đau vì những gì nhỏ vừa chứng kiến. là hấn, Hoàng Vương Long đang cùng 1 cô gái âu yếm trong quán kem yêu thích của nhỏ. Nước mắt nhỏ bắt đầu rơi, nhỏ bảo bác tài lái xe đi thật nhanh, tới 1 quãng đường vắng nhỏ xuống xe và bắt đầu chạy, nhỏ bỏ chạy vì tất cả. nhỏ thấy rất đau khổ và tuyệt vọng.

“phải kết thúc nhanh vậy sao? Em phải rời xa anh nhanh vậy sao? Em ko muốn, thật lòng em ko muốn.....” nhỏ gào thét trong nước mắt. mưa bắt đầu trút xuống, nước mưa, nước mắt cứ hòa vào nhau đầm đìa trên mặt nhỏ

Còn hấn? hấn đang làm gì? Hấn ở đâu? Chạp sau mọi người sẽ biết

” thưa chủ tịch ko thấy tiểu thư đâu cả !” giọng bác tài xế vang lên như tiếng sét ngang tai. Hấn cảm giác trong người như bị lửa đốt.chấn động nhất thời hấn lấy lại được bình tĩnh và nói ” bác đã tìm kỹ chưa? Mau báo với trường học đi, tôi tới ngay”

Nói chuyện với tài xế xong hấn vội vã kêu người chuẩn bị xe đến thẳng trường học. giáp mặt với bác tài xế hấn lạnh lùng về mặt hỏi ” chuyện là thế nào?” trong câu nói như có phần tức giận và nóng

” dạ tôi đến đón cô chủ trước giờ tan trường khoảng 15’, đợi hoài tôi ko thấy cô ấy ra. Đợi hơn 1h mà vẫn ko thấy cô ấy nên tôi chạy vội vào trường tìm nhưng vẫn ko gặp. tôi có hỏi cô giáo thì được biết hôm nay

cô chủ về rất sớm. sau đó tôi chạy ra đường hỏi thăm có ai thấy cô ấy ko, thì có 1 cô bé học cùng với cô chủ nói thấy cô ấy lên 1 chiếc taxi đi từ sớm rồi”. bác tài xế rụt rè kể mà có muôn phần lo sợ trong lòng

Hắn im lặng trầm ngâm, mặt mũi bắt đầu biến sắc, người tinh ý có thể thấy được sự lo lắng và tức giận trên mặt hắn. giọng nói cương nghị mang âm sắc ra lệnh ” mau cho người tản ra tìm đi, liên hệ với tất cả công ty taxi xem chiếc xe nào đã chở tiểu thư và đưa cô ấy đi nơi nào rồi. liên hệ với phía cảnh sát đi, nhớ phải làm trong bí mật ko để nhà báo biết được rõ chưa?” (ax làm quá vậy trời, mới có mất tích mấy tiếng mà báo cs rồi)

Bản thân hắn cũng ko còn giữ được vẻ bình tĩnh mà lao lên xe tự lái đi nhanh như chớp. mọi người người cũng bắt đầu làm theo hắn tản ra tìm kiếm nhỏ.

Từng giờ cứ trôi qua cơn mưa càng lúc càng lớn. mưa đã kéo dài hơn nửa ngày trời mà vẫn ko ngớt hạt. nhỏ thân người ướt đẫm, gương mặt nhợt nhạt thần thờ đi lang thang trên núi. nhỏ như 1 cái xác ko hồn cứ bước đi vô định, tới lúc cảm giác tay chân rã rời nhỏ mới nhận ra ko biết đang ở chỗ nào. Nhỏ bắt đầu cảm thấy hoang mang, nhìn 4 bề đều lạ lẫm nhỏ ko khỏi lo lắng. nhỏ bắt đầu nhớ lại từng sự việc vừa qua, nhỏ lại bắt đầu khóc, khóc vì buồn, khóc vì đau và vì nhớ tới hắn.

Nhỏ đi ngược lại con đường lúc nãy nhưng mà vẫn ko thể nào tìm được đường về. chỗ này

nhỏ ko hề biết tới, nhà của nhỏ ở gần biển, nhưng chỗ này nhìn đi nhìn lại chỉ toàn cây và núi với 1 con đường mòn cho xe chạy. cảm giác sợ bắt đầu le lói trong nhỏ. Trời cũng gần sập tối, ko gian tĩnh mịch, nhưng mưa vẫn ko ngừng. nhỏ bắt đầu thấy lạnh và đói. Nhìn đồng hồ trên tay đã hơn 18h, nhỏ ko còn kiên nhẫn mà đi chậm chậm nữa, nhỏ bắt đầu đi nhanh hơn và dần chuyển sang chạy. chạy khá lâu vẫn ko thấy 1 bóng người, ko 1 chiếc xe nào qua lại. nhỏ thấy 1 cái buồng điện thoại công cộng thì vui như gặp báu vật, vì ít ra nhỏ cũng có chỗ trú mưa.

Nhỏ bắt đầu sợ thật rồi, cảm giác oán hận uất ức đối với hắn ko còn nữa, giờ nhỏ chỉ muốn gặp hắn, muốn được hắn ôm vào lòng che chở. Nhỏ như 1 con chim non lạc mẹ. ngồi bó gối trong buồng điện thoại cũ kỹ nhỏ co ro run rẩy khóc. Nước mắt cứ nhòa đi theo cơn mưa bên ngoài

Hắn khẩn trương tìm kiếm, từ khi nghe người tài xế taxi nói nhỏ xuống xe ngay đoạn đường lên núi hắn đã như điên dại chạy đi tìm nhỏ. Mưa to quá hắn ko thể nhìn rõ 2 bên đường. lòng hắn giờ như có hàng ngàn mũi kim đâm vào, ko biết nhỏ giờ ở đâu, có lạnh ko? Có đói ko. Hắn cứ miên mang suy nghĩ rồi tự trách bản thân ko chăm sóc nhỏ cẩn thận. hắn thật hận bản thân mình. ” nếu nhỏ có chuyện gì chắc hắn ko thể sống nổi, cả cuộc đời này hắn ko thể tha thứ cho bản thân” nội tâm hắn thầm nói.

Nhỏ đã bắt đầu kiệt sức, nhưng điều đó ko đáng kể bằng sự tuyệt vọng trong nhỏ lúc này. Muốn điện thoại cho hắn nhưng máy nhỏ đã hết pin, thân nhỏ trú trong 1 buồng điện thoại công cộng nhưng nó đã bị bỏ phế từ lâu. Nhỏ bắt đầu trách bản thân mình ngu ngốc, tự đứng lại chạy tới cái nơi khí ho cò gáy này làm gì, tự nhiên tức giận hắn làm gì để giờ phải chuốt khổ. Nhỏ ko còn đủ sức đứng lên, trước mắt nhỏ giờ chỉ toàn 1 màu đen ,nhỏ đã bất tỉnh.

Hắn vòng xe qua lại đoạn đường ko dưới chục lần mà vẫn ko thấy nhỏ, hắn quyết định chạy thẳng lên núi. Xe vừa đi được khoảng 2km thì hắn thấy 1 buồng điện thoại công cộng. mắt hắn lướt qua 1 lần rồi cho xe chạy thẳng (trời mù sao ko thấy). lên tới đỉnh núi đường rất khó đi, mưa vẫn âm âm như thác đổ. Hắn thấy phía trước mù mịt cây cối và nghĩ là nhỏ sẽ ko đi tới đó. Hắn cho xe quay trở lại, lần này hắn cố mở to mắt để quan sát 2 bên đường qua màn mưa bao phủ. Trời đã tối hẳn, phía bên cảnh sát và đám vệ sĩ cũng chưa có tin gì của nhỏ. Tìm hắn như bị bóp nghẹt hắn bắt đầu lo sợ. cố trấn an bản thân phải bình tĩnh hắn tiếp tục nhìn 2 bên đường. nhìn kỹ vào buồng điện thoại lần nữa, qua ánh đèn lờ mờ đường như hắn thấy chiếc ba lô của nhỏ. tia hy vọng hiện lên trong mắt hắn. Cho xe tấp vào lề hắn chạy nhanh đến chỗ nhỏ.

Trước mắt Vương Long bây giờ là 1 thân thể tái xanh vì lạnh. mặt nhỏ tím lại, tay chân co rúm. Tóc tai ướt sũng rũ rượi trên mặt, đôi mắt nhỏ nhắm nghiền như người đã chết. hắn như chết đứng trước cảnh tượng này. Ko còn lý trí hắn lay mạnh nhỏ ” Yên Như, tỉnh lại đi em, là anh đây, em có nghe anh nói ko?” tiếng gọi của hắn càng lúc càng to và hắn như gào thét

Tay nhỏ bắt đầu cử động, nhỏ nghe như có người gọi mình nên cố gắng dùng tí sức lực cuối cùng mở mắt

ra. Gương mặt quen thuộc anh tuần kia đang nhìn nhỏ, nụ cười hân hoan phản ánh niềm vui nhưng đôi mắt lại vô cùng sầu não ” là anh sao? Em ko mơ đúng ko?” nhỏ mấp máy đôi môi tái nhợt.

“là anh đây, anh là Vương Long đây, em mau tỉnh lại đi, anh đến rước em đây, em mau mở mắt nhìn anh đi, đừng ngủ mà, em có nghe anh nói ko?” hân lại gào thét bên tai nhỏ. Nhưng chỉ uống công thôi vì nhỏ đã thật sự bất tỉnh rồi.

Chỗ này cách thành phố quá xa nên hân ko đưa nhỏ tới bệnh viện mà lại đưa về căn biệt thự riêng của hân cách đó vài km. cánh cổng trắng mở ra, xe vào tới sân hân đã vội vã bồng nhỏ vào nhà vừa đi miệng vừa gọi ” bác Phúc mau lấy khăn tới đây, gọi bác sĩ Dương tới luôn. Thím Phúc mau nấu cho tôi nồi cháo và lấy 1 bộ đồ sạch cho tôi”. Nghe hân sai bảo xong 2 vợ chồng già tất bật làm theo. Hân thì bồng nhỏ đi thẳng lên phòng . bồn nước ấm xả đầy hân nhẹ nhàng đặt nhỏ vào trong và cẩn thận cởi đồ cho nhỏ.

7. Chương 7

Chap 7:

Giúp nhỏ tắm xong hân cẩn thận bồng nhỏ lên giường, dùng khăn lau khô người cho nhỏ. 1 thân thể trắng nõn nà, với đường cong tuyệt đẹp, khuôn ngực đầy đặn, vòng eo thon nhỏ, gương mặt nhỏ giờ đã hồng lại 1 chút. Nhìn nhỏ lúc này giống như 1 thiên thần đang ngủ (thiên thần là người ko bao giờ mặc quần áo và có đôi cánh đúng ko ta? Nhỏ còn thiếu 1 đôi cánh là thành thiên thần thật

rồi)

Hân nhìn thân thể nhỏ khê thấy rung động. nhưng ý nghĩ gì đó của hân lại vụt tắt mà thay vào đó

là sự lo lắng không nguôi. Mặc đồ cho nhỏ xong hân bắt đầu đo nhiệt độ cho nhỏ. Hình như nhỏ bắt đầu sốt càng lúc càng cao. Hân ko dám cho nhỏ uống thuốc mà chỉ biết dùng khăn lạnh giúp nhỏ hạ nhiệt. hân vừa đau vừa xót nhìn thấy thân hình nhỏ bé kia trán đầy mồ hôi, lại rung lên bần bật. ôm chặt nhỏ trong lòng hân bắt đầu rơi nước mắt. 1 nỗi đau như xé gan ruột của hân, hân ước gì người nằm đây là hân chứ ko phải nhỏ. Hân muốn thay nhỏ chịu đau chịu khổ.

” thưa bác sĩ Dương đã đến” giọng bác Phúc làm hân bừng tỉnh. Đặt nhỏ nằm xuống hân lo lắng nói ” Dương Chiến cậu mau xem cô nhóc có làm sao ko? Cậu nhất định phải chữa trị cho nhỏ lành bệnh đó. Ko được để nhỏ xảy ra chuyện gì biết chưa?” giọng hân vừa cầu khẩn lại mang tính uy hiếp ra lệnh làm cho Dương Chiến ko khỏi khó chịu. nhưng anh vẫn tỷ mỉ kiểm tra sức khỏe của nhỏ. Sau 1 hồi làm các việc kiểm tra thông thường Dương Chiến tiêm cho nhỏ 1 mũi thuốc rồi quay qua hân ” giờ cô bé ko sao rồi, cậu yên tâm đi đừng có nhăn mặt như vậy khó coi chết đi được” lời nói Dương Chiến có phần trêu chọc làm cho nét mặt của hân chẳng khá lên được tí nào. Mắt hân vẫn dán chặt vào người nhỏ và nói ” vậy khi nào cô bé mới tỉnh lại?”

” sáng mai, đây là thuốc hạ nhiệt nếu cô bé tỉnh lại thì cho cô ấy uống nhé” đưa gói thuốc cho hân xong Dương Chiến lại nói tiếp ” cậu cũng đi thay đồ đi, mặc đồ ướt như vậy ko khéo lại bệnh như em gái cậu bây giờ”.

Hân căn bản ko nghe những gì Dương Chiến khuyên mà vẫn cứ ngồi nhìn nhỏ. Thấy hân bất động Dương Chiến có vẻ bức mình ” cậu để thân người ẩm ướt như vậy đến gần cô bé lại làm cô bé bệnh nặng thêm đó“. Hân bị giật mình vì câu nói của Dương Chiến. ngẩn đầu nhìn lên hân cười khổ ” uhm tớ sẽ thay đồ ngay mà, cảm ơn cậu!”

” cái thằng này bữa nay bày đặt khách sáo nữa, thôi tớ về trước có gì cứ gọi tớ nhé” Dương Chiến quay đầu xách cặp bước ra ngoài, vẻ mặt hiện lên 1 nụ cười nham hiểm có tí thỏa mãn vì đã lừa được Vương Long. ” cậu yêu thật rồi” Dương Chiến thầm nghĩ và rời khỏi biệt thự của hân

Thay đồ xong tinh thần hân dần ổn định lại, hân liền điện thoại cho trợ lý để thông báo việc tìm thấy nhỏ, cuối cùng là hân điện thoại về nhà ” đi Mười tối nay con và Yến Như ngủ lại biệt thự ko về, trời mưa đường khó đi quá” hân viện lý do để che giấu việc nhỏ bị mất tích và lâm bệnh. Thật sự chuyện này ko thể nào cho ở nhà biết được, nếu như truyền tới tai ba mẹ hân thì xem như hân chết chắc. nghĩ tới việc bị khiển trách hân ko sợ mà chỉ sợ mất nhỏ.

Bước tới bên giường nhìn nhỏ ngủ, đưa tay vuốt lên mái tóc đen tuyền của nhỏ, mân mê khuôn mặt tròn xinh của nhỏ hẳn thấy hạnh phúc vô cùng. Cả ngày chạy tìm nhỏ khắp nơi hẳn cũng thấm mệt, đặt lưng nằm xuống cạnh nhỏ hẳn ôm nhỏ vào lòng ngủ ngon lành tới sáng.

Nhỏ tỉnh dậy sau 1 đêm hôn mê, đầu đau nhức ko thôi, nhưng nhỏ cảm nhận thấy ấm áp lạ thường. cố gắng mở mắt 1 cách khó khăn, đập vào mắt nhỏ chính là gương mặt của hẳn, hẳn ngủ say như 1 đứa trẻ. Gương mặt hẳn anh tuấn, cặp mắt đen rậm, đôi mi dài quăn rũ, sống mũi của hẳn cao thẳng, đôi môi hơi cong mọng đỏ ko thua gì nhỏ. Cứ chăm chú nhìn hẳn ngủ mà nhỏ như muốn quên đi mọi việc trên đời. nhận biết được đang bị hẳn ôm chặt mình nhưng nhỏ ko thấy khó chịu như lần đầu mà lại có cảm giác thích thú, 1 cảm giác mong muốn được như thế này mãi cứ dâng lên trong nhỏ. “Tình yêu là như vậy sao?” trong lòng nhỏ tự hỏi

Đang mơ mộng cái viễn cảnh hạnh phúc nhỏ lần mò tìm bàn tay hẳn mà ấp ủ. Hạnh phúc mỉm cười nhỏ suy nghĩ.... Quan sát chung quanh nhỏ biết đây ko phải nhà nhỏ, nhỏ nghĩ về việc hôm qua rồi như điện giật nhỏ ném bàn tay hẳn xuống, dùng hết sức lực còn lại đẩy mạnh hẳn ra. Hẳn đang ngủ say nên ko phản ứng được mà chỉ biết tiếp đất 1 cách ngoạn mục.

Bị nhỏ đẩy rớt xuống đất, hẳn lom khom ngồi dậy mặt thì ngu ko tả nổi. nhìn nhỏ nhìn nhỏ hẳn nói ” em làm sao vậy? đang bệnh mà tức giận chuyện gì thế?”

Hẳn vươn tay về phía nhỏ thì 1 lần nữa nhỏ lại gạt tay hẳn ra tức giận nói ” đừng lấy đôi tay dơ bẩn đó chạm vào em”

Hẳn lại 1 lần nữa tỏ ra ngu ngơ vì câu nói của nhỏ. Vẫn dịu dàng với nhỏ ” em sao vậy? có chuyện gì sao? Nói anh biết đi? Ai chọc giận em? Bảo bố nói anh biết nha!” hẳn cứ ngọt nhạt khuyên nhỏ, miệng nói còn tay thì bắt đầu lần mò về phía nhỏ.

Nhỏ nhắm mắt suy nghĩ, gương mặt biến đổi liên tục cuối cùng nhỏ thở dài 1 tiếng.

Nhỏ đã quyết định lật bài giữa với hẳn, ko che đậy nữa, ko âm thầm nữa. chỉ 1 lần nói yêu hẳn thôi rồi mãi mãi rời xa hẳn. nước mắt nhỏ lại rơi.

(bạn đang đọc truyện tại KenhTruyen.Pro , chúc các bạn vui vẻ)

Hẳn

nhìn sắc mặt nhỏ lắng vô cùng, thấy nhỏ khóc hẳn càng khô sở. ” có chuyện gì em cứ nói đi. Đừng khóc mà...” hẳn nôn nóng nói nhỏ nhưng giọng điệu vẫn rất ngọt ngào.

Quay lưng về phía hẳn nhỏ rung giọng ” anh,anh có yêu em ko?”. Nhỏ rung sợ, ko dám nhìn thẳng hẳn, im lặng chờ hẳn trả lời nhưng nhỏ như bị chìm xuống nước ko thể thở nổi.

Hẳn giật mình vì câu hỏi của nhỏ. Trong nhất thời hẳn hơi mất bình tĩnh vì ko biết nói thế nào cho nhỏ hiểu. nhưng quan trọng hơn hết tại sao nhỏ lại hỏi hẳn như vậy? hẳn phân vân chưa trả lời nhỏ thì lại 1 lần nữa bị chấn động vì câu nói của nhỏ

” ko cần trả lời em đâu, em ko muốn biết đáp án. Em chỉ muốn nói với anh 1 điều là..... em yêu..... em..... em yêu anh thật rồi...”. nhỏ rung giọng nói tiếp. nhỏ muốn im miệng nhưng ko hiểu sao lại ko thể khống chế bản thân mà lại nói ra hết. nhỏ thấy thật xấu hổ, thật cay đắng. nước mắt thi nhau chảy dài trên mặt nhỏ.

Hẳn thật ko ngờ có thể chính tai nghe được những lời này từ nhỏ. Lòng hẳn vui như 1 đứa trẻ được nhận quà, nhưng hẳn cũng rất lo lắng bất an vì thái độ của nhỏ.

“tại sao nói yêu anh mà em lại khóc?” hẳn bước tới ôm nhỏ vào lòng an ủi (tên này đúng là giả ngu hay thật)

” anh ko biết hay giả vờ ko biết?chúng ta là anh em, ko phải là nam nữ bình thường. yêu nhau là tội lỗi anh biết ko? Em đang mang tội lỗi ko thể nào tha thứ được anh bảo em ko khóc thì làm sao đây?” nhỏ nghẹn ngào nói trong nước mắt

” em sẽ đi! Ko bao giờ trở lại nơi này nữa” nhỏ dứt khoát 1 câu làm hẳn giật bắn người.

Nét mặt vẫn giữ được bình tĩnh hẳn lại dò hỏi nhỏ ” tại sao em phải đi?em định đi đâu?”

” em sẽ về Việt Nam. Em muốn rời khỏi cái nơi mang nhiều niềm vui lẫn đắng cay này. Em ko thể nào sống bên cạnh anh được nữa. nếu tiếp tục nhìn thấy anh em sẽ đau lòng mà chết mất” nhỏ lại khóc nức lên

Ngược lại với vẻ bi thương của nhỏ, mặt hấn giờ thoải mái hết cỡ. hấn mỉm cười ôm chặt lấy nhỏ thì thầm ” ngốc này, nói yêu anh mà lại muốn rời xa anh là sao? Ai cho em cái quyền đó hả? anh cho e biết nếu em đã yêu anh thì ko được thay đổi đâu đấy.”

Giờ này tới phiên nhỏ thể hiện nét mặt ngu ngơ như hấn lúc nãy. trong lòng nhỏ hỗn loạn vì lời nói của hấn ” anh bị điên rồi sao? Ko thể như vậy được” nhỏ thầm nghĩ rồi lắc đầu ko thôi. Cổ vùng khỏi cánh tay của hấn nhỏ vụt chạy đi nhưng hấn lại nhanh tay ghì nhỏ lại làm cả 2 ngã lên giường với tư thế vô cùng nguy hiểm

Thình thịch.....thình thịch..... cả nhỏ và hấn đều nghe tiếng tim đập rất mạnh của đối phương. Nhỏ đang nằm gọn trong lòng hấn. nhìn nhau ở khoảng cách gần như thế này làm nhỏ và hấn đều rất bối rối. 2 ánh mắt chạm nhau như 1 tia lửa điện mang nhiều trạng thái khác nhau, đau khổ có, yêu thương có. Hấn là người trải qua nhiều năm tình trường nên cũng nhanh chóng phục hồi được cảm xúc. Chỉ tội cho nhỏ chẳng biết làm thế nào trong hoàn cảnh này. Nhìn vẻ mặt tuần tú cùng nụ cười nửa miệng quyến rũ của hấn càng làm cho nhỏ hoảng loạn. cuối cùng nhỏ cũng mở miệng được

” buông em ra!!” nhỏ vừa nói vừa cố gỡ tay hấn ra. Nhưng đâu có dễ như vậy, sức của nhỏ làm sao đấu lại cao thủ nhu đạo như hấn chứ. Động khẩu ko được nhỏ đành động thủ. Nắm tay lại nhỏ định cho hấn 1 đấm nhưng lại bị hấn nhanh tay chặn lại. ko bỏ lỡ cơ hội nhỏ co chân lên gối ngay chỗ hiểm của hấn. quá bất ngờ hấn chỉ biết hét lên 1 tiếng “aaaaaaaaa” rồi buông tay nhỏ ra mà che chỗ đó đi. Mặt hấn giờ khó coi hết sức, ko còn vẻ mặt tươi tắn nữa mà thay vào đó là 1 vẻ mặt nhăn nhó vì đau cùng ánh mắt tức giận có thể làm cho đối phương có cảm giác “bị ăn tươi nuốt sống”

” em xin lỗi, em ko cố ý...anh có đau lắm ko?” Nhỏ rưng rưng nước mắt nói. Nhỏ lo lắng nhìn hấn, nhưng chỉ vừa thấy ánh mắt của hấn nhỏ lại quay chỗ khác. Im lặng 1 lúc nhỏ cũng lấy được dũng khí mà lên tiếng tiếp ” ai biểu anh ko chịu thả em ra, cái này là anh tự chuốt lấy thôi, đừng có trừng mắt với em nữa, nhìn anh giờ khó coi lắm” trời ơi nhỏ ko biết mình vừa nói cái gì thế này. Nhỏ hối hận vô cùng chỉ muốn đập đầu vô tường chết cho rồi, nhưng lỡ nói rồi làm sao mà rút lại được, giờ nhỏ chỉ biết dùng ánh mắt để dò xét thái độ của hấn. phóng lao phải theo lao thôi nếu để hấn biết nhỏ đang xấu hổ và hối hận vì câu nói vừa rồi thì thật mất mặt. nhỏ đành phải giữ nguyên nét mặt bình tĩnh mà rung nhìn về phía hấn.

Riêng chàng Vương Long nhà ta thì trong lòng vô cùng bức tức, hấn ko biết nên cười hay khóc nữa. cố bỏ công sức để giả vờ trước mặt nhỏ vậy mà kết quả thu lại nằm ngoài dự kiến làm hấn tức muốn phun máu.

” tại sao em ko giống như anh nghĩ chứ? Sao ko chạy lại phía anh ân cần

hỏi han? tại sao vừa mới an ủi anh 1 câu thì thay đổi 180 độ trách móc anh chứ? Em giả vờ hay là ngốc thật vậy? hix số tôi thật khổ khi yêu em mà” Vương Long ai oán than khóc trong lòng, mặt thì lạnh lùng đến đáng sợ.

Bức tức ko nhịn được nữa hấn đành thay đổi kế hoạch dùng vũ lực với nhỏ thôi. (đừng mà anh). Trong chớp mắt hấn đã đứng trước mặt nhỏ 2 tay vòng ôm lấy eo nhỏ dùng đôi môi quyến rũ của mình mà bắt ngờ hôn nhỏ, đôi môi làm việc tích cực ngậm lấy đôi môi nhỏ xinh của nhỏ, chiếc lưỡi của hấn mạnh mẽ cuốn lấy chiếc lưỡi nóng ấm kia, từng chút hưởng thụ cái hương vị ngọt ngào của nhỏ.

Trạng thái đóng băng đang bao phủ lấy nhỏ, bất ngờ với hành động của hấn nhỏ chỉ biết đứng trơ ra, mắt trợn trừng nhìn hấn. tay chân mềm nhũn ko còn 1 tí cảm giác của sức sống. tim nhỏ như ngừng đập trong vài giây, nhỏ nín thở chịu đựng

Say sưa với vụ hôn cưỡng đoạt được 1 chút hấn ngừng lại vì phát hiện nhỏ ko hề đáp trả sự dụ dỗ của hấn mà dường như nhỏ đang nín thở ” em thích mở mắt khi hôn à? Em cứ nín thở thì sẽ xỉu đó” hấn thơ ngây nói như ra lệnh rồi lại tiếp tục công việc đang làm đang dở.

Như bị thức tỉnh vì câu nói của hấn, nhỏ cắn mạnh vào đôi môi cuồng say kia làm nó bất ngờ nhả đôi môi nhỏ ra. Giành lại được độc lập tự do nhỏ ngộp không khí liên tục để thở bù cho lúc nãy.

” vô sỉ, biến thái...” đây là câu đầu tiên nhỏ nói với hấn khi đã lấy lại được bình tĩnh. Trùng ánh mắt tức giận nhìn hấn nhỏ chỉ hận ko thể đâm lên cái gương mặt anh tuần kia thôi.

” anh có điên ko? Em là em gái của anh đó, ko phải mấy người tình lăng nhăng của anh đâu, nhìn cho kỹ đi. Anh đối xử với em như thế ko sợ bị trời đánh hả ?” nhỏ nói như gào thét

Người ta nói tức nước vỡ bờ mà, sự chịu đựng của hấn đã đi quá giới hạn rồi giờ tới lúc hấn phát khùng với nhỏ ” câu này anh hỏi em mới đúng đó. Nói yêu anh mà đòi rời xa anh lại còn cần anh nữa chứ. Thật ra em nghĩ gì vậy hả? còn đủ tỉnh táo ko?”. Về mặt hấn như có cuồng phong vây quanh làm nhỏ ko thể kiềm chế mà chỉ biết rơi nước mắt vì đau lòng

” em ko muốn sai lầm lại tiếp nối sai lầm. ko thể, thật sự chúng ta là ko thể” nhỏ nghẹn ngào trong nước mắt.

” cái gì mà ko thể chứ, chúng ta trai chưa vợ - gái chưa chồng thì sao lại ko thể” hấn tức giận nói

” đúng! Nhưng chúng ta là anh em, ngàn lần ko thể được anh hiểu ko?” nước mắt nhỏ tuông trào càng lúc càng nhanh

” ai nói chúng ta là anh em hả? em bị ngốc hay ko biết thật vậy?” hấn trừng mắt đau lòng nhìn nhỏ

” anh đang nói bậy cái gì vậy? chuyện này ko nói đùa được đâu!” nhỏ giật mình vì câu nói của hấn nên gắng giọng nói

” có em nói bậy ấy. chúng ta vốn có quan hệ gì đâu. Anh đâu phải là con của ba mẹ. nên chuyện anh và em yêu nhau hoàn toàn có thể. Em biết chưa hả ,nhỏ ngốc kia?” hấn nhấn mạnh cho nhỏ hiểu

Nhỏ như trên trời vừa rớt xuống vì câu nói của hấn . lau vội nước mắt trên mặt nhỏ chạy tới lay cánh tay hấn 1 lần nữa hỏi ” anh nói thật ko? Ko gạt em đúng ko?”

Hấn thật sự rất giận nhưng nhìn thái độ và vẻ mặt vừa mừng vừa lo của nhỏ cũng ko thể nào nổi giận được nữa, chỉ biết cười khổ mà chậm rãi nói ” đó là sự thật. anh đúng là ko phải con ruột của ba mẹ, chuyện này ở Hồng Kông ai mà chẳng biết, chỉ có em là ko biết thôi ngốc ạ”

Đưa tay lau nước mắt cho nhỏ, ôm nhỏ vào lòng hấn lại nói ” đấu đá với em cả 1 buổi sáng mới biết em chẳng biết gì về anh hết. hey thật là thất vọng mà ...” hấn cố ý thả dãi cho nhỏ bối rối hơn (tên này đúng là ác mà, đùa giỡn với tình yêu người ta . tội cho Yến Như quá đi huhuhu)

” em xin lỗi, em ko biết gì cả. anh đừng giận em mà, đừng ghét em mà.” Nhỏ thút thích trong lòng hấn.

” ngốc này, lại nói bậy nữa rồi đó. Em có biết em quan trọng với anh lắm ko? Yêu thương em ko hết thì làm sao ghét em được..... nhưng mà...” Hấn vừa ngọt ngào an ủi nhỏ thì lại trầm ngâm suy nghĩ làm nhỏ sốt ruột hỏi ” nhưng sao hả, anh nói đi !”

” nhưng.... Em làm anh giận rồi, làm anh bị tổn thương thì ko thể bỏ qua được, phải phạt nặng mới được” hấn gian tà nhìn nhỏ cười cười

Chỉ có nhỏ ngốc nhà ta thơ ngây nhìn hấn ko hiểu là ý gì. (hey cần người bảo vệ gấpvì sắp bị lang sói tấn công)

8. Chương 8

Chap 8:

” uhm...” nhỏ chưa kịp phản ứng gì thì lại bị đôi môi kia chiếm lấy toàn bộ cái miệng của nhỏ. hấn cứ thế dùng chiếc lưỡi xảo huyết của mình mà bốn cột nhỏ, lúc nhanh lúc chậm, khi cuồng nhiệt khi lả lơi, chiếc lưỡi hấn cứ khám phá bên trong miệng nhỏ, cứ quấn lấy chiếc lưỡi của nhỏ mà hấp thụ tinh khí cùng vị ngọt.

Lần này thì nhỏ ko trơ ra như lúc nãy, nhỏ chỉ lúng túng ko biết làm gì. Trước giờ chưa hôn ai nên ko biết đáp trả sự

niệt tình của hắn thế nào, nhỏ chỉ có thể im lặng cho hắn tự biên tự diễn.

” em ko biết hôn à?” hắn thả đôi môi nhỏ ra hỏi. câu hỏi của hắn làm nhỏ xấu hổ muốn tự sát cho rồi. mặt nhỏ đỏ bừng lên chỉ biết cắn chặt môi quay sang hướng khác.

Tên ác ma kia thì rất hả hê vì thái độ của nhỏ “em chưa bao giờ hôn ai.” Hắn thầm nghĩ rồi lại cười đắc ý vì thái độ thẹn thùng của nhỏ. Gắt gao siết chặt nhỏ trong lòng hắn thì thầm bên tai nhỏ ” em đừng mặc cỡ mà, ko có gì đâu, anh tình nguyện mỗi ngày đều dạy em hôn chịu ko?” (ax ông này tốt phát sợ)

“anh..” nhỏ tức đến nổi nói ko nên lời chỉ biết nhìn hắn trăn trối. ” sao hả muốn anh dạy ngay bây giờ à?” hắn cười gian nhìn nhỏ bằng ánh mắt thờ ơ nhất.

” đừng có mà lợi dụng. em ko phải là cô ta mà anh dụ dỗ” nhỏ nghiêng răng nhìn hắn. nói tới đây nhỏ lại giận muốn phát điên, nghĩ tới cảnh hắn cùng cô gái hôm qua ôm ấp trong quán là chỉ muốn giết cả 2 cho hả giận thôi (chị này ghen lên cũng ko thua gì Hoạn Thư. Giờ ko biết ai là người xấu số nữa)

” cô ta nào? Em nói gì anh ko hiểu” hắn ngạc nhiên vì câu nói của nhỏ.

” thì cô gái anh ôm trong tay như bảo vật ngày hôm qua đó, giờ còn muốn giả vờ nữa à?” nhỏ trách móc nhìn hắn mà nói

” em nói Y Y à? Anh và cô ta ko có gì cả” hắn khổ sở nhìn nhỏ như muốn giải thích

” ko có gì cả, có quỷ mới tin anh á. Ôm ấp với nhau em tận mắt chứng kiến mà còn dám chối. anh đúng là đồ xấu xa” nhỏ chỉ thẳng mặt hắn nói to lên

” thật sự là ko có mà, hôm qua cô ta tìm anh nói là có chuyện cần bàn nên anh mới ra ngoài cùng cô ta thôi. Tự nhiên cô ta ôm anh rồi khóc chứ có phải tại anh đâu. Anh ko có ôm cô ta mà.” Hắn nhỏ nhẹ giải thích

” thật ko? Thật ko có chuyện gì chứ?” nhỏ hỏi hắn bằng ánh mắt dò xét. Thật sự trong lòng rất tức giận nhưng nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của hắn nhỏ cũng vui đi phần nào. Bây giờ chỉ còn cách tạm thời tin hắn thôi.(dễ bị dụ quá)

” thật 100% luôn, nếu em ko tin anh xin thề có trời đất chứng giám đó....uhm..” hắn chưa nói hết câu nhỏ đã chặn miệng hắn lại. nhỏ ko muốn nghe những lời thề thốt. nhỏ muốn tin tưởng hắn, nhỏ ko cần hắn thề. Vậy là hắn như trút bỏ được niềm hoài nghi trong lòng nhỏ.

” ko giận nữa nha, đừng bỏ mặt anh nữa mà, em hứa là ko rời xa anh nữa nha.” Hắn cười hiền hòa nói như cầu xin nhỏ.

“cái này còn phải xem biểu hiện của anh ra sao đã” nhỏ nhúm mày suy nghĩ rồi nói tiếp ” nhưng trước hết em muốn biết tất cả về anh đã, phải thành thật khai báo cấm có nửa lời gian dối biết ko?” nhỏ nói như ra lệnh, vẻ mặt nghiêm túc làm hắn buồn cười muốn chết nhưng vẫn phải cố nhịn vì sợ nhỏ lại nổi giận thì chỉ có hắn mệt thôi

” biết rồi em yêu, em muốn gì anh cũng chịu hết. ko dám gian dối đâu” hắn cứ ngọt ngào thì thầm với nhỏ.

Thật ra trong lòng thì đan kêu than thầm thiết ” Vương Long ơi là Vương Long, đúng là gặp quả báo thật rồi, cả cuộc đời chinh chiến thương trường lẫn tình trường, có bao giờ phải chịu khuất phục trước ai đâu, vậy mà bây giờ lại bị 1 cô gái bé nhỏ làm cho đứng ngồi ko yên thế này, đúng là mất thể diện mà.”

Ko biết bao nhiêu phụ nữ mơ ước được hắn nhìn tới dù chỉ 1 lần vậy mà hắn chỉ xem họ như rác rưởi, bây giờ ông trời cho hắn yêu phải nhỏ đúng là báo ứng nặng nề mà. Yêu phải 1 con nhóc hung dữ ngang ngược, lại hay dùng vũ lực, tuy là vóc dáng xinh đẹp nhưng tính tình thì tệ vô cùng. Thật lòng hắn ko biết yêu nhỏ là họa hay phúc nữa. chỉ biết giờ hắn đang chịu khổ vì nhỏ hành hạ thôi.

” em ghen đúng ko?” đang miên mang suy nghĩ thì 1 ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu hắn nên hắn liền hỏi nhỏ.

Giật mình vì câu hỏi quá bất ngờ nên nhỏ lại đỏ mặt, ánh mắt bối rối nhỏ liếc sang hướng khác ” ai ...ai thèm ghen chứ. Anh đừng có mơ” nhỏ trề môi nói.

” ko có mà lại nổi giận với anh vì chuyện hôm qua. Đừng nói vì ghen mà hôm qua em mới bỏ đi dầm mưa nhé” hắn vừa thắc mắc vừa trêu chọc nhỏ.

” tại em thích tắm mưa thôi mà, làm gì ghen chứ” nhỏ cố chống chế với hần

” uhm .. ko có thì thôi. Em mau đi thay đồ rồi ăn sáng thôi. Vẫn còn bệnh mà cứ giận hoài” hần cười cười nhìn nhỏ. Trong lòng thì thấy rất vui cũng rất giận vì hành động ngốc nghếch của nhỏ ngày hôm qua.

” uhm.. .em biết rồi” nhỏ gật đầu xong lại giật mình ” quần áo ai đây? Sao em lại mặc cái này” nhỏ ngạc nhiên vì đồ nhỏ đang mặc là 1 bộ pjama rộng thùng thình, lại phát hiện bản thân ko có mặc nội y nên hơi hoảng sợ.

Thấy vẻ mặt của nhỏ hần lại yêu chiều ôm vào lòng khẽ nói ” là đồ ngủ của anh, hôm qua em ướt cả người nên phải thay đồ khác chứ”

Nuốt nước miếng nhỏ liều lĩnh hỏi 1 câu nhưng trong lòng hy vọng ko đúng như nhỏ nghĩ ” là.. anh... thay.. đồ.. cho...em hả?”

” uhm, sốt cao quá

nên anh phải thay đồ giúp em thôi” hần trả lời tỉnh bơ.

Còn phần nhỏ, giờ trời đất như sụp đổ hoàn toàn trước mặt nhỏ. Chuyện gì xảy ra vậy trời, hần thấy hết của nhỏ rồi. chết cho xong thôi. Về mặt nhỏ vô cùng khó coi, từ đó chuyển sang hồng rồi lại trắng bệch, mồ hôi toát ra ướt cả trán và đôi tay.

Thấy nhỏ biểu hiện hơi lạ hần cũng khẩn trương hỏi ” em làm sao vậy? thấy ko khỏe à? Lại sốt nữa sao? Chết thật anh quên cho em uống thuốc rồi.” hần tự hỏi tự nói 1 mình mà quên nhìn ánh mắt đầy lửa của nhỏ

” em phải giết anh” nhỏ thì thầm qua kẽ răng làm hần lạnh xương sống. cố giữ bình tĩnh để khai thác được nguyên nhân nhỏ lại nổi giận hần hỏi ” anh làm sao chứ? Em nói gì vậy hả?”

” anh..anh thấy hết của em rồi đúng ko? Như vậy anh bảo em làm sao nhìn mặt ai nữa hả? làm sao em lấy chồng đây?” nhỏ hét vào trong mặt hần đầy giận dữ

”trước sau gì cũng thấy thôi, có gì mà em làm to chuyện vậy chứ. Em ko lấy anh thì sẽ lấy ai hả?” hần nói chuyện như chưa từng có gì xảy ra. Về mặt vô cùng bình tĩnh.

” anh chết đi. Ai nói em sẽ lấy anh hả?” nhỏ giậm chân đùng đùng mà nói

” thôi thôi cho anh xin lỗi, anh ko thấy gì hết, thật đó!” thấy nhỏ mặt mũi tái nhợt nên hần đành phải dịu giọng năn nỉ tiếp. “đừng giận nữa mà, anh ra ngoài cho em thay đồ nha. Ngoan nào” hần lấy bộ đồng phục của nhỏ đưa cho nhỏ rồi tiến về phía cửa. khi đi lướt qua nhỏ hần khựng lại thì thầm ” hình như vết bớt son trên ngực trái của em hình trái tim phải ko ta?” nói xong hần nhanh chân chạy ra ngoài đóng cửa lại để nhỏ ở lại với cục tức cùng 1 đống lửa giận trong mắt.

” anh kể cho em nghe về anh đi” nhỏ chớp mắt nhìn hần nói trong lòng vẫn bán tín bán nghi về những gì hần nói. Nhưng vẫn hy vọng hần nói là sự thật. nếu đúng như vậy thì họ có thể đến với nhau thật rồi. niềm vui lẫn lo lắng cứ đang xen trong tâm trí nhỏ.

”chuyện này dài dòng lắm, nhưng nếu em muốn biết thì anh sẽ kể” hần trầm ngâm hồi lâu rồi bắt đầu kể về cuộc đời của bản thân hần

” anh ko hận ông ngoại anh sao” nhỏ thút thích hỏi hần. thì ra nghe anh ấy kể chuyện chị ấy thương tâm quá nên ko biết khóc từ lúc nào nữa.

” có chứ! Hận rất nhiều nữa kìa. Lúc đầu anh từ chối mọi quyền lợi thừa kế từ ông ngoại. nhưng khi ba mẹ cho anh biết chuyện ông ngoại hứa gả mẹ anh cho hoàng tử Ả Rập nhưng ko thành nên hoàng gia đã cô lập ông và luôn chèn ép trong chính trị lẫn thương trường. phần mất con gái lại bị hoàng gia hắt hủi ông ngoại anh sống

trong đau khổ dần vật rồi cuối cùng lại chết trong cô đơn uất hận. anh tiếp nhận tập đoàn PR là vì ko muốn tâm huyết cả đời của ông ngoại bị hủy trong tay đám con cháu vô dụng kia và anh tin là mẹ anh cũng ko muốn anh sống trong thù hận”

” thật ko ngờ anh còn đáng thương hơn cả em” vẻ mặt thương tâm nhỏ nói. (người ta mồ côi cả cha lẫn mẹ còn chị chỉ là bị nhầm lẫn thôi vậy mà đáng thương cái gì ko biết nữa. đúng là ngố mà).

“thôi ko nói chuyện buồn nữa, anh đưa em tới bác sĩ khám bệnh nha”. Hấn về mặt bình thản nhìn nhỏ nói.

” em chưa hồi xong mà.” Nhỏ trẻ môi nhõng nhẽo với hấn

” lại chuyện gì nữa” hấn nhăn nhó nhìn nhỏ, thật sự thì hấn biết nhỏ sắp hỏi chuyện gì . nhưng hấn ko muốn trả lời vấn đề này nên cố âm ừ cho qua. Ko ngờ nhỏ vẫn cố chấp muốn biết tường tận. hấn biết nói dối hay nói thật gì thì nhỏ cũng sẽ nổi giận tiếp thôi. đời hấn đúng là khổ thật mà.

” chuyện anh và Bạch Y Y là thế nào?” nhỏ nghiêm giọng hỏi hấn. vẻ mặt vô cùng lạnh lùng và mang theo 1 chút nghi ngờ trong ánh mắt.

” chẳng là thế nào cả. anh và cô ta chỉ là bạn bè bình thường thôi. ngoài ra ko có gì hết” hấn cương quyết phủ nhận mọi nghi ngờ của nhỏ. Nhưng trong lòng cũng đang hồi hộp chờ đợi trần cuồng phong từ nhỏ

” nói rõ hơn xem nào. Chung chung quá em ko tin đâu.” Nhỏ vẫn nét mặt lạnh lùng nói với hấn, lần này trong ngữ điệu của nhỏ còn có 1 chút uy hiếp ” tốt nhất anh đừng có giữ trò nhé”.

” thật là ko có gì mà. Anh và cô ta chỉ là bạn thanh mai trúc mã thôi, cô ta nhỏ hơn anh 2 tuổi.gia đình cô ta cũng có mối quan hệ rất tốt với ba mẹ nên....mẹ mới định....phần sau thì em hiểu rồi đó” hấn ấp úng trả lời nhỏ kèm theo 1 vẻ mặt đáng thương vô tội.

” thật là anh ko hề yêu thích cô ta ko? Chỉ xem cô ta là bạn thôi đúng ko?” nhỏ vẫn hỏi hấn nhưng câu này có vẻ đã đổi phần tin tưởng, giờ chỉ hỏi cho có lệ thôi.

” thật.. thật mà. Anh thề tuyệt đối ko có yêu thích gì Bạch Y Y cả. suốt cuộc đời này chỉ có mỗi mình em thôi” hấn thề thốt huyên thuyên cho nhỏ nghe thật dễ chịu.

“vậy còn những cô tình nhân của anh thì sao?” nhỏ lại quét mắt nhìn hấn như tra khảo tội phạm.

” ko sao cả, từ khi gặp em anh ko còn qua lại với bất

cứ ai cả. họ ko là gì với anh cả, em đừng bận tâm nhé” hấn trắng toát mồ hôi vì nét mặt của nhỏ. Tại sao hấn lại ra nông nổi thế này. Trước tới giờ làm gì nói gì cũng ko cần quan tâm tới nét mặt của người khác. Chỉ có người ta sợ hấn chứ hấn nào biết sợ ai. Thật ko ngờ người

con gái nhỏ bé trước mặt giờ này lại có đủ uy quyền khiến hấn chùng bước và dè dặt từng câu chữ. Đúng là mất hết thể diện mà.

” uhm.. ko có gì nữa rồi, về nhà thôi. em cần đi tắm cho sạch đã. Ngủ trên giường của anh em nghỉ cũng bị dính bẩn luôn rồi” nhỏ nói với vẻ mặt thản nhiên nhưng làm hấn phải giật mình.

” anh xin thề chưa bao giờ đưa cô gái nào về nhà cả. em là người con gái đầu tiên ngủ trên giường của anh đó” hấn lúng túng giải thích cho nhỏ hiểu rằng hấn luôn trong sạch.

” ko đưa về nhưng tới nhà người ta hay đi khách sạn thôi đúng ko?” nhỏ cười với vẻ mặt khinh bỉ.

“chuyện.. chuyện.. đó là trước khi có em mà. Bỏ qua nha em, đừng trách anh nha, đừng bỏ mặt anh nha. Cô bé đáng yêu của anh” hấn về mặt sủng nịnh bước tới ôm chầm lấy nhỏ thì thầm

” em cho anh hưởng án treo, sau này phải xem anh cư xử thế nào rồi quyết định” nhỏ nghiêm giọng nói cùng anh mắt cương quyết làm hấn chỉ biết đứng cười trừ và thầm nghĩ ” có cơ hội là tốt rồi”

(bạn đang đọc truyện tại KenhTruyen.Pro , chúc các bạn vui vẻ)

9. Chương 9

Chap 9:

* * *

1 tháng trôi qua nhanh chóng ba mẹ nhỏ cuối cùng cũng trở về. chỉ có cái tên Vương Lâm là lặn mất tăm. Nghe nói là đi lưu diễn xuyên Châu Á gì đó, nhỏ cứ tiếc nuối là ko xin chàng đi theo để có thể du lịch miễn phí. Giờ ở nhà đối diện với 4 bức tường chỉ biết ăn và ngủ đúng là chán chết.

Hôm nay nhỏ chính thức nghỉ hè để chuẩn bị cho kỳ thi tốt nghiệp sắp đến. biết nhỏ thích đi xe đạp

p nên Vương Long đã mua cho nhỏ 1 chiếc xe rất đẹp kèm theo lời dặn chỉ được đi xung quanh đây thôi ko được đi xa coi chừng lạc đường hay gặp kẻ xấu. (kẻ xấu nào mà dám đụng tới em yêu của anh chứ. ko khéo người ta lại thành ah)

Ăn sáng xong nhỏ lại theo phong cách cũ, vận chiếc quần short bằng vải jean, trên mặc chiếc áo pull 3 lỗ màu đen để tô lên làn da trắng mịn của nhỏ, chân mang đôi giày thể thao màu trắng trông nhỏ vô cùng năng động và tao nhã. Nhỏ ko thích mặc những bộ váy rườm rà rất khó di chuyển,. đây cũng là 1 điều làm bà Chan vô cùng đau đầu vì cách ăn mặc của nhỏ. Nhưng ko thích thì để trong lòng chứ có dám nói ra đâu.

Dẫn chiếc xe đạp ra khỏi cổng nhỏ tươi cười rất vui vẻ. leo lên xe nhỏ đạp thẳng hướng ra biển. nhà nhỏ cách bãi biển ko đầy 10 phút. Nơi đây phong cảnh rất đẹp. nước biển trong xanh, bãi cát trắng mịn, ánh nắng buổi sáng lấp lánh như những viên kim cương được người ta trải dài trên mặt biển. do là bãi biển của tư nhân nên ko có người lạ đi vào càng làm nhỏ thấy thoải mái.hết lượm vỏ sò nhỏ lại chơi trò xây lâu đài cát. Rượt đuổi theo những con dã tràng trên bãi cát nhỏ lại ngân nga bài hát thật chậm thật buồn.

Tiếng gió vi vu bên tai nhỏ, nhưng trong tiếng gió thổi nhỏ lại nghe 1 âm thanh rất lạ, dường như là tiếng rên rỉ của ai đó. Nhìn xung quanh vẫn chỉ có mình nhỏ chứ ko thấy bóng ai cả, nhỏ khẽ rung động ” ko lẽ có ma, người ta nói ở biển cũng có nhiều oan hồn lắm” nhỏ thầm nghĩ và hơi lo lắng. nhưng bằng dũng khí ko sợ trời ko sợ đất thì nhỏ cũng lấy lại được bình tĩnh mà dò xét xung quanh. Men theo tiếng rên rỉ nhỏ lần qua 2 vách đá thì cũng phát hiện được đó ko phải là ma mà là tiếng người.

1 cảnh tượng vô cùng “hot” đang đập vào trong mắt nhỏ, 1 đôi trai gái đang quần lấy nhau trên 1 hòn đá to khoảng hơn 1m. cả 2 người đều ko 1 mảnh vải che thân, âm thanh nhỏ nghe được là tiếng rên rỉ vì sung sướng hay đau đớn gì đó củ cô gái kia. Mặt nóng bừng , nhỏ quay sang chỗ khác và thấy vô cùng xấu hổ.

” giữa ban ngày thế này mà dám làm chuyện đó đúng là điên mà. Cũng may nơi này là ranh giới đất của người khác rồi, nếu như là trên đất của mình thì nhất định mình sẽ gọi cảnh sát cho biết tay” nhỏ thầm nghĩ và ko ngừng nguyên rủa 2 con người xa lạ kia đã vô tình làm bẩn mắt nhỏ

Im lặng lùi bước nhỏ về khu đất của mình, khi đi qua 1 cái biển màu xám nhỏ nhìn kỹ thì thấy 2 chữ ” Bạch thị“. ” ko lẽ là đất của nhà họ Bạch, tại sao cứ là họ Bạch chứ” nhỏ thầm nghĩ và thấy khó chịu trong lòng.

Đang chơi vui thì bị phá hỏng bởi cảnh nóng vừa rồi làm nhỏ bực mình mà dẫn xe đi về. trên đường đạp xe về nhỏ vẫn miên mang suy nghĩ về 2 người lúc nãy, tên con trai trên lưng có hình xăm 1 con đại bàng màu đỏ nhìn rất đáng sợ. dù khi ở Việt Nam nhỏ vẫn theo 2 anh trai đi đánh nhau và thấy ko ít mấy cảnh chém giết nhưng nhỏ vẫn rất ghét những người xăm mình. Theo nhỏ nhận xét những người xăm mình 90% là người xấu (hix cái này viết đại nếu ai

có xăm mình thì đừng trách mình nha)

“tin...tin...tin..rầm....” nhỏ đang tập trung suy nghĩ thì bị 1 chiếc xe màu bạc ép vào lề làm nhỏ trật tay lái mà ngã xuống đường vô cùng thảm hại

” bị diếc hả sao ko tránh đường. đúng là tiểu quỷ mà” 1 cô gái xinh đẹp với bộ mặt trang điểm lòe loẹt cùng đôi môi tô màu son đỏ choét đưa đầu ra khỏi xe mà trách mắng nhỏ. Máng mỡ xong cô ta lại rô ga rồi chạy đi mất

Tội nghiệp cho nhỏ bị té quá bất ngờ nên ko chống đỡ được mà chỉ biết để cho đất mẹ ôm trọn vào lòng, cũng may là gương mặt xinh xắn của nhỏ vẫn còn nguyên vẹn. chỉ có tay chân là trầy khá nhiều và nhỏ thấy rất đau. Nhưng đôi mắt nhỏ vẫn mở trừng trừng nhìn chiếc xe vừa đi khỏi. nhỏ hận là lúc đó còn sức nếu ko nhất định sẽ cho con đàn bà kia 1 trận no nê rồi.với bản tính thù dai thì ít ra nhỏ vẫn nhớ được gương mặt 3 phần người 7 phần quỷ kia cùng với biển số xe rồi ” tôi sẽ lần sau gặp lại, cô sẽ ko sống nổi với tôi đâu” nhỏ nghĩ thầm ken két nói

Tay chân đều bị chảy máu rất đau, ko thể đi nổi nhưng nhỏ vẫn phải cố lê bước còn phải lúi theo chiếc xe đạp bị gãy vành kia. Đúng là tức chết khi hồi sáng đi ra khỏi nhà lại ko mang điện thoại theo. nếu ko bây giờ nhỏ đâu đến nỗi thê thảm thế này. Quãng đường khoảng 2km nhưng nhỏ lê bước rất lâu mà vẫn chưa đến nơi. Đối với nhỏ bây giờ tưởng chừng đã đi được 200 km rồi á. Muốn khóc cũng ko khóc được nhỏ chỉ biết nguyên rủa cô gái kia cùng 2 diễn viên đóng cảnh nóng lúc nãy thôi.

” đúng là sáng sớm thấy mấy chuyện đó liền bị xui xẻo mà. Tôi hận mấy người. đừng để tôi gặp lại mấy người nha, nếu ko thì chết với tôi” nhỏ chỉ biết vừa đi vừa lầm bầm trong miệng

Cánh cổng màu trắng hiện ra trước mắt nhỏ, ko phải nói lúc này nhỏ mừng như là cảnh tượng thầy trò Đường Tăng thấy được cổng Lôi Âm tự (hơi bị nhiễm phim bà kon thông cảm nhé)

Nhỏ cố chịu đau bước thật nhanh vào sân, có mấy người giúp việc đang tưới cây đã thấy nhỏ liền chạy tới đỡ lấy nhỏ và dìu vào trong nhà. Khi đi ngang gara để xe nhỏ chợt giật mình và kêu mọi người dừng lại. nhỏ thấy 1 chiếc xe lạ trong sân nhà nhỏ, đặc biệt chiếc xe đó chính là chiếc xe đã làm nhỏ té thê thảm thế này. Hận thù uất ức lại dâng lên trong lòng nhỏ.

Thoát khỏi tay mấy người giúp việc nhỏ cúi người lượm 1 hòn sỏi trong chậu hoa và bước tới bên chiếc xe màu bạc đắt giá kia ”kétttttt.....kétttttttttttt.....kétttttttt” nhỏ cười hả hê vì chiến tích của mình. Nhỏ đã dùng hòn sỏi rạch ngoằn ngoèo lên chiếc xe làm nó trầy xước gần như toàn bộ.

Nét mặt của mấy người giúp việc bây giờ khó coi hết sức. họ kinh sợ vì hành động của nhỏ, và hơn thế nữa là đang lo lắng sắp có chuyện ko ổn xảy ra. 1 người đàn ông trung niên bước tới bạo gan nói với nhỏ ” tiểu thư cô đang làm gì vậy? đây là xe mới của Bạch tiểu thư đấy, cô làm trầy xe cô ấy như vậy thì làm sao đây?”

Đang nói chuyện như ngụ ý nhắc nhở nhỏ thì người đàn ông trung niên bỗng nhiên im bặt và xanh mặt vì nét mặt của nhỏ. Ko những nhỏ ko hoảng sợ khi nghe ông nói mà trái lại giờ đây trong đôi mắt của nhỏ hiện lên 1 ánh lửa căm thù và nét mặt vô cùng âm u uỷ khuất.

“Bạch tiểu thư sao? Đến rồi sao? Đúng là ko phải mất công tìm kiếm mà” nhỏ nghiêng răng bật ra từng tiếng làm cho những người đứng kế bên phải lạnh xương sống. “dìu tôi vào nhà” nhỏ lãnh đạm nói làm mấy người giúp việc giật mình tay chân run rẩy dìu nhỏ vào trong nhà.

” bà chủ ơi, tiểu thư bị thương rồi” giọng 1 bà giúp việc vang lên làm tất cả mọi người giật mình nhìn ra cửa. bà Chan đang ngồi nói chuyện với Bạch Y Y cũng vô cùng hoảng hốt khi nghe tin nhỏ bị thương

Được mọi người dìu vào nhà, nhỏ vẽ mặt bình thản nhìn xung quanh như tìm kiếm ai đó. Ánh mắt nhỏ chợt dừng lại trên thân người của 1 cô gái vận chiếc váy màu xanh vô cùng quyến rũ. Đôi mắt to đen nhưng ko trong sáng bằng nhỏ. Đôi môi hơi cong được tô đậm 1 màu son đỏ chói làm nhỏ thấy buồn nôn. Gương mặt trang điểm khá cầu kỳ với 1 lớp phấn phủ dày trên da mà theo nhỏ nghĩ ” có thể lấy búa đập ra rồi gỡ từng miếng ấy, chứ tẩy trang làm sao lau sạch được”

Đôi mắt nhỏ bây giờ hiện lên 1 vẻ tà ác và nhỏ bắt đầu thực hiện kế hoạch

” cô...cô..tôi..tôi..” nhỏ thổ hển hển tay chỉ thẳng hướng Bạch Y Y mà trừng mắt nói, giọng nói đứt quãng ko thành tiếng của nhỏ làm bà Chan và mọi người vô cùng hoảng sợ.còn nàng Bạch Y Y thì chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình. Vốn dĩ cô ta đã nhanh chóng quên đi người vừa bị cô ta gây tai nạn lúc nãy đây mà.

Nhỏ ngất xỉu làm mọi người trong nhà 1 phen kinh hoảng. “mau gọi bác sĩ Dương đến” bà Chan hét âm lên tay thì run run ồm

chầm lấy nhỏ, đôi mắt bà giờ đây đã đăm lẹ. bà nhìn thấy con gái bị trầy xước khắp người tim gan bà như bị vỡ ra. Lòng bà đau như cắt nhưng chẳng làm được gì

Đưa nhỏ vào phòng cho bác sĩ Dương khám bệnh, sau khi giúp nhỏ sát trùng vết thương và băng bó xong Dương Chiến quay sang bà Chan với vẻ mặt ái ngại nói ” tuy là bị thương ko nặng , nhưng vết thương ngoài da này cũng phải hết sức cẩn thận, ko được để bị nhiễm trùng, tránh di chuyển nhiều trong vài ngày, ngày mai cháu sẽ quay lại khám cho cô bé. Bác gái hãy yên tâm!”

” cảm ơn cháu, làm phiền cháu quá Dương Chiến” bà Chan bình thản đáp và cảm ơn Dương Chiến. nhìn nhỏ đã ngủ say rồi bà quay sang Bạch Y Y và Dương Chiến mà nói ” hay là 2 đứa ở lại dùng cơm trưa với bác nhé, cũng lâu lắm rồi chúng ta ko ăn cơm cùng nhau mà, chúng ta đợi 1 lát Vương Long sẽ về ngay thôi.”

Nói xong bà cùng 2 người bọn họ ra khỏi phòng, trước khi đi bà còn dặn 1 cô hầu gái ở lại canh chừng nhỏ, khi nào nhỏ tỉnh phải báo cho bà biết.

” bác gái à, cô bé lúc này có phải là đứa con gái mất tích của bác vừa tìm lại được ko ạ?” Bạch Y Y tỏ vẻ thắc mắc, cô đã từng nghe chị mình kể về nhỏ nhưng chưa gặp mặt nên cũng ko biết được nhỏ là người thế nào, nên hôm nay ngoài chuyện tới đây thăm viếng bà Chan cô còn muốn gặp mặt người mà đã làm chị cô giận đến mức ko nói nên lời trong bữa tiệc lần trước rốt cuộc có gì ghê gớm

Bạch Y Y là tam tiểu thư của Bạch gia, trên cô còn có 1 chị gái là Bạch Tố Tố (người tham dự bữa tiệc lần trước) và 1 người anh cả là Bạch Nhật Phong

Nếu nói về gia thế thì họ Bạch cũng thuộc vào loại nhất nhì của Hồng Kông, gia đình họ kinh doanh bất động sản đứng đầu khu vực Châu Á, và người đang tiếp quản Bạch thị bây giờ chính là Bạch Nhật Phong. Nếu nói Vương Long là người luôn chính trực sáng suốt trong kinh doanh thì Bạch Nhật Phong chính là người luôn dùng mọi thủ đoạn để đạt thứ mình muốn. ngoài ra gã còn là 1 tay sát gái có hạng trong giới thượng lưu của Hồng Kông, ở cái tuổi 30 nhưng vẫn còn độc thân chính là điều kiện để gã tiếp cận và chiếm lấy bất cứ cô gái nào mà gã thích. Bật mí anh ấy cũng thuộc hạng đẹp trai có thừa nên cũng có rất nhiều cô thêm nhỏ dãi dấy

Bạch Tố Tố thì lại mang 1 vẻ ngoài và tính cách có phần hơi khác anh trai mình, cũng có 1 gương mặt ưa nhìn nhưng ả lại là người chanh chua vô cùng xấu tính, luôn mang vẻ mặt “thượng đội hạ đáp” cùng cái miệng lúc nào cũng ngậm đầy dao lam khiến cô ta ít được lòng của mọi người. ở cái tuổi 27 (bằng anh Vương Long nha) nhưng vẫn phòng ko chiếc bóng vì với ả thì những người đàn ông thấp kém ko bao giờ được nhìn tới. còn giới thượng lưu thì họ lại cho rằng ả chỉ là 1 bông hồng đang lúc lụi tàn lại mọc đầy gai nên ko thêm để ý (oh bị trai chê kiểu đó, bà này ế chắc)

Còn tam tiểu thư Bạch Y Y thì có phần được ưu ái hơn chị gái của mình, tốt nghiệp tiến sĩ ở cái tuổi 25, lại xinh đẹp lộng lẫy, đây chính là điều mà cô luôn được mọi người ngưỡng mộ. tính cách luôn hoạt bát vui vẻ, nhưng tận sâu trong lòng cô nghĩ gì thì chỉ có trời mới biết. (ví dụ tốt nhất chính là thái độ lúc làm nhỏ bị tai nạn). là bạn chơi thân với Vương Long từ nhỏ và đang là đối tượng kết hôn của anh Vương Long nhà ta đây.

(trở lại tình cảnh trong phòng khách nhà họ Hoàng)

” uhm đúng rồi đó cháu, nó là Yến Như, chính là đứa con gái bác cực khổ tìm kiếm suốt 18 năm đó.” Bà Chan vui vẻ nói với Bạch Y Y. rồi bà lại nói tiếp ” lần trước bác có tổ chức bữa tiệc ra mắt nhưng cháu ở bên Pháp chưa về nên ko gặp được, đợi lát nó tỉnh lại bác sẽ giới thiệu cho cháu và nó làm quen nhé, cả Dương Chiến nữa”

“tin...tin..tin..” tiếng còi xe vừa dứt thì cánh cổng màu trắng mở ra, 1 chiếc xe limo màu đen tuyền sang trọng đang tiến thẳng vào trong sân trước ánh mắt vui mừng của mọi người

“Vương Long về rồi đấy” bà Chan vui vẻ nói và cùng mọi người đứng lên bước ra cửa trước đón hân. ko cần phải nói người vui nhất giờ này chính là Bạch Y Y vì người cô luôn thầm thương trộm nhớ đang ở trước mắt cô thôi.

Vương Long bước ra khỏi xe tiến thẳng vào nhà, cúi đầu chào bà Chan xong hân quay sang Bạch Y Y cười nhạt ” em về rồi à?”. Buông 1 câu hỏi lạnh lùng rồi hân quay sang Dương Chiến ngạc nhiên hỏi ” cậu đến đây làm gì, nhà có ai bệnh sao?” (Dương Chiến chính là bạn thân của Vương Long và cũng là bác sĩ riêng của nhà họ Hoàng)

” em gái con bị thương rồi, mẹ gọi Dương Chiến tới khám cho nó đây” bà Chan buồn bã nói trước khi Dương Chiến trả lời hân

” cái gì? Sao lại bị thương chứ? thương tích thế nào rồi?” hân hét lên ầm ĩ rồi ko đợi ai trả lời mà vọt thẳng lên phòng nhỏ. Tung cửa vào hân như chết đứng khi

nhìn thấy nhỏ thương tích đầy người, tay chân băng bó đủ chỗ. hấn tiến lại chỗ nhỏ rồi nhẹ nhàng đặt bàn tay rung rung lên gương mặt nhỏ mà nói ” chắc em đau lắm đúng ko? Sao lại bị thế này chứ? ai làm em ra nông nỗi này vậy?”

Đôi mắt thương tâm cùng vẻ mặt căm phẫn của hấn bỗng nhiên biến chuyển, nhỏ nhấp nháy mí mắt và từ từ mở mắt ra (thực ra chị ấy ko xấu gì cả, chỉ giả vờ để đợi anh về mà diễn kịch thôi)

” anh... anh về rồi... em đau lắm...” nhỏ thì thào qua hơi thở, nhìn hấn bằng ánh mắt đáng thương làm hấn càng thêm xót xa trong ruột.

” tại sao mấy người ko trông coi tiểu thư cẩn thận vậy hả?” hấn giận dữ hét lớn làm cho ai cũng phải hoảng sợ.

Cô hầu gái đứng cạnh nhỏ nãy giờ hoảng hốt khúm núm nói ” dạ cậu chủ bớt giận, lúc sáng tại tiểu thư ra ngoài chơi mà ko cho chúng em theo nên ko biết tiểu thư bị gì hết, chỉ biết gần trưa tiểu thư về nhà thì bị như vậy rồi, sau đó tiểu thư ngất xỉu luôn nên vẫn chưa biết nguyên nhân tại sao cô ấy bị thương nữa ạ”

“rốt cuộc là chuyện gì vậy? kẻ nào dám gây chuyện cho em vậy?” hấn quay sang nhỏ nhìn bằng ánh mắt vô cùng dịu dàng nói.

” là.. là...cút đi...xoảng.” nhỏ vừa rung giọng nói thì nét mặt bỗng trở nên giận dữ và hét lên rồi quơ tay chụp lấy ly nước trên bàn nhỏ ném mạnh về con người đang đứng ở cửa phòng nhỏ

* * *

10. Chương 10

Chap 10:

* * *

” áhhhhhhhhhhhh.....” Bạch Y Y lãnh trọn ly nước của nhỏ mà vô cùng khó hiểu, cô ko hiểu tại sao lại bị nhỏ trút giận trong khi cô và nhỏ chưa hề quen biết. càng nghĩ càng giận, 1 tiểu thư như cô sao có thể để cho 1 con bé nhà quê kia bắt nạt được chứ . mọi người trong phòng lúc này vô cùng ngạc nhiên vì phản ứng của nhỏ. Nét mặt nhỏ vẫn chưa nguôi ngoai được tí nào, định quơ tay chụp thêm chiếc bình hoa thì nhỏ đã bị Vương Long ngăn lại

” em bị làm sao vậy? bình tĩnh đi em, đang bệnh mà tức giận thì ko tốt đâu.” Hấn vẻ mặt bối rối khuyên nhỏ.

” anh con nói đúng đó, bình tĩnh nào con gái, có gì thì từ từ nói nha con” bà Chan cũng dịu dàng bước tới cạnh nhỏ nói

” cái quái gì thế này, mình là người nạn nhân mà tại sao bọn họ ko đếm xỉa gì tới mình mà chỉ lo cho con bé đó chứ. đúng là tức chết mà” Bạch Y Y đang thầm nguyện rửa trong lòng.

” huhuhu....huhu... đau quá...” Bạch Y Y khóc rống lên bây giờ bà Chan mới chú ý tới cô và chạy lại ân cần hỏi han ” cháu có sao ko? Có bị thương ko? Cho bác xin lỗi nhé, con bé Yến Như nó bị thương trong người khó chịu nên nó mới.... bác xin lỗi cháu nhiều”. bà Chan tỏ vẻ hối lỗi trước mặt Bạch Y Y thay cho nhỏ

” sao mẹ lại xin lỗi cô ta chứ, cô ta ko xứng đâu” nhỏ gầm lên như 1 con thú bị thương làm mọi người giật mình nhìn về phía nhỏ

“cháu.....hix.....ko sao đâu.. chắc là có hiểu lầm gì đây, bác cứ yên tâm cháu ko trách em ấy đâu” Bạch Y Y tỏ ra cao thượng khoan dung nhìn bà Chan trìu mến rồi liếc sang Vương Long mà nói.

” hừ cô đóng kịch đúng là giỏi lắm nha, tôi và cô chưa từng gặp sao? Ko quen mặt sao? Cô quên thật hay giả vờ quên đây?” nhỏ vẻ mặt lạnh lùng liếc Bạch Y Y mà bật ra từng tiếng. nhìn sang Vương Long nhỏ méo mào nói tiếp ” ko phải cô thì là ai làm tôi ra nông nỗi này chứ?”. ánh mắt nhỏ ngân ngấn nước làm hấn thấy mà đau lòng đứt ruột

” có đúng là em làm Yến Như thế này ko?” im lặng quan sát cục diện cuối cùng hần cũng lên tiếng, nét mặt hần âm u liếc nhìn về phía Bạch Y Y làm cô lạnh cả người. chưa bao giờ Vương Long đối xử với cô như thế, từ nhỏ tới lớn đối với Vương Long cô chính là 1 tiểu công chúa luôn được yêu thương chiều chuộng. tại sao bây giờ anh lại hoàn toàn thay đổi, cô biết Vương Long ko yêu cô nhưng dù sao vẫn còn 1 tí tình cảm nào đó. Bây giờ thì hết thật rồi, ánh mắt đó lời nói đó chính là ko tin tưởng cô. Ko còn cơ hội cho cô thật rồi.

Bạch Y Y trán toát mồ hôi, miệng mấp máy ” thật mà...em chưa từng..gặp..gặp em gái anh mà. Ko phải là em đâu. Anh phải tin em... mọi người hãy tin em“bây giờ cô chỉ có thể dùng vẻ mặt đau thương vô tội nhất mà lấy lại chút lòng tin của hần. thật ra tận sâu trong tâm trí của cô đã có chút ấn tượng về nhỏ, cái con bé ban sáng đã cản đường cô đây mà.” Đúng là ra đường ko xem ngày mà, xui thật” cô thầm nghĩ và oán trách số phận

” cô còn dám chối hả, cô có cần tôi chỉ chỗ cô gây tai nạn cho tôi ko? chiếc xe cô hiệu gì? Biển số bao nhiêu giờ tôi còn nhớ rất rõ đó. Có cần tôi đọc cho cô nghe ko?” nhỏ vẫn nửa đùa nửa thật làm cho cô phải thật khốn đốn mới hả giận. dám mắng tôi à, cứ đợi mà xem. Tôi chưa tìm tới cô thì cô đã dám mò tới gây chuyện với tôi. Đúng là ko biết chết là gì mà. (chị ấy định tìm Y Y để tuyên chiến giành tình yêu đây mà. Đúng là cô nàng Y Y xui thật)

” cô gây tai nạn cho tôi đã ko biết xin lỗi

ngược lại còn quay lại mắng tôi nữa là sao? Tôi nghe nói cô được giáo dục cẩn thận lắm mà, hừ tôi thật sự nghi ngờ bản chất của cô rồi đó” nhỏ vẫn âm trầm mà nói làm ọi người hết đi tới ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Hầu như mọi ánh mắt bây giờ đều đổ dồn về hướng Bạch Y Y

” em nhận nhầm người rồi, làm gì có chuyện đó chứ. quả thực ko phải chị làm mà” cô ta vẫn kiên trì chối bỏ mọi thứ. Và luôn dõi theo nét mặt của hần mà cầu cứu. hần thật sự rất tuyệt tình, hần ko thèm nhìn cô lấy 1 lần. hần luôn chăm chú nhìn nhỏ. Đôi tay thì luôn bận rộn vuốt tóc nhỏ, lại nắm lấy bàn tay nhỏ mà xoa xoa (đúng là muốn ọe thật)

” tôi dùng đôi mắt cô gái 18 tuổi để nhìn chứ đâu phải đôi mắt của bà cụ 81 tuổi mà cô nói tôi nhầm lẫn chứ. nếu kẻ gây tai nạn và sỉ nhục bản thân ở giữa đường mà ko nhận ra thì tôi đúng là điên thật rồi.” nhỏ trừng mắt nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống.

“thôi ko bàn cãi nữa, cứ gọi cảnh sát đến điều tra thì sẽ rõ thôi” hần lạnh lùng phát biểu làm cho bà Chan và Dương Chiến giật mình,ko phải nói nét mặt của Bạch YY thì trắng bệch ko còn 1 tí máu nào cả.

” có cần làm lớn chuyện vậy ko con? Mẹ thấy dù sao em gái con cũng ko sao rồi. nếu tha được thì tha đi con” bà Chan vẽ mặt từ bi nhìn về phía hần và nhỏ mà nói. Dù rất khó chịu vì thái độ ko biết hối cãi của Bạch Y Y nhưng bà vẫn còn chút nể tình Bạch phu nhân mà muốn chừa cho cô 1 lối thoát. Bà rất tin tưởng đứa con gái yêu của mình, Yến Như ko phải là người hay bịa chuyện với lại nhìn vết thương trên người nhỏ thì ko thể ko tin được. ngoài ra còn 1 lý do là giữa 2 người bọn họ chưa hề quen biết nhau thì ko thể nào nhỏ lại vu oan cho cô ta cả.

” ko sao là thế nào? Mẹ ko thấy cả người em gái đầy thương tích à? Chuyện này làm sao cho qua dễ như vậy được” hần tức giận hét lớn, ánh mắt quét qua người Bạch Y Y làm cô sợ đến nỗi đứng ko vững

Bạch Y Y hơi loạng choạng phải nhờ Dương Chiến đỡ lấy cô mới có thể đứng vững. thật ko ngờ chưa ra trận mà cô thua thảm bại như thế này rồi.

” tôi thấy bác gái nói đúng đó, bỏ được thì bỏ đi, dù sao em gái cậu cũng ko sao mà, với lại Y Y cũng đã bị thương rồi , hay cho quá nhé” Dương Chiến ôn nhu nói làm mọi người nhìn về cánh tay của Bạch Y Y, quả nhiên tay cô ta đã thâm tím vì cái ly nhỏ ném trúng. Cơn giận trong lòng hần cũng nguôi ngoai phần nào nên hướng mắt về nhỏ như muốn hỏi ý

” thôi được rồi, xem như tôi gặp xui vậy. cô mau rút khỏi đây đi.” Nhỏ vẫy vẫy cánh tay đầy thương tích rồi nhìn sang hướng khác nói. Hần cũng điềm tĩnh lên tiếng ” nếu Yến Như nói ko sao thì bỏ qua vậy. nhưng anh nhắc cho em nhớ, anh ko muốn chuyện này lặp lại đâu. Nếu ko thì.... Em biết hậu quả thế nào rồi đấy” . về mặt hần hiện lên 1 ý tà ác

” ko có chuyện gì nữa rồi, cháu mau về thay đồ rồi thoa thuốc lên vết thương đi” bà Chan vẽ mặt lãnh đạm

nhìn cô nói. Trong mắt bà bây giờ cô ko còn là 1 đứa con dâu lý tưởng như bà thầm nghĩ nữa . tất nhiên thái độ và tình cảm cũng có phần nào thay đổi

“dạ cháu cảm ơn bác... xin phép bác cháu về” Bạch Y Y cúi người chào bà Chan xong liếc mắt nhìn về hân và nhỏ mà thầm nghĩ ” các người hãy đợi đấy, nổi nhục hôm nay tôi sẽ từ từ tính với các người. Hoàng Vương Long tôi nhất định bắt anh phải hối hận mà cầu xin tôi”

“cháu cũng có việc rồi, xin phép bác gái cháu về luôn ạ!” Dương Chiến lễ phép cúi chào bà Chan rồi cũng bước ra ngoài.

” thôi con nghỉ tí đi mẹ xuống bảo người làm mang cơm lên cho con nhé” bà Chan quay sang nói với nhỏ rồi cũng bước ra ngoài.

” ko còn việc của cô nữa, ra ngoài đi” hân lạnh lùng ra lệnh cho cô hầu gái rồi bước tới bên giường ngồi xuống cạnh nhỏ. Đợi khi mọi người đi hết rồi hân nhẹ nhàng ôm nhỏ vào lòng mà than thở ” em đúng là ko biết thương yêu bản thân gì hết. sao lại để ra thế này cơ chứ? em biết anh đau lòng lắm ko?”

” em ko sao mà. Nhưng cũng đâu phải tại em đâu, tại cô ta làm em ngã xe đạp nên mới bị vậy chứ bộ. hey đừng nhăn nhó nữa em hứa sẽ ko có lần sau đâu. Ok” nhỏ nũng nịu trong lòng hân, bao nhiêu buồn bực lo lắng trong hân chỉ vì mấy câu nhõng nhẽo của nhỏ mà tan biến hết

” nhưng mà có cho vay thì em cũng phải lấy lãi chứ..hihihi...” nhỏ cười cười gian xảo làm hoán nghi hoặc trong lòng nhìn nhỏ

“áhhhhhhhhhhhh.....” tiếng hét thất thanh của Bạch Y Y làm cho chấn động cả khu biệt thự của nhà họ Hoàng làm mọi người giật mình trong đó có cả hân. chỉ có nhỏ là vẫn cười cười, thậm chí cười càng lúc càng to hơn , nhỏ cười tới lúc gương mặt ửng đỏ thì mới bị hân lay mạnh mà hỏi

” em đã làm gì nữa vậy hả nhóc?” hân miệng thì hỏi, trong lòng thì vô cùng bối rối lo lắng ” ko biết tiểu quỷ này lại gây

chuyện gì rồi?”

” ko có gì hết.. em chỉ là tặng cho cô ta vài đường hoa văn trên chiếc xe trị giá hơn 1 triệu USD thôi. hahahhaha....haaaaa” nói xong nhỏ lại cười tiếp, cười tới lúc môi cả miệng mới bắt đầu chịu nghỉ ngơi chút ít

“cốc... em đúng là nghịch ngợm quá mà. Chắc anh phải mua lồng về nhốt em lại cho em bớt gây chuyện quá” hân gõ vào trán nhỏ và nói, nét mặt thì vạm vỡ hạnh phúc cùng vui sướng.

” em là em gái anh chứ có phải chó đâu mà đòi nhốt em hả?” nhỏ tru miệng cãi lại hân. vẻ mặt vô cùng đáng yêu khiến cho người ta chỉ muốn cắn lên trên đôi gò má phúng phính kia 1 cái. Và bá đạo hơn chính là hân chỉ muốn nuốt trọn đôi môi đỏ mọng kia mà thôi.

” ai nói em là em gái anh chứ, em chính là bé yêu của anh, vợ yêu đầu bé nhỏ của riêng anh thôi biết ko?” hân với ánh mắt tràn đầy yêu thương thì thầm bên tai nhỏ. Lờ hân nói làm nhỏ thấy sao mà ngọt ngào quá. Đúng là chỉ có tình yêu mới làm người ta thấy ngọt ngào như vậy.

” woa thật là thoải mái mà” sau 2 tuần ở nhà điều trị cuối cùng nhỏ cũng được hân cho phép ra ngoài dạo chơi với điều kiện phải để cho 2 tên vệ sĩ và 1 cô hầu gái theo sát bên nhỏ. Như vậy có khác gì ở tù đâu, nhỏ 1 mực phản đối nhưng cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp với hân. vì dù sao cũng được ra ngoài vẫn đỡ hơn là chết vì buồn chán trong căn biệt thự rộng lớn kia.

Tại trung tâm thương mại Thiên Vương, nhỏ cứ hết chạy tới bên này lại bay qua quầy hàng bên kia. Nhỏ làm cho 3 kẻ theo đuôi phải nhức đầu hoa mắt. nhỏ ko thích mua sắm như những nàng tiểu thư giàu có khác. Nhỏ có sở thích đặc biệt là chỉ ngắm những thứ mình thích chứ chưa bao giờ mua chúng. Theo nhỏ quan niệm thì thứ mình thích mà ko sở hữu được mới là đáng quý. Những gì có trong tay rồi thì ko còn giá trị nữa

Dạo chơi nhìn ngắm cả buổi chiều nhỏ cũng thấm mệt, ngồi phịch lên chiếc ghế trước đại sảnh nhỏ chờ cô hầu gái mua nước cho uống. đang ngồi thõng đờ nhìn đồng hồ thì chuyện chương mắt lại diễn ra trước mặt nhỏ

“oa..oa..oa.. mẹ ơimẹ ơi..” 1 đứa trẻ chừng 4 tuổi vừa khóc vừa gọi mẹ, trên tay cầm cây kẹo đứa bé cứ chạy khắp nơi nhìn dáo dạt. Từ ngoài cửa 1 đôi trai gái bước vào theo sau là 4 người ăn mặc nhìn có vẻ là vệ sĩ.

Gã con trai ước chừng trên dưới 30, có gương mặt tuấn tú ko kém gì anh Vương Long của nhỏ. Nhưng trong đôi mắt kia ẩn chứa 1 điều gì đó rất tà ác làm cho nhỏ bội phần chán ghét. Tay hắn cứ ôm khư khư cô ả bên cạnh chốc chốc lại hôn ả ta 1 cái.

Còn cô gái đi chung với hắn cũng có 1 gương mặt có thể gọi là đẹp, nhìn đôi chân dài quyến rũ của cô ta theo nhỏ đánh giá có thể là người mẫu. cách ăn mặc của cô ả làm cho nhỏ thấy hơi gai mắt, vận chiếc váy da màu đen cùng chiếc áo yếm hở lưng làm cho làn da trắng trẻo của ả phơi bày toàn bộ. lại choàng thêm cái khăn lông thú nhìn như 1 con hồ ly tinh trong truyện liêu trai. Tóm lại 1 câu ” gái làm tiên” là những gì nhỏ nghĩ về cô ả

” phịch... bị đui hả, mày làm bẩn váy của tao hết rồi nè” tiếng cô ả vang lên làm cả đám người quay lại nhìn vào trong đó có cả nhỏ.

Đứa bé tìm mẹ cứ chạy tán loạn cuối cùng đâm phải cô ả và cây kẹo dính vào chiếc váy hàng hiệu nên cô ả lập tức phát hỏa mà quát nạt thằng bé. Ai cũng thấy tội nghiệp cho thằng bé nhưng cũng chỉ nhìn sơ qua rồi lại lảng đi nơi khác. Nhìn cách ăn mặc sang trọng của đôi trai gái và 4 tên vệ sĩ theo sau thì cũng biết họ là người có tiền rồi. vậy vào chỉ thêm phiền phức, tốt nhất tránh xa thì hơn. Đó chính là phương châm sống của người Hồng Kông. (oh gần giống Việt Nam mình rồi đó. Buồn!!!!!! ko có tình người)

” ba mẹ của mày đâu? Kêu ra đây bồi thường chiếc váy cho tao.” Cô ả lại nắm lấy áo thằng bé mà quát. Nét mặt thằng bé bây giờ tái xanh vì sợ, cũng ko còn dám khóc nữa. nhìn quanh tìm người cầu cứu nhưng hầu như chẳng ai đoái hoài gì tới nó.

Cô ả lay mạnh thằng bé làm cho nó càng thêm hoảng sợ chỉ biết mím môi mà chảy nước mắt, còn cái gã đi bên cạnh ả ta chỉ biết đứng im nhếch mép xem ả cùng thằng bé diễn trò.

Thấy đứa nhỏ thở gấp mặt tái xanh hình như là phát bệnh gì đó, nhưng ả ta vẫn ko quan tâm mà chỉ biết nắm lấy áo thằng bé mà vận vẹo

” 1 đám người lớn lại đi bắt nạt 1 đứa trẻ đúng là ko biết xấu hổ mà” 1 âm thanh thánh thót vang lên làm ai cũng giật mình nhìn về người đang nói. Chính là nhỏ. Bây giờ nhỏ mới đứng lên và bước tới gần bọn họ. cúi xuống nhìn thẳng mặt cô ả xong nhỏ lại tiếp

” chắc... chắc... đúng là đáng tiếc thật, gương mặt cũng có phần xinh đẹp nhưng tính tình hey.....” nhỏ thở dài 1 tiếng rồi lắc đầu liên tục làm cho cô ả tức điên mà đứng phắc dậy

” mày vừa nói cái gì hả nhóc con? Nói lại tao nghe thử xem” hất

mặt về phía nhỏ cô ả thô lỗ nói.

” trời, ko ngờ lại còn bị điếc nữa chứ. người ta nói to rõ như vậy mà ko nghe thì bị điếc thật rồi” nhỏ nhếch miệng cười khinh bỉ

” mày nói ai điếc hả? đúng là ko biết trời cao đất dày mà. Hôm nay mày tới số rồi” vừa hét lên xong cô ả nhào tới giơ tay định tát nhỏ

” bắt....” 1 cái tát được giáng thẳng lên gương mặt đầy son phấn của ả. Cô ả bị hoa mắt vì cái tát quá mạnh và bất ngờ nên hơi loạng choạng. sau khi lấy lại được tinh thần cô ả định xông lên cho nhỏ 1 trận

” dừng... cô muốn thêm 1 cái nữa đúng ko? Nếu ko sợ thì thử bước lên đi” nhỏ cười cười đắc ý vì chiến tích của mình. Lúc nãy ả kia vừa giơ tay về phía nhỏ thì nhỏ đã nhanh chóng chụp cổ tay ả và thẳng tay cho ả 1 cái tát như trời giáng. Bây giờ thì 2 tên vệ sĩ của nhỏ cũng xông lên chắn trước mặt nhỏ để bảo vệ chủ.

Ra hiệu cho 2 tên vệ sĩ lùi lại nhỏ bước tới trước hiên ngang trừng mắt nhìn cô đầy khiêu khích ” sao hả, cô nhìn tôi chằm chằm vậy làm gì? Muốn đánh nhau à?” nhỏ khinh bỉ hỏi làm ả tức muốn sùi bọt mép

“anh.... Anh phải giúp em đó... có kẻ dám bắt nạt bạn gái anh trước mặt của anh mà anh nhin được sao?” ko dám hành động ngu ngốc nữa ả quay sang gã đàn ông đẹp trai kia cầu cứu, trong lời nói của ả cũng có

phần khích bác hẳn vì từ nãy giờ ả ko thấy hẳn có động tĩnh gì nên trong lòng hơi bực tức

Đứng yên làm khán giả từ nãy đến giờ ả kia cũng ko quên quan sát tỉ mỉ nhỏ, trong lòng hẳn cũng dâng lên 1 cảm giác khó tả và ko khỏi thầm khen nhỏ ” đúng là rất xinh đẹp, 1 vẻ đẹp thánh thiện ko vậy bản, gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn với đôi mắt to tròn luôn tạo cho người ta cảm giác thoải mái khi nhìn. Nhất là đôi môi đỏ hồng tự nhiên cô cùng quyến rũ khiến người ta nhìn thấy chỉ muốn chiêm trồn, tuy ko cao như người mẫu nhưng thân hình cũng khá đầy đặn, làn da lại mịn màng trắng trẻo. đúng là 1 tuyệt tác của trời đất mà (sản phẩm của ông bà Chan đó anh ơi)”

Hắn cứ trầm ngâm suy nghĩ, về mặt ko 1 chút biểu hiện làm cho người ta khó có thể biết hẳn nghĩ gì. “cô bé này rốt cuộc là người phương nào chứ? tại sao mình chưa từng thấy cô ấy nhỉ?” trong lòng hẳn cứ tự hỏi (làm như ông là vua í, mỹ nữ thiên hạ phải cho ông gặp hết sao?)(bạn đang đọc truyện tại [KenhTruyen.Pro](#) , chúc các bạn vui vẻ)

” nói cho cùng thì cậu bé này cũng đã làm bản vấy của bạn gái tôi, tôi nghĩ là phải bồi thường cũng ko quá đáng chứ?” cuối cùng ả cũng nhìn về phía nhỏ mà lên tiếng

“tất nhiên là phải bồi thường rồi” nhỏ về mặt tà ác nhìn ả nói rồi lại quay sang cô ả cất giọng tiếp ” nó làm vấy cô bản phải bồi thường, vậy cô làm nó hoảng sợ suýt chút phát bệnh thì ai bồi thường đây? Còn chưa nói tới con nít ở cái tuổi này tâm lý đang hình thành nếu vì cô làm nó hoảng sợ quá độ mà trở nên mất bệnh trầm cảm hay tự kỷ thì làm sao? Ai sẽ bồi thường thiệt hại cả vật chất lẫn tinh thần cho nó và gia đình nó. Cái đó còn chưa nói tới tương lai nó ko thể trở thành 1 người hữu dụng cho xã hội thì ai sẽ bồi thường tổn thất cho toàn xã hội đây?”

Cô ả bị nhỏ vừa nói vừa tiến tới làm cho thối lui mấy bước và tới khi chạm phải đám vệ sĩ đằng sau mới dừng lại. mặt ả ngơ ra vì những câu nói công kích của nhỏ. Bây giờ trong cổ họng ả như có hòn đá chặn ngang ko thể nào lên tiếng phản bác lại nhỏ được mà chỉ biết đứng im trừng mắt nhìn nhỏ

” bộp..bộp... hahaha.. nói rất hay” ả vỗ tay cười lớn tiếng nhìn về phía nhỏ nói. Hành động của ả đúng là làm ọi người xung quanh phải kinh ngạc trong đó có luôn nhỏ. ả thật ko ngờ cô bé đáng yêu kia miệng lưỡi cũng thật ghê gớm. chỉ 1 sự việc con con mà nhỏ có thể nói cho thành quốc gia đại sự liên quan tới xã hội thì đúng là làm ả bội phục sát đất.

“ko cần nịnh bợ tôi đâu, bảo bạn gái ông xin lỗi cậu bé đi, còn nếu cô ta vẫn muốn bồi thường thì tôi sẽ bồi thường cho. Nhưng.... Cái ả phải trả cũng ko nhẹ đâu” nhỏ liếc mắt nhìn ả rồi lại quét mắt về phía cô ả nghiêng răng nói.

” còn ko mau xin lỗi cậu bé” hẳn liếc mắt giận dữ nhìn ả kia và ra lệnh. Sau đó có 1 nhân viên bán hàng mang tới cho hẳn 1 hộp sôcôla loại thượng hạng rồi hẳn lại tiến tới đưa cho cậu bé về mặt dịu dàng nói ” nhóc bỏ qua nhé!”

” xem như ông cũng có 1 tí tính người” nhỏ nhếch miệng cười khê rồi quay sang người phụ nữ đang ôm thẳng bé nói ” chị có bị gì ko hả? con mình mà cũng ko trông coi được thì tốt nhất đừng sinh nó ra”. Nhìn người phụ nữ về mặt nhăn nhó im lặng nhỏ thấy thật khó chịu nên quay đầu bước đi trước sự ngạc nhiên và thán phục của mọi người

“anh... chúng ta bỏ qua vậy sao?” ả ôm chặt lấy eo ả mà thắc mắc. mặt vẫn ko biến đổi hẳn gạt tay ả đẩy ra xa vừa đi vừa mắng ” cô đứng

là rác rưởi mà, làm tôi mất mặt chưa đủ sao còn đứng đó”

Quay đầu nhìn theo bóng nhỏ khuất dần sau cửa kính miệng ả vô tình cong lên 1 chút ” em thật thú vị”

Ngay lúc nhỏ vừa đi ra thì 1 tên vệ sĩ của ả cũng đang bám sát theo sau lưng nhỏ.

11. Chương 11

Chap 11:

* * *

“tiểu thư đâu? Đã ăn tối chưa?” vừa bước ra khỏi xe hân đã hỏi về nhỏ. Trong hơi thở của hân có hơi men phả ra, đôi mắt thâm u về mặt ứng hồng biểu thị hân đã ngà ngà say. Tối nay hân bận tiếp 1 đoàn khách quan trọng nên lúc về đến nhà cũng đã gần 12h đêm.

“dạ, tiểu thư ở trong phòng, cô ấy đã dùng bữa tối rồi ạ!” bà quản gia ko nhanh ko chậm trả lời hân với vẻ vô cùng tôn kính.

Nét

mặt có chút hài lòng, hân ko nói thêm gì mà bước nhanh vào nhà tiến thẳng hướng phòng nhỏ.

” tắm nước nóng đúng là thật thoải mái nha” nhỏ vui vẻ bước ra khỏi bồn tắm quơ tay lấy chiếc khăn để lau người. sau 1 lúc lau chùi cẩn thận nhỏ quần chiếc khăn ngang người và bước ra ngoài

“áhhhhhhhhhh” 1 vòng tay rắn chắc ôm chặt nhỏ từ phía sau. Hơi rượu phả vào sau gáy nhỏ như 1 luồng điện mạnh truyền sang thân nhỏ. Tim đập nhanh hơn nhỏ rung rung bờ vai ngược mắt nhìn kẻ đang mạo phạm mình. Là hân

giây phút bất ngờ qua đi nhỏ định thần lại về mặt có chút thẹn thùng , mím chặt môi cất giọng lí nhí “sao anh lại ở đây? Buông em ra đi”. Nét mặt nhỏ ứng hồng đôi mắt tựa như hồ có 1 màn sương che phủ. Hương thơm nhẹ tỏa ra trên người nhỏ làm hân thật mê mị. Những gì nhỏ nói hân đều bỏ ngoài tai, giờ chỉ biết mãi miết hít hà mùi hương của nhỏ.

Tay vẫn ôm chặt nhỏ, giọng hân khàn khàn nhưng trìu mến ” sao em tắm trễ thế? Lại để tóc ướt nữa, dễ bệnh lắm em biết ko?” 1 kiểu trách móc đầy thương yêu và sủng nịnh. Cúi xuống cẩn nhẹ vành tai nhỏ, chiếc lưỡi của hân bắt đầu hoạt động 1 cách thuần thực, cứ rà rà trên vành tai nhỏ, rồi lại di chuyển xuống gáy nhỏ. Chiếc lưỡi hân quét qua xương quai xanh nhỏ. Rồi lại đi lên chiếc cổ trắng ngần đầy quyến rũ. Hai bàn tay cũng ko chịu yên phận mà bắt đầu vuốt ve bờ vai trần của nhỏ. Đôi bàn tay to khỏe với những ngón tay thon dài cứ thế mà chà xát lên khắp người nhỏ. Nó dừng lại nơi gò bồng của nhỏ mà bồn chồn, bóp nắn

Bị hành động mê hoặc của hân lôi kéo nhỏ khê rùng mình 1 cái. ” anh ấy định làm gì đây? Ko lẽ...” 1 ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu làm tim nhỏ giật thót. Nhỏ chỉ mới 18 tuổi. ko thể để chuyện này xảy ra được, nhỏ sợ lắm. toàn thân nhỏ bắt đầu có cảm giác nóng lên vì hành động kích tình của hân. hân vẫn cứ chậm rãi mà đùa nghịch với cơ thể của nhỏ. Còn riêng nhỏ thì lại đang đấu tranh tâm lý giữa chấp nhận và phản đối. cơ thể càng ngày càng nóng nhỏ biết cứ tiếp tục sẽ khó lòng mà chịu đựng. nhưng lý trí đã giành phần thắng. nó mách bảo nhỏ chuyện ấy ko phải là bây giờ, Nó nhắc nhở nhỏ rằng .

Lý trí đã đúng nhỏ nhắm mắt hít 1 hơi thật sâu và xoay người rời khỏi bàn tay ma quái của hân. cuộc chơi đùa bị nhỏ làm gián đoạn hân có chút bất mãn khẽ nhíu mày nhìn nhỏ ” em sao vậy? ko thích sao?” (đồ dê xồm. tôi cho ông rút khỏi sân khấu luôn)

“em.....em....ko phải là bây giờ. Anh đừng làm vậy.” nhỏ ngập ngừng nói. Nét mặt có phần xấu hổ nhưng nhỏ vẫn đưa ra ánh mắt cương nghị nhìn hân

Cười khở 1 cái hân bước tới ôm nhỏ vào lòng lần nữa, giọng tràn đầy yêu thương và hối lỗi” xin lỗi em, là anh nhất thời ko kiềm chế được, anh sẽ ko như vậy nữa đâu, em đừng sợ, đừng giận anh nhé!” . đưa bàn tay to ấm áp hân vuốt nhẹ khuôn mặt hồng hào của nhỏ, ánh mắt hân vô cùng thâm sâu khó có thể biết được hân đang nghĩ gì. Chỉ biết giờ này trong tận đáy lòng hân chỉ có người con gái bé nhỏ này ngự trị, sẽ như thế và mãi mãi như thế ko bao giờ thay đổi.

“Thưa chủ tịch, đây là toàn bộ tư liệu của cô gái mà ngài cần tìm”, 1 tên vệ sĩ mặc bộ vest màu đen dáng vẻ nghiêm nghị nhìn về người đàn ông đang ngồi trên sofa đắc giá .

Về mặt anh tuấn của hân hơi dần ra khi nhìn xấp tài liệu trên bàn, đưa tay cần xấp tài liệu lên gã chăm chú đọc từng chi tiết về thân thể của nhỏ. Khóe miệng tự nhiên biến thành 1 đường cong hân thâm nghĩ ” thì ra là em đó sao? Cô bé đã làm cho 2 cô em gái của tôi phải chịu nhục chính là em đó sao? Thú vị thật”

Ánh mắt đen sâu như loài chim ưng của gã bỗng nhiên long lên 1 tia nhìn quỷ dị vào cái tên chủ nhân ” Hoàng Yến Như” . đôi mắt kia như hẹp hơn dài hơn, nó biểu thị cho quyền lực và tham vọng, đó chính là lý do vì sao trên lưng hân có hình xăm 1 con chim ưng màu đỏ thắm

Ánh nắng buổi sáng chiếu thẳng vào giường ngủ của nhỏ xuyên qua lớp cửa kính, khẽ nhú mành vì chói nắng nhỏ nhìn qua thân người đang nằm cạnh mình, gương mặt lúc ngủ của hấn như 1

thiên thần, chiếc mũi cao thẳng, đôi môi mỏng đỏ luôn khiến cho người ta say đắm. đưa tay vuốt nhẹ hàng mi dài hơi rũ xuống nhỏ xuyết xoa ganh tị ” mi dài hơn của mình nữa, đáng ghét”.cứ mãi chăm chú ngắm nghía khuôn mặt mê người kia nhỏ bắt giấc hết lên

“ah đau...” bàn tay nhỏ nhắn của nhỏ đang bị hấn cắn mạnh như loài gặm nhấm vô cùng đáng yêu. Nét mặt mang chút dỗi hờn nhỏ ko thèm nhìn hấn cứ để hấn đùa giỡn cùng bàn tay trắng mịn của nhỏ.

“cộc...cộc...cộc...tiểu thư cô dậy chưa? Bà chủ gọi cô xuống ăn sáng” bà quản gia nhẹ giọng gọi nhỏ rồi đứng im chờ đợi bên ngoài. 2 kẻ bên trong đang tình tứ trên giường thì giật mình vì tiếng gọi của bà quản gia. Mỗi người 1 suy nghĩ

“chết rồi, lỡ mọi người biết đêm qua anh ấy ngủ chung với mình thì làm sao đây” nhỏ lo lắng nét mặt hơi trầm ngâm nhìn hấn. giờ phút này nhỏ vô cùng hối hận khi đêm qua để cho hấn ngủ lại. sau khi hấn nhận lỗi cùng nhỏ xong thì cũng ko còn hành động gì quá giới hạn nữa. hấn chỉ chờ nhỏ thay áo ngủ rồi cũng cởi bỏ chiếc áo khoát và leo lên giường nằm cùng nhỏ. Nhỏ quả thật ko nỡ đuổi hấn về phòng vì dù sao cũng do nhỏ làm hấn ko vui vì đã từ chối hấn. vậy là nhỏ cho hấn ngủ cùng giường

“chết tiệt, đúng là phá đám mà, sớm ko gọi, muộn ko gọi lại nhằm ngay lúc này gọi” hấn trong lòng bực tức thầm mắng bà quản gia ko biết điều kia.nhưng dù sao cũng ko thể để mọi người biết chuyện hấn ngủ lại phòng nhỏ, nên hấn chỉ im lặng dùng ánh mắt ra hiệu cho nhỏ.

“được rồi, tôi xuống ngay” nhỏ cất giọng uể oải nói vọng ra ngoài. Bà quản gia nghe thấy thì “vâng” 1 tiếng rồi quay bước xuống lầu. nhỏ đẩy người hấn ra nhanh chóng ngồi dậy bước xuống giường vào trong toilet

Hấn cũng ko còn kiên nhẫn chờ đợi nhỏ mà cũng ngồi dậy cầm lấy áo của mình mà bước ra khỏi phòng

30 phút sau cả 2 người ko hẹn mà gặp cùng đi xuống phòng ăn, cúi đầu chào bà Chan 1 tiếng cả 2 ngồi vào ghế. Bà Chan nhìn 2 con vẻ mặt hài lòng vui vẻ nói

” mẹ nghe người làm nói tối qua con về trễ lại hơi say nên mẹ ko cho họ gọi con, chủ yếu để con ngủ thêm tí nữa ko ngờ con cũng dậy sớm quá” vẻ mặt bà tươi tắn nhìn hấn nói. Rồi quay sang Yến Như bà lại tiếp

“nghe nói hôm qua con cãi nhau với người ta tại trung tâm mua sắm à?” câu hỏi bất ngờ của bà làm cho hấn ngạc nhiên ” chết tiệt, mới có 1 ngày lơ là ko chú ý mà em lại gặp chuyện nữa rồi sao?” hấn thầm mắng bản thân mình rồi nhìn sang nhỏ như chờ đợi lời giải đáp

“dạ ko có gì đâu ạ, chỉ là hiểu lầm thôi mà, có vệ sĩ theo bảo vệ ko ai dám làm gì con đâu” nhỏ lễ phép trả lời bà Chan rồi liếc nhìn hấn câu hòa

Khi cả 3 người đang chăm chú ăn sáng thì bà quản gia bước vào lên tiếng ” thưa bà, chủ tịch Bạch thị (Bạch Chấn Phong) gửi thư mời cho bà ạ!”

Cả 3 người nhìn về lá thư mời trong tay bà quản gia rồi bà Chan cũng đưa tay cầm lá thư và mở ra xem. ” thư viết gì vậy mẹ?” hấn tò mò hỏi.

“à cuối tuần này là sinh nhật Bạch phu nhân nên Chấn Phong muốn mời cả nhà mình đến dự tiệc trên du thuyền của nó ấy mà. Cái thằng bé đúng là rất có hiếu nha” bà Chan lộ vẻ tươi cười ca ngợi gã.

“ko biết bọn họ lại giữ trò gì đây? Tên cáo già kia định làm gì đây?” hấn trong lòng thắc mắc cũng ko kém phần khó chịu khi nghe nhắc tới Bạch gia và Bạch Chấn Phong.

Bước ra khỏi chiếc xe sang trọng nhỏ nhìn xung quanh mà ko khỏi trầm trồ khen ngợi. hôm nay nhỏ cùng bà Chan và 2 anh trai đến dự tiệc của Bạch gia. Mọi thứ xung quanh làm nhỏ vô cùng kinh ngạc ” đúng là nhà giàu xa hoa thật” nhỏ thầm nghĩ

Hôm nay nhỏ mặc chiếc váy ko dây màu đỏ vô cùng xinh xắn, tóc được uốn lượn thả tự nhiên như 1 dòng suối đang chảy. gương mặt ko trang điểm nhưng vẫn có năng lực làm ngây ngất lòng người.

Hắn trong bộ vest màu đen như thông thường, dáng người cao ráo vạm vỡ được bộ đồ cắt may cẩn thận ôm sát vào tôn lên vẻ đẹp như tượng thần Hy Lạp của hắn. vãn đôi mắt màu hổ phách sâu thâm thẳm, gương mặt cương nghị với 1 luồng khí lạnh lùng bao quanh luôn khiến cho người ta phải cảm thấy rất áp lực khi tiếp xúc với hắn (ngoại trừ nhỏ nha)

Hoàng Vương Lâm hôm nay cũng có mặt (hiếm gặp anh ghê), hôm nay anh khoác 1 bộ cánh màu trắng đúng như bản chất thiên thần của mình, trong sáng và thánh thiện, gương mặt mang 1 vẻ đẹp quý dị có chút hơi nữ tính, nhưng khí khái và tác phong vẫn toát ra tính khí nam nhi đích thực. sự xuất hiện của anh luôn gây sự chú ý cho các cánh nhà báo và fans

Cuối cùng là mẹ của 3 người nam thanh nữ tú kia- bà Chan, tối nay bà vận trên người chiếc váy dạ hội màu đen đính cườm trong rất đẹp mắt, dù đã ngoài 50 nhưng ở bà vẫn toát lên 1 nét quyến rũ kỳ lạ, làn da trắng tinh khôi vẫn làm động lòng người của bà khiến cho các

phu nhân khác vô cùng hâm mộ.

Cả nhà 4 người bước chân lên chiếc du thuyền nơi diễn ra bữa tiệc do Bạch gia tổ chức. đứng đón tiếp họ ở cửa chính là 1 người phụ nữ trung niên tuổi tác xấp xỉ bà Chan- Bạch phu nhân. Nhìn sơ qua vẻ bề ngoài của người phụ nữ trước mặt nhỏ thăm đánh giá ” đúng là rất đẹp, dù bước qua tuổi 50 nhưng bà ấy vẫn rất quyến rũ, bề ngoài ko thua gì mẹ mình cả, phụ nữ giàu có đúng là biết cách giữ gìn nhan sắc mà.”

Khẽ liếc mắt về bên trái Bạch phu nhân còn có 2 vị tiểu thư của Bạch gia, nhìn 2 chị em ả là nhỏ muốn sôi máu lên rồi. ánh mắt đong đưa, bộ dạng lẳng lơ cứ liếc mắt nhìn Vương Long của nhỏ suốt.

Bạch Y Y tự nhiên hơn chạy thẳng tới ôm lấy cánh tay của hắn mà nũng nịu ” em chờ anh lâu lắm rồi đó, cuối cùng anh cũng tới, em và mẹ rất vui nha”, ánh mắt mơ màng cứ dăng dặt và gương mặt của hắn. mùi nước hoa trên người ả làm nhỏ ko thể kiềm chế mà hắt xì 1 tiếng.

Hắn nhìn sang nhỏ vẻ mặt khó chịu, gạt tay Bạch Y Y ra hắn bước tới cạnh nhỏ hỏi han ” em lạnh sao? để anh ra xe lấy áo khoác cho em nha“, giọng nói hắn nhỏ nhẹ ân cần làm cho Bạch Y Y tức muốn trào máu họng, nhỏ đưa mắt nhìn ả cười khẩy 1 cái tỏ vẻ đắc ý nói ” em ko sao đâu, mình mau mau về nhà là được rồi, ở đây em thấy khó chịu quá, ko biết nước hoa rẻ lắm hay sao mà có người dùng để tắm nên làm mũi em thở ko nổi luôn”.

Ngụ ý sâu xa mang theo 1 đóng lưỡi câu của nhỏ có thể nhiều người ko hiểu nhưng vẫn ko thoát khỏi cặp mắt quan sát của 1 người. gã-Bạch Chấn Phong bước tới lễ phép cúi đầu chào bà Chan 1 tiếng rồi quay sang hắn nói ” rất vui vì chủ tịch Hoàng cũng đến”, nụ cười nhạt của gã làm hắn vô cùng chướng mắt. tuy 2 con người này trên thương trường chưa từng đấu đá với nhau, vì dù sao lĩnh vực kinh doanh của họ cũng khác nhau. Nhưng cách hành sự của gã làm hắn vô cùng gai mắt, suýt chút bị gã giành lấy danh vị doanh nhân thành đạt trẻ tuổi nhất Châu Á nên hắn có chút ko thiện cảm với gã.

Hắn chỉ hừ nhẹ 1 tiếng rồi lại quay sang công việc chính là vuốt ve mái tóc của nhỏ. Theo ánh nhìn của hắn gã cũng bắt đầu hướng về nhỏ ” Hoàng tiểu thư chúng ta lại gặp nhau rồi” gã gạt đầu nhẹ rồi nhìn thẳng vào đôi mắt lung linh trong suốt của nhỏ mà cười nhẹ

Khỏi phải nói phản ứng của nhỏ lúc này như thế nào rồi, mặt mũi bị đóng băng vì nhìn thấy gã. Chính là người đàn ông cùng nhỏ tranh cãi mấy ngày trước đây mà. Đúng là trái đất tròn thật, đi lòng vòng 1 hồi lại gặp phải người của họ Bạch là sao? rốt cuộc họ Bạch kia có bao nhiêu người chứ. đúng là ” ghét của nào trời trao của đó mà” nhỏ thầm oán than trong lòng. Nét mặt vẫn lạnh lùng nhìn gã ko tia cảm xúc (thật ra trong bụng thì đang hồi hộp gần chết ấy mà)

” Bạch thiếu gia chào con kia, sao đứng im ra vậy?” bà Chan nhẹ nhàng nhắc nhở nhỏ. Bị giật mình vì câu nói của bà nhỏ hơi xấu hổ mà ái ngại nhìn gã

”đúng vậy, ko ngờ lại gặp ông ở đây, đúng là quả đất hẹp thật” nhỏ mỉm cười 1 cách mỉa mai nhìn gã nói.

”em và gã quen nhau sao?” hắn khó chịu trong lòng thầm thì bên tai nhỏ. Giờ này nếu ko có mặt mẹ hắn ở đây thì hắn chỉ muốn ôm nhỏ vào lòng thật chặt thể hiện quyền sở hữu nhỏ là của hắn cho ai kia xem rồi. nhìn cặp mắt chim ưng của gã cứ đau đầu nhìn nhỏ hắn hận ko thể moi lấy cặp mắt kia mà tiêu hủy thôi

“ko có quen, bạn gái của gã là người gây nhau với em ở trung tâm mua sắm đó, hôm đó gã cũng có mặt mà” nhỏ thì thầm nói với hần.

” thôi mọi người vào trong đi, ngoài này gió lạnh lắm, nào xin mời” Bạch phu nhân phá vỡ bầu ko khí âm u mà lên tiếng. tất cả mọi người cũng các bước theo bà vào bên trong phòng tiệc. 1 căn phòng rộng rãi rợp rỡ, từ cầu thang tới sân khấu đều được trang trí vô cùng công phu. Quan khách khá đông , đại đa số đều là những người có chức có quyền trong mọi giới.

Sau 1 màn chào hỏi và giới thiệu làm nhỏ suýt ngất thì nhỏ cũng được mọi người buông tha cho ngồi nghỉ. Mẹ nhỏ tiếp chuyện với vài vị phu nhân khác. Hần cũng bị 1 vài người đàn ông quần lấy để xã giao. Tội nhất chính là anh Vương Lâm nhà ta, ko được yên ổn mà luôn bị cánh nhà báo cứ vây lấy chụp ảnh rồi phóng vấn.

Ngồi nhìn toàn cảnh nhỏ ko khỏi bật cười vì nét mặt gượng gạo của Vương Lâm, đang chăm chú suy nghĩ thì 1 ly nước trái cây được đưa ra trước mặt nhỏ cùng 1 giọng nói vang lên ” sao ngồi đây có 1 mình vậy? ko biết tôi có vinh hạnh được ngồi tiếp chuyện với Hoàng tiểu thư ko?”

Ngẩn đầu lên nhìn thẳng vào gương mặt của gã, ko nhanh ko chậm nhỏ nhận lấy ly nước trên tay gã và nói ” Bạch tiên sinh cần gì khách sáo như vậy? biết nhau rõ quá mà”. Buông ra 1 câu lạnh lùng rồi nhỏ lại liếc nhìn thẳng vào đôi mắt ửng

sắc bên của gã

“hahaha đúng là thú vị mà, nếu cô đã nói vậy tôi cũng ko cần khách sáo nữa” gã bật cười 1 tiếng rồi vui vẻ ngồi xuống đối diện nhỏ nói tiếp ” tôi biết lần trước là do người của tôi ko phải , nếu có gì mạo phạm cô bỏ qua cho nhé!” vẫn giọng nói âm trầm vang nhẹ bên tai nhỏ

Người đàn ông ngồi trước mặt nhỏ có cái gì đó khiến nhỏ ko hiểu nổi, giọng nói hần âm trầm nhàn nhã nhưng lại mang 1 uy lực rất lớn, giống như Vương Long nhưng gã lại ko có được sự ấm áp của Vương Long mà thay vào đó là cảm giác khiến nhỏ rung sợ và chán ghét. Nét mặt vẫn bình thản nhỏ nhìn hần nói ” tôi ko việc gì phải bận tâm chuyện đã qua cả. với lại đó ko phải chuyện của tôi, ko cần quan tâm”

“đúng là sáng khoái thật, 1 cô gái trẻ tuổi như cô mà lại có suy nghĩ và khí chất quật cường như vậy đúng là làm tôi thật sự bội phục” gã vẫn nét mặt tươi cười nhìn chăm chăm nhỏ. Trong lòng hần luôn thắc mắc tự hỏi ” cô bé này rốt cuộc là người như thế nào đây? Trước mặt ta vẫn bình thản đối đáp ko chút e dè sợ hãi, đôi mắt lung linh mê người kia tựa như hồ ko đáy làm cho người người ta ko thể nhìn thấu tâm tư của nàng, em đúng là làm người ta phải tò mò chết đi được”

” ko biết em gái tôi lại làm trò cười gì trước mặt chủ tịch Bạch mà trông ngài vui vẻ thế” hần vẻ mặt cười như ko cười toàn thân toát ra mùi sát khí tiến về phía nhỏ và gã mà nói. Ngồi cạnh nhỏ giơ tay ôm lấy bờ vai bé nhỏ của nhỏ hần nhìn gã chăm chăm như thiêu đốt. gã cũng đâu phải loại tầm thường mà chịu thua đôi mắt hổ phách quật cường kia, cặp nhãn ưng của gã cũng trừng to hơn để thi đấu cùng hần. 2 người cứ đấu mắt cùng nhau tới khi tiếng người Mc vang lên thông báo bắt đầu bữa tiệc thì gã mới tạm thời rút lui mà trở về vị trí chủ tiệc của mình.

Lúc mọi người vẫn còn chăm chú nhìn lên sân khấu thì hần đã kéo nhỏ ra khỏi phòng và bước thẳng lên boong tàu để hít thở khí trời. nơi đây gió thổi lồng lộng, mặt biển chấp chờn óng ánh phản chiếu ánh sáng vô cùng xinh đẹp. nhỏ gơ tay lắc người cho thư giãn gân cốt rồi cứ nhắm mắt mà hưởng thụ cái ko gian yên lặng ngoài bữa tiệc này

“em và gã rốt cuộc là sao hả? nói” hần ôm chăm lấy nhỏ từ đằng sau giọng nói rất khê nhưng cũng có phần khó chịu. tâm tình hần trước khi tới nơi này đã ko được tốt, giờ bắt gặp ánh mắt quái lạ của gã nhìn nhỏ càng làm hần thêm bất an. có chút gì đó ghen tị và cảnh giác. Hần ko muốn nhỏ tiếp xúc với gã, trong lòng hần chưa từng biết lo sợ nhưng khi chạm mặt gã hần cảm nhận gã rất nguy hiểm , đặc biệt là đối với nhỏ

(bạn đang đọc truyện tại KenhTruyen.Pro , chúc các bạn vui vẻ)

Quay người lại nhìn thẳng vào mắt hần hồi lâu nhỏ bắt ngờ cắn mạnh vào ngực hần

“áhhhhh em làm gì vậy?” hần bắt ngờ kêu lên 1 tiếng rồi khó hiểu nhìn nhỏ

“phạt anh cái tội ko tin tưởng em...” nhỏ trả lời bình thản, giọng điệu như 1 đứa trẻ giận dỗi bạn bè. Dùng tay xoa xoa lên vết cắn của trên ngực hắn nhỏ nói tiếp ” em đã bảo là ko biết gã Bạch Nhật Phong kia, mấy ngày trước chỉ có gây chuyện với người đàn bà của gã ở trung tâm mua sắm thôi. anh phải tin em biết ko?” giọng nhỏ dịu dàng mà cương nghị, lời nói ra như 1 mệnh lệnh khiến hắn ko thể ko tin

Nhưng vẫn còn ảm ức vì khoảnh khắc hắn thấy gã cùng nhỏ ngồi cười trò chuyện thì cơn giận lại dâng lên trong lòng, cái miệng đẹp kia lại khờ dại mà thắc mắc với nhỏ ” tại sao em lại nói chuyện vui vẻ với hắn như vậy? anh ko thích thế”

“áhhhhh, đau ...đau” hắn lại hét lên 1 tiếng khe khẽ vì đau, nhưng lần này ko phải bị cắn trên ngực mà là trên môi hắn. nhỏ ban tặng cho hắn 1 vết cắn đau điếng trên đôi môi đỏ mọng của hắn cùng ánh mắt tức giận. ” lại thắc mắc vô lý nữa rồi, hắn bắt chuyện theo phép lịch sự em phải trả lời thôi, em có vui vẻ với hắn đâu . anh ko thấy chỉ mỗi mình hắn cười thôi sao, nét mặt và trái tim em vẫn trước sau như vậy mà.” Nghiến răng nhỏ khẽ nói, đôi mắt thì cứ lườm lườm hắn làm hắn thấy thật buồn cười.

“chụt..” hắn hôn thật sâu lên trán nhỏ 1 cái rồi nhìn nhỏ dịu dàng nói ” anh biết sai rồi, anh tin em, ngàn lần tin em được chưa? Tiểu quỷ”. Đôi tay vuốt nhẹ khuôn mặt nhỏ tâm tình hắn bỗng trở nên nhẹ nhàng hơn đôi chút.

” em thấy hơi khát...” nhỏ nũng nịu trong lòng hắn.

” được rồi, đợi anh lấy cái gì cho em uống nhé, ở đây đừng đi đâu đấy” hắn vuốt nhẹ mái tóc nhỏ mỉm cười rồi quay bước tiến vào căn phòng nơi mọi người đang ồn ào trò chuyện cùng tiếng nhạc du dương kia.

“chị làm thế nào đây? Em ko muốn mất anh ấy vì con bé nhà quê kia đâu” 1 giọng nữ cất lên ngọt lịm ở phía sau cây cột to gần nơi nhỏ đứng.

” nếu em ko muốn mất anh ta thì phải nghe chị” 1 giọng nữ khác lại nhỏ nhẹ cất lên rồi kéo

người bên cạnh lại gần. 2 con người đứng trong bóng tối xầm xì bàn tính rồi ánh mắt họ trở nên vui cười tà ác.

2 chiếc bóng đen dần dần nhẹ nhàng tiến về phía sau lưng nhỏ ,trong khi nhỏ vẫn ngẩn ngơ nhìn sao trời mà chỉ dựa hờ vào lang cang của boong tàu mà ko hề hay biết mối nguy hiểm tới gần.

* * *

12. Chương 12

Chap 12:

* * *

“ahhhhhhhhhhh.....ràoooooooooo.....” cả thân người nhỏ bất ngờ bị đẩy rơi xuống biển, dù đang là mùa hè nhưng nước biển vẫn rất lạnh. Chưa kịp định thần chuyện gì xảy ra thì 1 trận sóng biển ập đến nhỏ uống khá nhiều nước, ho sặc sụa nhưng nhỏ vẫn cố gắng hoạt động chân bơi lên trên mặt nước

“khụ..khụ... mẶn quá....thật đáng ghét mà, ai đã đẩy mình xuống đây chứ? chết tiệt cái váy này thấm nước nặng quá, bơi thật khó mà” nhỏ sau 1 phút bàng hoàng cũng lấy lại được bình tĩnh và tìm cách lên trên du thuyền lại. cũng thật may mắn là du thuyền được neo trong vịnh , chứ nếu nó mà đang chạy hay ở ngoài giữa biển thì xem như cái thân của nhỏ làm mồi cho cá rồi.

“sao Vương Long đi lâu thế, mình sắp chịu đựng ko nổi rồi, nước lạnh quá, sao chân ko nhút nhích được thế này...sao..sao kỳ vậy...huhu... hu.. đừng nói là bị chuột rút giờ này nha...đừng mà, ông trời ơi con ko muốn chết như vậy đâu...” Nhỏ bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, đôi mắt nhỏ như muốn ngủ, tay chân đều tê cóng, thật sự rất mệt, nhỏ ko dám tránh với biển cả nữa, nhỏ cần nghỉ ngơi. Nhỏ sắp chìm dần dần....

“Yên Như em đâu rồi, anh mang nước cho em nè, em đâu rồi mau ra đi” hắn đang tìm kiếm nhỏ khắp cả boong tàu vẫn chẳng thấy bóng dáng nhỏ đâu cả.

“chết tiệt ...nhóc này chạy đâu nữa rồi.... YẾN Như em có nghe anh ko...” hấn càng lúc gọi càng to, giọng hấn bắt đầu lạc đi và có phần lo lắng, ko lẽ nhỏ có chuyện gì rồi. hấn chạy và phòng tiệc gọi Vương Lâm và dò hỏi mọi người về nhỏ. 20 phút trôi qua vẫn ko có kết quả. Giờ hấn bắt đầu thấy sợ rồi, điều động nhân viên trên du thuyền và vệ sĩ đi tìm nhỏ, hấn thì chạy lại chỗ nhỏ đứng lúc nãy tìm lần nữa, lần này hấn yêu cầu pha đèn tìm trên mặt biển xung quanh du thuyền, vẫn ko thấy nhỏ đâu cả. hấn bảo Vương Lâm điều động thợ lặn đêm tìm nhỏ. Lúc này bữa tiệc của Bạch gia đã bị hấn làm náo loạn cả lên.

“cô bé này rốt cuộc chạy đi đâu chứ?” Bạch Nhật Phong cũng xao động trong lòng, gã cũng sắp phát điên như Vương Long rồi, chỉ có điều gã ko thể hiện trên nét mặt như hấn được, chỉ có thể kiềm chế cảm xúc và suy nghĩ trong lòng mà thôi. đưa mắt nhìn mọi người xung quanh 1 lần nữa, hấn thấy được nụ cười trên gương mặt 2 cô em gái của mình, 1 trận tức giận dâng trào trong hấn “hy vọng 2 đứa này ko làm cái việc ngu ngốc kia”. Hấn thăm cầu trời trong lòng, nét mặt vẫn lãnh đạm vô tình ko gì thay đổi

“có người gọi mình, ko được ngủ, là Vương Long đang gọi mình, phải thức dậy thôi...ko được ngủ..mình phải dậy...” tìm thức nhỏ trong lúc vô cùng tuyệt vọng đã đưa ra 1 quyết tâm nhất định phải chống chọi lại số phận, nhỏ nhất định phải sống. dùng hết sức lực còn lại nhỏ vẫy chân thật mạnh để trôi người lên mặt nước lần nữa., hít lấy 1 ngụm ko khí sau khi đầu vừa lên khỏi mặt nước , nhỏ vô thức gọi khẽ trong hơi thở thì thào ” cứu...cứu...e..m.....Lon.....g cứu.....em”

“Như..... ????có người gọi mình cứu...là nhỏ nhóc mà...YẾN Như...em đâu rồi...” hấn dùng đèn pin rọi qua rọi lại từng li từng tí trên mặt nước, cuối cùng hấn cũng thấy nhỏ, nhỏ đang dùng đôi bàn tay yếu ớt của mình gơ lên vẫy vẫy gọi hấn. ko suy nghĩ nhiều hấn lao ngay xuống biển trước sự ngạc nhiên của mọi người.

Lúc này Vương Lâm và mọi người cũng xúm lại phụ hấn đưa nhỏ lên du thuyền. sau khi cả 2 được đưa lên tới du thuyền thì nhỏ cũng đã ngất hấn. hấn cố gắng cấp cứu nhưng nhỏ vẫn ko tỉnh lại. hấn cúi xuống làm hô hấp nhân tạo cho nhỏ vô cùng khẩn trương, trong lòng hấn thì ko ngừng cầu trời cho nhỏ tỉnh lại. chỉ cần nhỏ tỉnh lại có bất hấn đánh đổi gì hấn cũng cam tâm.

Ko làm hấn thất vọng, cuối cùng nhỏ cũng tỉnh lại, nhưng tay chân nhỏ lạnh cóng vì nước biển và cơn gió biển. Phi cơ chuyên dụng của hấn đến và nhỏ cùng hấn đến thẳng bệnh viện trước sự lo lắng của bà Chan và sự tò mò của những người khách ở đây

“tại sao con nhỏ nhà quê đó mạng lớn vậy chứ? thật ko ngờ rơi xuống biển lâu như vậy mà ko chết. đúng là đáng ghét mà”Bạch Y Y vẻ mặt ganh tỵ cùng căm tức thì thăm bên tai Bạch Tổ Tổ. (hơ hơ dễ ăn lắm à. Biết bơi lúc 5 tuổi đó nha , con gái miền tây mà kekekekke)

Mọi hành động và lời nói của 2 ả ko thể nào lọt qua khỏi tầm mắt của gã. Cơn giận đang hành hạ lồng lộn trong gã, thật ko ngờ 2 đứa này dám ra tay với cả nhỏ. Hấn hận ko

thể bóp chết 2 đứa em gái của mình ngay lập tức. chúng có thể làm gì tùy ý nhưng tuyệt đối ko được đụng vào vật cưng của gã, tuyệt đối ko thể. Ánh mắt gã hiện lên vẻ tà ác vô cùng lạnh khốc

Tại bệnh viện Royal, bệnh viện quốc tế lớn nhất Hồng Kông.

Sau hàng loạt khâu kiểm tra của các bác sĩ cuối cùng nhỏ được bố trí nằm trong căn phòng tốt nhất của bệnh viện. trên chiếc giường nệm trắng muốt nhỏ nằm mắt nhắm hờ như 1 nàng công chúa đang say ngủ. hấn cứ bên cạnh vuốt lấy mái tóc trên trán nhỏ, về mặt cứ nhăn lại vì nghĩ tới bộ dạng lúc nhỏ vừa được vớt lên từ dưới biển. hơi thở nhỏ yếu ớt, mặt tái nhợt tay chân lạnh cóng, người mềm nhũn lúc ấy hấn rất sợ, hấn sợ là mãi mãi mất nhỏ, hấn sợ nhỏ chết, hấn ko muốn mất nhỏ. Hấn sợ cô đơn, cuộc sống của hấn bao năm nay chưa từng biết rung động là gì, chỉ có nhỏ làm hấn cười và thấy rung động, cũng chỉ vì nhỏ hấn mới biết thế nào là sợ hãi. Người con gái bé nhỏ này hấn phải trông chừng thật cẩn thận. ko để nhỏ vượt khỏi vòng tay hấn thêm 1 lần nào nữa cả.

“uhm...”hôn mê 1 ngày 1 đêm cuối cùng nhỏ cũng tỉnh lại. hấn vẫn ngồi bên cạnh nhỏ, đôi tay vẫn giữ chặt bàn tay non nà của nhỏ. Liếc mắt nhìn sang hấn nhỏ khẽ nở 1 nụ cười mãn nguyện. ” lúc em cần nhất cuối cùng anh cũng xuất hiện... anh ko làm em thất vọng mà..cảm ơn anh” trái tim đột nhiên lại bị lỗi nhịp vì ý nghĩ vừa rồi. lúc nhỏ sắp kiệt sức hấn đã kịp thời lao xuống ôm lấy nhỏ, khẳng định người ôm mình trong tay chính là hấn nhỏ mới yên tâm mà ngất xỉu (cái này cũng được à????)

” em tỉnh rồi à? Thấy trong người thế nào rồi? có đau ở đâu ko?” hấn vẻ mặt yêu thương dịu dàng hỏi nhỏ

” em làm anh tỉnh giấc à? Em xin lỗi...anh đã vất vả vì em rồi” nhỏ dùng ánh mắt hối lỗi nhìn hấn nói, gió ban tay thon thả mịn màng của mình nhỏ vuốt nhẹ lên gương mặt anh tuần của hấn.

“ngốc quá, anh có làm sao đâu mà xin lỗi...em đó đúng là rời mắt 1 tí là có chuyện động trời xảy ra à..” hấn nở 1 nụ cười âu yếm giữ giọng trách móc nhỏ, bản thân thì đứng lên ngồi vào mép giường kéo nhỏ ôm vào lòng nói tiếp ” em làm anh lo sợ quá. Lúc vớt em lên du thuyền người em ko còn 1 tí sức sống lúc đó tìm anh như ngừng đập.nếu em mà có chuyện gì anh sống sao đây hả nhóc???” vòng tay hấn càng lúc càng siết chặt lấy thân người mảnh mai của nhỏ

” em xin lỗi...nhưng đâu phải tại em đâu. Lúc đó có người đẩy em xuống biển đó” sau 1 loạt suy nghĩ cuối cùng nhỏ mới nhớ lại tình huống đêm đó. Lúc nhỏ đang nhìn lên bầu trời đầy sao thì bất ngờ có 1 bàn tay nào đó đẩy mạnh làm nhỏ trượt chân mới rơi xuống nước luôn. Giờ nghĩ lại đúng là có người muốn hại nhỏ rồi

“em nói sao?? ai đẩy em chứ???? em có thấy mặt kẻ đó ko??? Đúng là đáng chết mà.... Ai lại có thể ra tay với em chứ??” hấn vẽ mặt âm u cả kinh khi nghe nhỏ nói có người hại mình. Bảo bối của hấn bị người ta hại, chuyện này đúng là ko thể chấp nhận được. kẻ đó nhất định phải trả 1 cái giá rất đắt, hấn chuyển biến sắc mặt 1 cách đáng sợ thẳm nguyền rủa kẻ nào dám làm hại bảo bối của mình

” Long.... Em nghĩ ra kẻ đẩy em xuống biển rồi...” nhỏ đang ngẫm nghĩ và ánh mắt chợt lóe sáng lên khi phát hiện 1 điều về hung thủ đã hại nhỏ. Mùi hương đó, chính cái mùi nước hoa làm nhỏ khó thở lúc còn đứng trên cảng cùng gia đình Họ Bạch. và nhỏ khẳng định ko ai khác, chính là ả. Kẻ thù ko đội trời chung cùng nhỏ, tình địch của nhỏ Bạch Y Y.

Nhỏ đem ý nghĩ của mình nói cho hấn biết. về mặt hấn vô cùng tức giận

” đúng là cái gia đình đó chẳng ai tốt cả, lần này họ mời chúng ta dự tiệc chỉ để giở trò mà. Thật đáng hận, anh nhất định ko buông tha họ đâu. Bạch Y Y kia thật đáng chết...” hấn gầm gừ như 1 con hổ bị thương, ánh mắt sắc nhọn, gương mặt đỏ bừng lên vì giận

” chúng ta ko có chứng cứ...anh định làm gì đây????” nhỏ chớp mắt dùng vẻ mặt thơ ngây hỏi hấn

” mặc kệ chứng cứ có hay ko? Đối phó với loại người đó thì dễ như trở bàn tay” hấn vẽ mặt trở nên thâm hiểm hơn giọng nói

” nếu dùng mấy cách đen tối thì dễ cho cô ta quá rồi.....em muốn cô ta sống phải chịu nhục nhã, chết phải chịu đau đớn kia..” nhỏ nở 1 nụ cười nửa miệng ánh mắt long lên vẻ tà mị, nghiêng răng bật ra từng chữ làm hấn thấy vô cùng khó hiểu

” Ý em là sao???” hấn tò mò hỏi nhỏ

” em muốn anh đừng làm gì cô ta cả, như chưa hề biết gì, thái độ với bọn họ vẫn như trước. còn mọi chuyện để em tính từ từ với cô ta. Trò chơi này là cô ta đặt ra nhưng luật chơi là do em quy định.” Nhỏ nhẹ giọng thì thào bên tai hấn rồi cứ cười 1 cách nham hiểm (hix Như cũng đâu thua gì 2 ả kia chứ. ko phải nói là hơn gấp mấy lần cơ.

Sợ wá)

” được... mọi chuyện theo ý em hết, nhưng muốn làm gì cũng phải cho anh biết nha. ko được tự ý làm bậy kéo gặp nguy hiểm đó” hấn vẽ mặt ôn nhu giọng nói tràn đầy sủng nịnh ôm chặt lấy nhỏ. Hôn nhẹ lên trán nhỏ hấn hướng ánh mắt sâu thẳm nhìn về xa xăm vô vọng

Sau vài ngày nằm viện nhỏ cũng được về nhà. ở nhà yên tĩnh mấy ngày ko được ra ngoài trong lòng nhỏ buồn ko chịu nổi. hôm nay cả nhà đi hết chỉ mỗi mình nhỏ ở nhà ko biết làm gì nhỏ định đi ngủ trưa thì bất chợt bị tiếng ồn dưới nhà đánh thức.

” nè mấy người cẩn thận tí nha... nhẹ tay 1 tí, nó mà vỡ là mấy người có bán mạng cũng ko đền nổi đâu...” giọng oanh vàng dội ngọt vang lên từ cửa nhà vào tới đại sảnh, nhỏ vừa nghe giọng nói ấy là bắt đầu nổi cả gai ốc.

“hừ... tôi chưa tìm cô tính sổ cô lại tự nạp mạng rồi. vậy thì giải trí cùng cô tí nha...” nhỏ mỉm cười nham hiểm rồi bước ra ngoài đi xuống đại sảnh

” oh... hôm nay ko biết cơn gió độc nào đưa Bạch tiểu thư tới nhà tôi vậy?” nhỏ đứng trên cầu thang nhìn xuống đại sảnh cất giọng mỉa mai nói

” Yến Như là em đây à? Chị đến thăm bác gái và em đây, từ lúc em xuất viện tới giờ chị ko đến thăm được đúng là có lỗi quá...” Bạch Y Y nở nụ cười thật tươi rung giọng nói, đôi mắt thì có phần hơi gượng gạo ko dám nhìn thẳng vào nhỏ.

“ah.. chị có món quà gửi tặng bác gái đây, đây là chiếc bình cổ chị nhờ bạn mua dùm trong cuộc đấu giá ở Pháp đây. em xem nó có đẹp ko?” lần này thì ả có phần mạnh dạn hơn ngẩng mặt nhìn thẳng vào nhỏ nói.

Đưa mắt liếc nhìn cái bình hoa to gần bằng nhỏ, bắt chợt cặp mai nhỏ nhú lại thật chặt, vẫn giọng điệu mỉa mai nhỏ nói ” cảm ơn lòng tốt của cô, nhưng nhà tôi quá nhiều những thứ này rồi, tôi thấy ko còn chỗ để nữa, cô mang về đi” vẫn nụ cười nửa miệng nhỏ nhìn chằm chằm ả

“nhưng nó ko giống với mấy thứ khác, đây là chiếc bình cổ từ thời nhà Đường rất giá trị đây, chị biết 2 bác cũng thích sưu tầm đồ cổ nên chị mới định mượn hoa dâng phật thôi”. Bạch Y Y cố gắng giải thích cho nhỏ hiểu, trong lòng thì vô cùng khó chịu vì nhỏ dám chê món quà của ả

“nếu có giá trị vậy thì cô mang về nhà mà chưng đi. Tôi ko thích món quà này. Cô mang về đi” nhỏ vẫn lạnh lùng nói. Trong lòng nhỏ bắt đầu có 1 ý định vô cùng thú vị .

“Hoàng Yến Như, cô đừng có ko biết tốt xấu nha, món quà này là tôi tặng cho 2 bác chứ ko phải tặng cô, thích hay ko chưa đến lượt cô lên tiếng đâu” Bạch Y Y nét mặt bắt đầu ửng đỏ vì tức giận, bao nhiêu nhẫn nhịn của ả bây giờ ko thể kiềm chế bắt đầu bùng nổ với nhỏ.

” quản gia, cho người khiêng cái bình này ra ngoài cho tôi, ko được để trong nhà. Nhanh đi!!!!”. Nhỏ gắng giọng ra lệnh cho bà quản gia, mắt vẫn trừng trừng nhìn Bạch Y Y như thách thức

“tiểu thư.... Nhưng đây là món quà của Bạch tiểu thư tặng ông bà chủ...tôi thấy làm vậy ko hay lắm...” bà quản rung giọng khuyên giải nhỏ

” các người lãnh lương của họ Hoàng hay họ Bạch hả? tôi nói đem ra ngoài nghe chưa?” nhỏ bắt đầu hét lớn tiếng hơn nhìn thẳng vào bà quản gia bằng ánh mắt đao kiếm.

” Cô đừng có được nước mà làm tới nha, ko cần làm khó người làm vậy đâu. Đây là món quà của ba mẹ cô chứ ko phải của cô mà cô có quyền quyết định nhận hay ko.” Bạch Y Y giận tới mức mặt bắt đầu tái xanh, gầm lên với nhỏ.

” được nếu như cô nói vậy thì ko mang ra ngoài nữa, ba mẹ tôi đều ko có ở nhà tôi xin thay mặt họ nhận món quà này và cảm ơn hảo ý của cô được chứ?” nét mặt nhỏ chuyển đổi nhanh chóng, nở 1 nụ cười như hoa hồng ban sớm nhỏ nhìn Bạch Y Y cảm tạ

” xem như cô cũng biết lý lẽ đó...hừ..” Bạch Y Y thấy nhỏ hạ mình chuyển đổi giọng điệu thì bắt đầu đắc ý mà lên mặt với nhỏ.

” vậy bây giờ cái bình cổ này là của họ Hoàng rồi thì tôi có quyền quyết định rồi đúng ko?” nhỏ nhếch miệng cười gian xảo nói

“côcô định làm gì hả?” Bạch Y Y chưa kịp hả hê vì thái độ nhún nhường của nhỏ thì bắt đầu cảm thấy bất an vì câu nói nửa vời mới phát ra từ cái miệng chum chím kia

“ko làm gì cả...chỉ là muốn đặt cái bình cổ xinh đẹp giá trị này ở đúng vị trí của nó thôi” nhỏ vừa nói dứt câu thì những người giám chân lên tay vịn cầu thang lấy đà bay về phía cái bình cổ

” xoảng....” nhỏ đá 1 cước làm cái bình vỡ nát trong nháy mắt trước sự ngạc nhiên khùng khiếp của tất cả mọi người trong đại sảnh. Ai cũng vô cùng hoảng sợ vì hành động của nhỏ. Tính tình chanh chua đánh đá được che đậy bằng vẻ ngoài nhu mì ôn hòa của Bạch Y Y người làm trên dưới nhà họ Hoàng ai mà ko biết chứ. ko biết cô ta sẽ làm gì cô chủ nhỏ của họ đây? Tất cả người làm đang nín thở chờ đợi

” xong rồi... mau gọi người tới

quét dọn đi” nhỏ nở nụ cười thỏa mãn nói, vẻ mặt vẫn bình thản như mặt nước, tĩnh lặng đến đáng sợ.

” cô...cô....dám....trời ơi cái bình trị giá 300 ngàn USD” Bạch Y Y giận tới mức cứng họng nói ko nên lời, vẻ mặt ả hiện giờ như oan hồn về đời mạng

” cô lại ý kiến gì nữa đây? Ko phải cô nói nó là của họ Hoàng rồi sao, vậy thì tôi có làm gì nó cũng đâu liên quan gì Bạch tiểu thư cô nữa.” nhỏ nhủu mồm nhìn ả hỏi 1 câu ngây ngô khiến cho người nghe muốn chảy cả nước mắt

” cô thật quá đáng mà... .hôm nay tôi phải thay ba mẹ cô dạy dỗ 1 đứa ko biết phải trái như cô mới được” Bạch Y Y tức giận tới tím mặt nhào tới gơ tay giáng cho nhỏ 1 cái tát thật mạnh

” cô định làm gì đó... muốn đánh ai hả?” Vương Long vừa bước vào đại sảnh đã thấy ngay cảnh tình nguy hiểm của nhỏ nên nhanh tay chụp lấy bàn tay đang gơ lên của Bạch Y Y và tức giận hét lớn

” em có sao ko? làm gì đứng yên đó người ta đánh mà ko chịu tránh vậy hả? em bị thương chưa đủ à?” buông bàn tay Bạch Y Y ra hắn quay sang nhỏ lo lắng hỏi. nhìn nhỏ từ đầu tới chân vẫn nguyên vẹn hắn thở phào nhẹ nhõm rồi quay sang Bạch Y Y nói tiếp

” cô tới đây làm gì? Lại muốn gây sự với em gái tôi nữa sao?” hắn nghiêng răng liếc ả 1 cái khiến ả lạnh xương sống

”ko...ko phải vậy... anh đừng hiểu lầm em.... Em ko có ý đó” ả cố gắng giải thích giọng rung rung pha 1 chút hoảng sợ vì thái độ và ánh mắt ko mấy thiện cảm của hắn đối với ả

” ko phải à? Cô bảo tôi làm sao tin đây khi chính mắt tôi trông thấy cô định ra tay với Yến Như. Nếu tôi ko kịp ngăn cản thì giờ ko biết gượng mặt em gái tôi thế nào rồi. cô còn cố chối cãi sao?” hắn lạnh lùng nói về mặt như có băng tuyết rơi xuống lời nói thốt ra khiến kẻ khác ko rét mà rung

” em ko cố ý... tại lúc nãy do em tức giận quá... nên ko kiềm chế được thôi...nhưng mà lỗi cũng do cô bé mà ra, cô ấy đập vỡ cái bình cổ em tặng cho 2 bác trước mà, xin anh hãy tin em!!!!” ả rụt rè biện luận bằng cái lý lẽ của 1 nạn nhân mang nhiều oan ức trước mặt hắn, ánh mắt vô cùng bi thảm nhìn vào mặt hắn

”oh là vậy à? Cái bình bao nhiêu tôi sẽ bồi thường cho cô” hắn thản nhiên như ko có gì nghiêm trọng rồi nói tiếp

” nếu là lỗi của em gái tôi thì cô cũng ko có quyền đánh nó đâu. Đây là Hoàng gia chứ ko phải Bạch gia của cô mà cô muốn đánh ai là đánh. Có chuyện gì cô nói với tôi để tôi dạy dỗ cô bé lại, tại sao 1 người lớn như cô lại đi bắt nạt 1 đứa bé chứ?” hắn như quan tòa đưa ra phán quyết cuối cùng ả vẫn là người có tội.

” anh...anh .. sao anh có thể ko nói lý lẽ như vậy chứ?” ả tức giận trừng mắt ghen ngào nói với hắn. đúng là ả vẫn là người thất bại, rõ ràng mọi chuyện là do nhỏ gây ra vậy mà giờ đây mọi tội lỗi đều bị đổ lên đầu ả khiến ả ko thể nào nói gì được nữa

” thôi cô im đi ,đừng nói thêm gì nữa cả càng nói chỉ càng làm tôi chán ghét cô thêm thôi. đôi lúc tôi cũng nghi ngờ nhân cách của cô đấy. nhà tôi ko hoang nghênh cô nữa mời cô về cho” hắn về mặt lạnh lùng đuổi ả về 1 cách trắng trợn. ả há hốc miệng vì lời nói của hắn, chỉ biết ngậm ngùi chạy ra ngoài cửa chính trong lòng ôm bao oán hận

” mau dọn dẹp cái đống đồ nát này đi, các người đông như thế mà chỉ biết trơ mắt nhìn cô ta tấn công tiểu thư sao? đúng là vô dụng mà!!!” hắn quát lớn về mặt cấu giận làm ai nấy đều hoảng sợ, khúm núm quét dọn đống tàn cuộc của nhỏ gây ra

”trễ rồi, đi ngủ trưa nào nhóc” thái độ quay phắt 180 độ hắn dịu dàng nắm tay nhỏ đi lên lầu. (ón lạnh ông này quá...trọng sắc khinh thiên hạ đây mà)

” nói đi, lúc nãy em lại gây ra chuyện long trời lở đất gì nữa đây?” hắn véo cái mũi nhỏ xinh của nhỏ hỏi

”em chỉ là đập vỡ cái bình của cô ta thôi mà, chỉ tại em bảo cô ta mang về mà cô ta ko chịu, nên em đành đập vỡ nó cho bỏ ghét thôi..” nhỏ trề môi nũng nịu nói. Ngồi trong lòng hắn nhỏ gục đầu vào tấm ngực rắn chắc của hắn mà ngửi mùi hương của hắn.

” em đúng là tiểu yêu tinh mà, anh sợ em ở nhà 1 mình thấy buồn nên tranh thủ nghỉ sớm về với em vậy mà lại bỏ lỡ màn diễn đặc sắc của em rồi” hắn nở nụ cười âu yếm hôn lên đôi gò má phúng phính hồng hào

của nhỏ.

” đây chỉ là màn 1 cảnh 1 thôi, anh yên tâm đi sẽ còn cơ hội cho anh xem em trở tài mà” nhỏ hí hửng nói , cứ lấy cái mũi cạ cạ vào ngực hẳn

” nếu lúc nãy anh ko về kịp thì em lãnh đòn rồi đó, giờ còn dám khoe khoan nữa sao?”hắn vẻ mặt trêu chọc nói với nhỏ

” chỉ là sơ suất thôi, ko có lần sau đâu” nhỏ tự tin tuyên bố về mặt thì vô cùng đắc ý.

13. Chương 13

Chap 13:

* * *

Hôm nay là ngày hội giao lưu do trường nhỏ tổ chức.vị khách mời đặc biệt chính là Bạch Y Y tiểu thư, cô gái lấy học vị tiến sĩ ở cái tuổi 25 luôn là vấn đề nóng

bỗng trong giới giáo dục ở Hồng Kông. Nhỏ chúa ghét những cuộc hội họp nhàm chán này, nhưng vừa nghe đến Bạch Y Y là khách mời thì nhỏ lại muốn tham gia, trong đầu nhỏ lại bắt đầu có kế hoạch vũ nhục ả ta trước công chúng

rồi

Tại hội trường buổi giao lưu, nhỏ ngồi ở vị trí hàng ghế VIP do Vương Lâm bố trí. Đối diện nhỏ chính là bàn đại biểu và khách mời đặc biệt. nhìn mọi người nhốn nháo hội họp chờ đợi vị khách mời đặc biệt đến mà nhỏ chỉ biết cười thầm.

Hôm nay là đòn báo thù thứ 2 của nhỏ, lần này nhỏ kéo cả Vương Lâm tham gia vào. Nhỏ đã từng tiếp chiêu đám fan của Vương Lâm nên nhỏ cũng muốn Y Y thử sức xem thế nào.

8h sáng buổi giao lưu bắt đầu, Bạch Y Y xuất hiện trên sân khấu sau lời giới thiệu của người Mc. Tất cả mọi người bắt đầu đặt những câu hỏi xoay quanh vấn đề học tập và con đường đi đến thành công của ả. Chỉ có nhỏ vẫn ngồi đó im lặng quan sát cục diện. hôm nay 3 chàng Keyboy cũng ngồi dự cùng nhỏ, dù bận rộn nhưng nhỏ đã mở lời bắt họ có mặt nên họ cũng đành ngậm ngùi làm theo ý nhỏ.

Bữa ăn trưa diễn ra cũng ko mấy dễ dàng đối với Bạch Y Y, ả vừa bước xuống tới cắnting thì đã gặp phải nhóm người của Vương Lâm. Hôm nay chàng đặc biệt nhã nhặn với ả, vừa trông thấy ả chàng đã vẫy tay gọi ngồi chung bàn. Dù thấy nhỏ ngồi đấy ả ko thích lắm nhưng dù sao vẫn hơn ngồi ăn với những học sinh khác nên ả mỉm cười bước đến phía họ.

“ko làm phiền mọi người chứ?” ả nhẹ nhàng hỏi tỏ ra vô cùng lịch sự.

“ko sao đâu, chị ngồi đi, người nhà cả mà” Vương Lâm tươi cười nhìn ả, tay thì kéo lấy tay ả ngồi xuống ghế bên cạnh chàng.

Gọi món ăn xong, chàng ân cần gấp thức ăn cho ả hết món này đến món khác, cử chỉ vô cùng dịu dàng thân thiện. hành động của chàng cũng chủ yếu để cho người nào đó nhìn thấy mà thôi.

Cả buổi ăn nhỏ vẫn im lặng ko đá động gì đến ả, sau khi dùng xong món tráng miệng nhỏ liếc mắt nhìn ả cười nhẹ nói ” ko biết cô đã tìm ra câu trả lời chưa? Tôi nghĩ với tài năng của cô mà ko thể có đáp án thì quả thật là nỗi nhục to lớn đó nha.” tặng cho ả 1 nụ cười lạnh lẽo rồi nhỏ xô ghế đứng lên đi vào hội trường

” chết tiệt thật, câu 1 thì mình còn có thể đoán được, còn câu 2 thì , haizzzzzzzz ko lẽ đáp án là như vậy? con nhỏ nhà quê này đúng là ko biết xấu hổ mà.” ả thầm nghĩ trong lòng ko ngừng nguyền rủa nhỏ

Sau khi mọi người đã ổn định vị trí thì buổi giao lưu lại tiếp tục.người Mc hướng mắt về phía Bạch Y Y như dọ ý xem đã sẵn sàng cho câu trả lời chưa. ả gật đầu khẽ thì người Mc cũng yên lòng mà bắt đầu giới thiệu câu trả lời của ả.

Bạch Y Y vẻ mặt đắc ý nhìn nhỏ và nói ” đáp án câu 1 là ”. Nói xong đáp án ả nhìn nhỏ đầy khiêu khích khi thấy nét mặt mỉm cười nhếch nhếch của nhỏ.

“đúng rồi, ko chôn ở đâu cả, chúc mừng cô đã trả lời đúng câu 1, vậy còn câu 2 thì sao?” nhỏ đưa ra nhận xét phần trả lời của ả khi người Mc lên tiếng bảo nhỏ xác nhận kết quả đúng hay sai.

Bạch Y Y đang tươi cười đắc ý thì vội ngưng bật lại mà thay vào đó là nét mặt ngưng ngưng khó tả, ả hơi ngập ngừng ko biết có nên nói đáp án hay ko? nếu lỡ nói sai thì xem như danh dự của ả cũng mất theo vì sẽ bị người ta cho là ả luôn nuôi tư tưởng đen tối, còn nếu ả ko đưa ra đáp án câu này thì mọi người sẽ nghi ngờ tài trí của ả. Cuối cùng vẫn là đưa ra câu trả lời sẽ hay hơn. Nghĩ tới nếu đó là đáp án đúng thì hiển nhiên ả sẽ được quyền điều khiển nhỏ. Đó chính là cơ hội cho ả giải quyết triệt để mối nguy hại này. Trước sau vẫn có lợi cho bản thân nên ả quyết định đưa ra đáp án mà ả nghĩ là chính xác nhất.(tham lam thì cho chết nhé)

” đáp án câu 2 chính là..là..” nói xong nét mặt ả đỏ bừng lên vì xấu hổ, mọi người trong hội trường cùng ohhhhh lên và bắt đầu bàn tán xôn xao về câu trả lời khiếm nhã này.

Nhỏ vẫn bình tĩnh, nét mặt lạnh nhạt, nụ cười nửa miệng vẫn giữ nguyên nhỏ hướng mắt về phía Bạch Y Y khẽ lắc đầu giống như thương hại.

” bây giờ mời bạn nữ sinh cho biết đáp án của Bạch tiểu thư là đúng hay sai?” người Mc vội mời nhỏ phát biểu ý kiến ” cô suy nghĩ phong phú thật đó, nhưng rất tiếc đó ko phải là đáp án của tôi. Đáp án đúng làThật ko ngờ 1 việc làm thiêng liêng như vậy lại bị Bạch tiểu thư nói thành cảnh hoan ái nam nữ, hừ đúng là sỉ nhục cho tất cả các bà mẹ trên thế gian mà” nhỏ nhẹ nhàng bật ra từng tiếng làm cho thể cuộc trong hội trường vô cùng rối loạn. Bạch Y Y nét mặt từ hồng chuyển sang trắng rồi tím tái, ả ta chỉ mấp máy môi vì tức giận và xấu hổ mà ko thể nói nên lời nào cả. mọi người thì vỗ tay hoan nghênh câu trả lời của nhỏ, đồng lời cũng từ

đấy họ ko quên bàn tán về cái ý nghĩ mất mặt của Bạch Y Y. nói chung bao nhiêu sự ngưỡng mộ của họ đối với ả giờ đã là con số ko.

Cứu vãn tình thế, người Mc buộc miệng đứng lên giải hòa giữa đôi bên, cô ta đưa ra kết quả là Bạch Y Y trả lời được 1 trong 2 câu xem như là ko phân thắng bại, nên việc đánh cược giữa bọn họ xem như hủy bỏ. nhỏ cũng mỉm cười đồng ý nên mọi người cũng bắt đầu im lặng và ko bàn tới chủ đề này nữa.

” đây chỉ là màn mở đầu thôi, phần hay còn đợi cô đăng sau kia” nhỏ thầm nghĩ và trộm cười nhìn ả cô cùng quỹ dị

Quả là có vấn đề bất thường xảy ra cho Bạch Y Y thật, ả ta bắt đầu cảm giác ngứa ngáy vùng tay, lưng và dần dần là toàn thân đều ngứa. nhưng ngồi trước mặt nhiều người như thế thì ả ko thể nào gãi được. chỉ biết cố gắng chịu đựng chờ buổi giao lưu kết thúc. Sau khoảng 2h thì buổi giao lưu kết thúc. Mọi người bắt đầu đứng lên ra về. ả ta lòng mừng như mở hội, do quá ngứa mà ko thể gãi nên hầu như gương mặt ả bắt đầu đỏ bừng và trán toát đầy mồ hôi do sự kiềm chế. thấy ả có vẻ mệt mỏi bất thường nên người Mc ân cần hỏi

“Bạch tiểu thư, cô ko sao chứ? có cần tôi giúp gì ko?”

” ko..ko sao đâu, tôi chỉ hơi nóng bức thôi, cô cứ về trước đi, tôi tự về được rồi” ả cố gắng cười giả lả rồi thu dọn đồ đạc trước mặt người Mc cho cô ta ko còn chú ý ả nữa. thời khắc mọi người đi khỏi là lúc ả bắt đầu cào cào lấy thân thể mình cho thỏa mãn cơn ngứa ngáy kia. Ko thể gãi nhẹ nhàng mà chỉ biết hết lực cào lên da thịt mình gần như trầy xước ả mới cảm thấy cơn ngứa thuyên giảm đôi chút. Vừa ngưng tay là lại bắt đầu thấy ngứa ngáy, ả ko hiểu nổi là đã bị gì.

“ngứa lắm sao? có cần tôi giúp cô trị ko?” 1 giọng nữ lạnh lạnh bên tai ả, giọng nói này phát ra từ miệng 1 cô gái có thân hình cực kỳ quyến rũ, nhưng trong đôi mắt cô ta ánh lên vẻ hận thù rất đáng sợ. đi cùng cô ta còn có thêm 6 người con gái khác, đó chính là được phong tặng danh hiệu bởi nhỏ đây mà

(bạn đang đọc truyện tại KenhTruyen.Pro , chúc các bạn vui vẻ)

Bọn họ được nhỏ sai bảo nên mới xuất hiện nơi này để đối phó với ả, còn cái thứ làm cho ả ngứa sắp chết chính là nhựa mắt mèo do nhỏ tìm thấy sau vườn trường, có lẽ bọn học sinh ở đây ko biết tác dụng của nó,

nhưng khi ở Việt Nam nhỏ luôn dùng nó làm vũ khí để đối phó giáo viên nên nhỏ rất thích thú khi phát hiện ở Hồng Kông cũng có loại cây này.

” có..có cách trị hết ngứa sao? nhưng làm sao tôi có thể tin cô?” ả vẽ mặt khổ sở nhìn 7 cô gái trước mặt rồi khó khăn lên tiếng. dù rất vui khi nghe có thể chữa hết ngứa, nhưng ả vẫn hoài nghi chuyện này do bọn họ làm thì làm sao có thể giúp ả dễ dàng như vậy.

” cô yên tâm, tôi nói đã giúp thì nhất định giúp, bây giờ cô có để tôi giúp ko thì nói?” cô gái đứng đầu vẽ mặt nham hiểm nhìn ả trừng mắt hỏi như ra lệnh.

” được...cô hãy giúp tôi đi, tôi thật ko thể chịu nổi rồi..” ả rung giọng nói trong một nhọc, ả đã ra sức cào cấu lên da thịt vẫn ko thể nào hết ngứa ngứa được, bây giờ lại có vết máu lấm tẩm trên cánh tay ả vì trầy xước. ả thật sự ko dám tin bọn họ giúp ả, nhưng vì ko thể tiếp tục chịu đựng nên ả đành liều 1 phen với họ.

” được!!!! tôi nguyện lòng giúp cô hết mình” cô gái đứng đầu mỉm cười đắc ý nhìn ả nói xong quay người lại phía sau nhận lấy 1 thùng nước trên tay cô gái đứng bên cạnh. Miệng cô ta giờ cong lên 1 đường cong tà ác, ánh mắt như thiêu đốt đối phương.

“ràooooo.... Áhhhhhhhhhhhh....” cô ta tạt thẳng xô nước vào người Bạch Y Y và tiếp đến chính là tiếng thét thất thanh vì đau đớn của Bạch Y Y. thì ra xô nước kia chính là nước muối pha chung với ớt mà nhỏ đã dặn họ chuẩn bị cho ả, chỉ cần tạt vào vết trầy xước thì đối phương nhất định đau rát toàn thân sống ko bằng chết.

Bạch Y Y thân thể rung rẩy khuyu chân ngồi hẫng xuống đất, ả ta đang rên rỉ vì đau đớn trên thân mình, cái vị mặn của muối và vị cay của ớt làm ả cảm thấy thân mình như bị ngàn vạn cây kim xuyên qua, đau rất ko chịu thấu. ả bắt đầu mất đi ý thức và lịm dần rồi bất tỉnh.

Bạch Y Y khi thấy nhỏ ngồi hàng ghế đầu cũng vô cùng khó chịu. nhìn nét mặt âm u của nhỏ thật sự ả ko thể nào đoán được nhỏ đang nghĩ gì. Trên mặt ả tươi cười với mọi người, ả luôn tỏ ra thân thiện, dịu dàng khiến cả hội trường ai cũng yêu thích ngoại trừ nhỏ và 3 chàng Keyboy.

Đến lúc người Mc thông báo bây giờ là khoảng thời gian hỏi về chuyện riêng tư của Bạch Y Y, cả hội trường ai cũng tranh nhau hỏi ả về chuyện tình cảm, tâm lý của tuổi mới lớn.....v..v

Ngồi nhàm chán gần cả buổi sáng bây giờ đến lúc nhỏ ra tay, ngáp 1 cái nhỏ giơ tay xin đặt câu hỏi. nhân viên mang micro cho nhỏ, vẫn ngồi với

tư thế bắt chéo chân nhỏ bắt đầu lên tiếng

” tôi nghe nói Bạch tiểu thư rất thông minh, luôn thấu hiểu mọi lĩnh vực, ko biết Bạch tiểu thư có thể trả lời tôi 2 câu hỏi ko? thấy mọi người luôn xoay quanh vấn đề học tập cũng khá căng thẳng và nhàm chán nên giờ tôi xin hỏi 2 câu để ọi người thư giãn 1 lúc nhé?” vẫn giữ vẻ mạnh lạnh lùng nhỏ nhìn Bạch Y Y ánh mắt khiêu khích

” tiểu quý này định giở trò gì đây? Nếu mình ko chấp nhận thì rất mất mặt, mà chấp nhận thì ko biết lại gặp chuyện gì nữa đây, trời ơi đúng là tình thế tiến thoái lưỡng nan mà” Bạch Y Y thâm nghĩ mà kêu khổ

Im lặng 1 lúc cuối cùng ả cũng cố nặn ra 1 nụ cười nhìn nhỏ nói ” được rồi, cô bé muốn hỏi gì thì cứ tự nhiên, tôi sẽ cố gắng trả lời bằng sự hiểu biết của mình.”

“rất tốt, nhưng mà nếu chỉ hỏi suông thì ko có gì thú vị cả? hay là chúng ta đánh cược đi. Nếu như cô trả lời được thì tôi sẽ làm cho cô 3 điều, còn ngược lại cô phải đáp ứng 3 yêu cầu của tôi. Thế nào?” nhỏ nhoén miệng nở ra 1 nụ cười làm cho ả thấy lạnh xương sống và trong lòng bất an muôn phần.

” em nữ sinh kia, tôi thấy Bạch tiểu thư chịu trả lời câu hỏi của em là may mắn cho em rồi, tại sao còn muốn ra điều kiện, đúng là ko biết tốt xấu mà.” 1 người phụ nữ khoảng ngoài 30 tuổi lên tiếng, nhỏ liếc nhìn bà ta thâm đánh giá ” 99% là người của ả nên mới ra sức bên vực ả đây mà. Nếu đã vậy thì đừng trách tôi ác”

” sao nào? Bạch tiểu thư đồng ý chứ? hay là cô sợ phải thua cả 1 đũa học sinh cấp 3 như tôi. Nếu là sợ thua thì ko cần đánh cược làm gì nữa, cô cứ công nhận là mình chịu thua rồi làm cho tôi 3 việc là được rồi”

nhỏ liếc nhìn ả khiêu chiến lần nữa. về mặt nhỏ âm u quỷ dị khiến cho những người ngồi cạnh Bạch Y Y cũng nuốt nước miếng vì sợ nên chỉ im lặng mà ko dám lên tiếng giúp ả nữa.

”tôi đồng ý, cô hỏi đi.” Bạch Y Y dù đang lo lắng sợ hãi, nhưng nghĩ tới bao nhiêu chuyện nhỏ gây ra cho ả thì oán hận lại dâng lên, trong lòng luôn nghĩ nếu ả trả lời được thì nhỏ sẽ nghe lời ả sai khiến, lúc đó thì ả sẽ cho nhỏ biết thế nào là thâm hiểm. ả quyết tâm nên ả cũng nhân lời đánh cược cùng nhỏ.

” được vậy cô hãy nghe cho kỹ 2 câu đố của tôi nhé, thật ra rất đơn giản, tôi hy vọng ko làm khó được cô”
nhỏ nhếch miệng cười mỉa mai và bắt đầu đọc câu đố

” tại biên giới Việt Nam và Trung Quốc, có 1 chiếc xe chở 1 đoàn khách du lịch gặp tai nạn vừa thoát hiểm. nhưng hành khách trên xe lại đến từ nhiều nước trên thế giới. người ta cho rằng nên chôn họ ở Việt Nam, người khác lại cho rằng nên chôn họ ở Trung quốc, và 1 số khác lại ý kiến là người của nước nào thì chôn ở nước ấy. theo cô nghĩ thì nên chôn họ ở đâu” đọc xong câu thứ nhất nhỏ liếc mắt nhìn ả rồi nhếch miệng cười khinh bỉ. nét mặt của ả và mọi người trong hội trường đều đang căng thẳng đến cực độ. Ai cũng trầm ngâm suy nghĩ tìm câu trả lời. chỉ có 3 chàng Keyboy là vẫn mỉm cười thích thú vì câu hỏi của nhỏ.

Ko để ả có thời gian suy nghĩ nhiều nhỏ lại tiếp tục đặt ra câu hỏi thứ 2, câu hỏi này là 1 người bạn lúc ở Việt Nam dạy cho nhỏ. Dám đảm bảo rằng khi nghe xong câu hỏi này sẽ có hơn 1 nửa người tại đây suýt xỉu vì nhỏ thôi (keke các ban cũng suy nghĩ thử xem nhé)

”cục thịt dút vô lỗ thịt, sứt sứt, nước màu trắng chảy ra. là hiện tượng gì?”(câu trả lời đã có ở trên rồi nhè đừng có mà nghĩ bậy hehehe) nhỏ đọc xong câu đó thì nhìn khắp nơi 1 lượt, phải nói là khung cảnh hiện giờ làm nhỏ cười sứt ngất vì vẻ mặt của tất cả mọi người, ko chỉ có ả mà kể cả 3 chàng Keyboy cũng trợn mắt há miêng vì câu hỏi của nhỏ.

Thấy mọi người ngây ngốc quá nhỏ liền lên tiếng

” gợi ý 1 chút nhé : đây là hành đông của 2 con người”

“phụtphụtphụtphụt.....” Vương Lâm phun toàn bộ nước trong miệng ra khi nghe cái gợi ý chết người của nhỏ, vừa nghe câu đó của nhỏ đã làm anh chàng nóng cả người, định uống ít nước để hạ nhiệt nhưng vẫn chưa nuốt ngụm nước vào bụng thì phải phun ra hết .thêm cái gợi ý kia thì anh càng khẳng định nhỏ đang nói bậy. về mặt nhân nhó nhìn nhỏ anh khẽ nói ” nhóc, em đang hỏi bậy bạ gì thế, chuyện này mà cũng hỏi được sau?”

nhìn về mặt ngược ngùng của Vương Lâm nhỏ cười khẽ, đúng là ko ngoài dự đoán của nhỏ, hơn 1 nửa người ở đây đều lộ vẻ mặt thảng thốt mà nhìn nhỏ. Hey ko cần phải nói thì ai ai cũng nghĩ nhỏ đang hỏi về vấn đề gì rồi (ách nhiều người đầu óc đen tối thật)

người đang làm nhỏ chú ý nhất chính là Bạch Y Y, thái độ của ả giờ làm nhỏ vô cùng thích thú. Về mặt ả từ đỏ chuyển sang trắng rồi lại xanh tím tái vì câu đố và cái gợi ý chết tiệt của nhỏ. Đúng là giết

người ko cần gươm đao nha.

” lần này tôi xem cô trả lời ra sao? cô nói cũng ko được mà ko nói cũng ko được. đây chỉ là cách trả thù nhẹ nhàng thôi. màn bạo lực còn ở phía sau chờ cô thưởng thức kìa. Hahahahaha” nhỏ thầm nghĩ trong lòng rồi bật cười như mùa xuân tới

Thấy vẻ mặt ai cũng căng thẳng suy nghĩ, người Mc liền phá vỡ bầu ko khí, lấy tay lau vội mồ hôi lấm tấm trên trán (hậu quả nghe câu hỏi thứ 2 của nhỏ đấy) cô ta đứng lên nói ” thưa các vị đại biểu và các bạn học sinh –sinh viên thân mến, buổi giao lưu cũng kéo dài khá lâu rồi, hay chúng ta tạm dừng giải lao tí nhé. Sau giờ giải lao chúng ta sẽ tiếp tục.”

”nhưng mà Bạch tiểu thư vẫn chưa có câu trả lời cho 2 câu đố vừa rồi. nếu như vậy mà bỏ qua thì danh dự của Bạch tiểu thư sẽ tổn hại đấy ạ.” Vương Lâm lên tiếng làm khó người Mc nhưng chủ yếu chính là khiêu khích Bạch Y Y. em gái chàng đã đặt ra cuộc chơi thì chàng cũng phải tham gia vào để cổ vũ tinh thần của nhỏ chứ.

“tất nhiên là ko bỏ qua rồi, sau giờ nghỉ trưa thì bạch tiểu thư sẽ có câu trả lời mà, đúng ko Bạch tiểu thư?” người Mc rung giọng nói, liếc nhìn về ả như thăm dò ý kiến. tôi cho cô nàng, đứng giữa 2 thế lực mà ko thể

đất tội được bên nào nên chỉ biết nương theo chiều gió mà đối phó thôi

” tất nhiên...nhiên là vậy rồi. tôi nghĩ mọi người cũng đói nên định sau khi ăn trưa xong thì chúng ta tiếp tục nhé, tôi hứa sẽ đưa ra câu trả lời mà” ả vẻ mặt gượng cười chậm rãi nói ra từng chữ thật thâm hại. lúc này ả cũng chỉ có thể cầu trời là nhỏ đồng ý để sau giờ nghỉ trưa mới nghe câu trả lời.

” được rồi, nếu Bạch tiểu thư đã nói vậy thì tôi cũng ko ý kiến gì nữa. tôi đợi câu trả lời của cô” nhỏ mỉm cười mĩa mai nói

Vậy là buổi giao lưu tạm dừng lại, mọi người tản ra khỏi hội trường để đi về phía canteen. Nhỏ cùng Keyboy cũng từ từ rời đi

” hay quá, giờ mau lên mạng tìm câu trả lời thôi. nhỏ nhà quê kia mà tưởng làm khó được tao à? Chỉ tại mày ngu ngốc mới chịu cho tao thời gian tìm lời giải nhé. Cứ đợi tới lúc mày thua cuộc mà chịu sự hành hạ của tao đi” ả thâm cười trong lòng và nhanh chóng tìm 1 chỗ khuất bật laptop lên mạng tìm kiếm

” cô cứ tìm kiếm đi, có tìm cả đời cũng ko ra đâu, giờ đi ăn cho no rồi quay lại tiếp tục trò chơi thôi” nhỏ cười khẩy thâm nghĩ

* * *

14. Chương 14

Chap 14:

* * *

“uhm...” Bạch Y Y nhấp nháy đôi mắt khó khăn lắm mới mở ra được, ả nhận ra được đây chính là phòng ngủ của mình thì cảm thấy an tâm

“con tỉnh rồi à?...thấy trong người thế nào?” Bạch phu nhân vẻ mặt lo lắng nhìn đứa con gái yêu quý của mình mà ko khỏi đau lòng,toàn thân ả da nổi mẩn đỏ, vết trầy xước lung tung đôi khi rướm cả máu. Thật lòng bà ko thể hiểu nổi tại sao con gái bà lại ra nông nổi này, ai có khả năng lớn như vậy? Bạch Y Y là đứa con gái bà yêu thương nhất, mọi kỳ vọng bà luôn đặt vào ả, đặc biệt là việc kết thông gia với gia đình họ Hoàng .

“huhuhu... mẹ ơi.. mẹ phải giúp con trả thù..hix..” đột nhiên ả khóc rống lên làm cho Bạch phu nhân giật mình nhìn ả đầy chua xót. Trong lòng bà cũng luôn tò mò muốn biết kẻ nào dám hại con gái bà như thế, nhưng chắc kẻ đó cũng ko phải là tầm thường. ôm chặt Bạch Y Y vào lòng bà ta bắt đầu an ủi

“nín đi con...có chuyện gì nói mẹ nghe, ai dám bắt nạt con?” giọng nói vô cùng dịu dàng nhưng cũng ko kém phần uy nghiêm. Từ khi chồng bà -Bạch Vũ chết thì hầu như mọi việc lớn nhỏ trong Bạch gia và Bang Hồng Ung đều do 1 tay bà quản. chỉ khoảng vài năm gần đây bà mới giao mọi quyền điều hành lại cho Bạch Chấn Phong để được nghỉ ngơi an dưỡng tuổi già. Nhưng ko phải vì thế mà tên tuổi của bà trong giới hắc bạch bị phai mờ. bà vẫn là người phụ nữ đầy quyền lực và thủ đoạn khiến nhiều người nể sợ. chuyện xảy ra với Bạch Y Y lần này thật sự khiến bà ta thấy tức giận, đứa con gái bà yêu chiều nhất lại bị người người ta hành hạ thê thảm thế này nhất định ko thể tha cho kẻ đó được.

” mẹ...toàn bộ mọi chuyện là do con nhỏ Hoàng Yến Như đấy. nó hại con rất thê thảm, lại tranh mất anh Vương Long của con nữa. huhu..huhu... đây ko phải lần đầu tiên nó gây chuyện với con đâu... con sợ nếu mẹ ko làm chủ giúp con thì ko biết con sẽ bị nó làm gì nữa đâu..hix..hix..” Bạch Y Y ra dáng ủy khuất uất ức dâng cao kêu khổ với bạch phu nhân, ả biết mẹ ả là 1 người phụ nữ ko dễ qua mặt, bà lại là người công tư phân minh nên nhất định ả phải dùng mọi cách để bà chịu ra mặt giúp ả. Chỉ cần mẹ ả chịu ra mặt thì nhất định ả sẽ trả được mối thù này rồi.

” mọi chuyện thế nào con kể mẹ nghe xem, nếu đúng như những gì con nói thì chuyện này mẹ sẽ ko bỏ qua đâu.” Bạch phu nhân vẻ mặt lãnh đạm ra lệnh cho con gái

mình kể đầu đuôi câu chuyện. ả Bạch Y Y biết là mẹ ả đã thực sự tức giận nên ra sức thêm mắm dặm muối vào tất cả mọi chuyện xảy ra giữa ả và Yến Như cho Bạch phu nhân nghe. Quả đúng như ả nghĩ , sau khi

nghe xong mọi chuyện nét mặt của Bạch phu nhân vô cùng khó coi, nói chính xác hơn là cực kỳ đáng sợ. tuy gia đình bà là mẹ quá con cô nhưng cũng ko thể để 1 đứa nhóc tỳ miệng còn hôi sữa náo loạn như thế, nhất định bà ta phải cho nhỏ 1 bài học thích đáng. Càng giận hơn nữa là ông bà Chan lại dung túng cho nhỏ làm bậy mà ko kiên cưỡng hay nể mặt bà chút nào, nếu đã vậy thì bà sẽ thay họ dạy dỗ đứa con ngỗ nghịch này.

Trông đôi mắt của người phụ nữ trung niên ánh lên tia nhìn giận dữ, ánh mắt ấy đen láy thăm thăm sâu như ko có đáy. Đây là biểu hiện của điều gì, quỷ dữ hay bão táp. Nhưng có thể chắc chắn 1 điều, cuộc sống của nhỏ những ngày sau này sẽ ko còn bình yên như trước.

Hôm nay nhỏ cùng bà Chan đi mua sắm, ở trung tâm thương mại chiều thứ 7 người đông chật kín, nhưng nơi mà họ đang lựa chọn đồ lại chỉ dành cho quý tộc nên cũng dễ thở hơn những tầng khác. Đi nhiều nhỏ cảm thấy chân mỏi rã rời nên ngồi phịch xuống 1 góc khuất người cho đỡ mệt. đang chăm chú nhìn bà Chan nên nhỏ ko hề chú ý phía sau 1 chiếc khăn màu trắng đang đưa dần về phía nhỏ

“uhm...uhmmm..” nhỏ chỉ cảm giác ngửi được 1 mùi thơm nhẹ thì cũng là lúc nhận thức của nhỏ dần mất hết, tay chân ko chút sức lực nhỏ hoàn toàn bất tỉnh.

Cứ mãi mê lựa chọn mấy bộ nữ trang bà Chan nhất thời ko chú ý tới nhỏ, đến lúc quay lại tìm nhỏ thì đã ko thấy nhỏ ngồi ở chỗ lúc nãy, bà nhìn xung quanh vẫn ko thấy bóng dáng con gái đâu cả, bà bắt đầu sốt ruột và gọi vệ sĩ đi tìm, mọi người chia nhau tìm kiếm nhỏ vẫn ko hề thấy đâu. Mọi chuyện thật sự ngoài tầm kiểm soát nên bà bắt đầu hoang mang trong lòng, bà gọi cho Vương Long và ông Chan. Cả nhà họ Hoàng huy động người và cảnh sát tìm người vẫn ko hề có chút tin tức nào, thời gian cứ trôi dần từ chiều sang tối rồi đã qua 1 đêm mà nhỏ vẫn bất vô âm tín

Đảo Sunshine

“uhm...” Mi mắt bắt đầu lay động, sau 1 đêm mê man cuối cùng nhỏ cũng tỉnh lại, đầu đau như búa bổ, 2 mắt nặng trĩu phải cố gắng lắm nhỏ mới có thể mở mắt ra được. cảnh vật ở đây vô cùng lạ lẫm, 1 căn phòng cũng có thể gọi là khá sang trọng, nhưng ko phải phòng nhỏ. Tập trung suy nghĩ những chuyện đã xảy ra... ký ức dần dần trở lại nhỏ phát hiện là đã bị bắt cóc. Lúc hôn mê nhỏ vẫn còn nghe rõ tiếng phi cơ trước khi hoàn toàn mất đi ý thức

” đây là đâu? Ai bắt mình chứ? thật đáng chết mà” nhỏ bắt đầu cử động chân tay và đi tới lui trong phòng suy nghĩ. cánh cửa đã bị khóa chặt, dù có cố gắng cách mấy cũng ko thể mở ra, thật đáng hận lúc trước ko chịu theo sự phụ học hành đàng hoàng, nếu như chịu khó học thì bây giờ cái khóa cửa này sao có thể làm khó nhỏ được. cứ mãi lâm râm than thở bỗng nhỏ nghe bên ngoài có tiếng người nên im lặng nghe thử

(bạn đang đọc truyện tại KenhTruyen.Pro , chúc các bạn vui vẻ)

” phu nhân đã dặn phải trông chừng con bé đó cẩn thận, còn nữa ko được làm gì cô ta tới lúc phu nhân về nghe chưa, mỗi ngày ngoài việc đem cơm cho cô ta thì tuyệt đối ko được mở cửa hay nói chuyện với cô ta. Bà rõ chưa?” giọng 1 người đàn ông chậm rãi căn dặn ai đó nhỏ ko biết rõ, nhưng có thể khẳng định người mà ông ta căn dặn canh chừng cẩn thận chính là bản thân mình thôi. nhỏ mím chặt môi tiếp tục nghe

” dạ tôi biết rồi, ông cứ yên tâm... à tôi nghe nói hôm nay cậu chủ cũng đến đây nghỉ mát, vậy thì chuyện cô gái kia làm sao đây?” người phụ nữ rụt rè lên tiếng bằng cái giọng nửa kính trọng nửa hoảng sợ để hỏi ý kiến người đàn ông lúc nãy

” tuyệt đối ko được để cậu chủ biết, nếu ko hậu quả thế nào bà hiểu rồi đó. Tôi có việc phải đi khỏi vài ngày, mọi việc ở đây bà cứ tự lo đi nhé” người đàn ông lạnh lùng ra lệnh rồi có tiếng bước chân dồn dập rời đi. Nhỏ biết chắc là đã bị người ta giam lỏng, nhưng vẫn đề ai bắt mình thì nhỏ vẫn chưa thể nghĩ ra được.

” mặc kệ ai bắt mình cũng được, nhưng ko thể ở đây mà chờ người ta hành quyết, phải trốn thôi” nhỏ thầm nghĩ rồi hạ quyết tâm tìm cách trốn khỏi nơi này. Nhìn khắp căn phòng 1 lượt, nhỏ phát hiện cái cửa sổ khá lớn có thể ra bằng đường này được. mắt nhỏ ánh lên tia sáng hy vọng

Bước nhanh về phía cửa sổ nhỏ kéo cánh cửa qua 1 bên nhưng vẫn ko thể dịch chuyển được. ngay cả cửa sổ cũng bị khóa lại. đúng là người ta ráp tam giác cầm nhỏ thật rồi. đi lại trong phòng tìm cách khiến

cho đầu nhỏ sắp nổ tung ra. Bỗng bị choáng suốt ngã nhỏ mới nhận ra mình bị đói từ hôm qua tới giờ, hey đúng là họa vô đơn chí

” ko cần vội, cứ đợi ăn cơm trước rồi trốn sau cũng

được, ” ngẫm nghĩ 1 lát nhỏ cũng ngồi yên ko thêm tìm cách trốn nữa, cơn đói ập tới giờ nhỏ chỉ còn cách đợi họ mang cơm cho ăn no trước đã. nhỏ biết chắc sẽ có cơm ăn vì lúc nãy người đàn ông kia dặn dò nhất định phải chăm sóc nhỏ cẩn thận thì ko thể nào bỏ đói nhỏ được

” cách...” cánh cửa bật mở ra, 1 người đàn bà bước vào, nhìn cách ăn mặt nhỏ biết chắc bà ta là người giúp việc, vẻ mặt khắc khổ, đôi mắt hoang mang có chút rung sợ. nhỏ ko thể hiểu nổi tại sao bà ta lại lo lắng và hoảng sợ. ý định không chế bà ta để bỏ trốn vừa lóe lên trong đầu nhỏ liền bị dập tắt ngay khi theo sau bà ta chính là 2 tên vệ sĩ mặt mũi bặm trợn, thân hình cao lớn như lực sĩ. Đang đói sức đâu mà đánh với 2 con voi kia nên nhỏ chỉ đành cam chịu mà ngồi xuống ăn no rồi tính tiếp.

Đợi họ ra ngoài rồi nhỏ bắt đầu lên kế hoạch bỏ trốn, nhỏ lôi mấy cái ghế chặn cánh cửa phòng lại, rồi quay sang dùng 1 cái ghế khác đập vỡ cửa sổ, vừa định leo ra thì nhỏ phát hiện từ chỗ này nhìn xuống dưới đúng là rất cao. Kiểu này nhảy xuống chỉ có nước còn 1 đồng thịt lợn xộn thôi. bước lùi trở lại nhỏ ngồi phịch xuống giường suy nghĩ tiếp.

” giờ chỉ còn cách lấy màn cửa và gra giường buột lại leo xuống thôi. nhưng ko biết nó dài được bao nhiêu nữa.. hey.... Thôi kệ bao nhiêu đỡ bấy nhiêu, ít ra ko thành đồng thịt lợn được rồi.” nghĩ xong nhỏ liền giắt lấy màn cửa và gra giường nối lại thành 1 sợi dây. Buột sợi dây chắc chắn nhỏ bắt đầu leo xuống. cũng thật may khi leo xuống đến đầu dây phía dưới thì chiều cao so với mặt đất cũng ko nhiều lắm, với thân thủ của nhỏ nhảy xuống cũng ko có gì đáng ngại.

Nhỏ bắt đầu bỏ chạy, dưới cái nắng của buổi sáng mùa hè, ánh nắng vô cùng rực rỡ, nhỏ chạy thật nhanh trên bãi cát mịn màng trắng xóa. Được 1 đoạn khá xa nhưng cái biệt thự to đùng kia vẫn còn trong tầm mắt, nhỏ phải cố gắng chạy tiếp. nhắm thẳng 1 hướng nhỏ chạy mãi mà vẫn chẳng thấy xe cộ hay nhà cửa đâu cả, đây rốt cuộc là nơi nào mà thật hoang vắng. nhỏ chạy đến tận 1 mỏm đá, phía dưới chính là vực sâu và nước biển đang cuồn cuộn đánh vào vách đá. Lùi về mấy bước nhỏ bắt đầu khụy chân xuống mà thở gấp. đúng là nhỏ đã rất mệt.

Bốn bề im lặng chỉ có sóng biển và gió, nhỏ bắt đầu quan sát thật kỹ chung quanh. Nơi đây ko 1 bóng người, ko 1 ngôi nhà, xung quanh chỉ có 1 ngôi biệt thự mà nhỏ vừa trốn ra . đúng là đường cùng mà. Hy vọng lại 1 lần hiện lên trong đầu nhỏ, nghĩ một xong nhỏ bắt đầu đi xung quanh tìm kiếm xem người nào có thể giúp được mình ko. nhỏ bắt đầu đi theo hướng xuống phía bãi biển. đi dọc bãi biển vẫn ko tìm thấy được gì.

Ánh nắng bắt đầu chói chang hơn, bây giờ cũng đã là giữa trưa với cái nắng thiêu đốt nhỏ ko thể nào đi nổi nữa. thấy 1 bóng cây đằng xa nhỏ cố bước nhanh hơn về phía đó để tìm 1 bóng mát che đầu.

Đưa tay lau vội mồ hôi trên trán nhỏ nhìn xung quanh mà ko khỏi than thở trong lòng ” nơi này rốt cuộc là chỗ nào chứ, sao toàn biển và cát ko vậy? hix thật đáng ghét kẻ nào bắt mình, ta nguyên rửa các người ko được sống yên lành, ăn cơm thì bị ghen mà chết, đi tắm bị ngập nước mà chết, đi xe bị” nhỏ cứ lâm râm nguyên rửa mãi tới khi tiếng gió đưa 1 âm thanh là lạ vào tai nhỏ thì nhỏ mới im miệng và bắt đầu lắng nghe thật kỹ.

“ư..ư...a...a.. anh ...a...oi....” tiếng rên rĩ ngày 1 to dần ở phía sau bụi cây nhỏ đang ngồi, đang lúc nguy cấp nhưng cái tật tò mò vẫn ko bỏ được, nhỏ bước thật nhẹ về nơi có âm thanh quái lạ kia. 1 cảnh xuân tình đang hiện ra trước mắt nhỏ, 1 cô gái đang lả lơi quần lấy người đàn ông cũng đang trong tình trạng khỏa thân cùng nhau rên rĩ.

Mắt nhỏ giờ như đứng hình, đang lúc khốn khổ mà còn gặp chuyện bậy bạ thì sẽ xui xẻo gấp đôi. Kinh nghiệm đau thương lần trước nhắc nhở phải tránh xem mấy cái cảnh này, xui lắm. vừa định quay đầu lại nhỏ chợt phát hiện trên lưng người đàn ông kia có 1 màu đỏ thẫm hiện lên, dường như là hình xăm, chính xác là hình xăm 1 con chim ưng.

Mặt nhỏ tái nhợt, cả người đông cứng, ko lẽ ở cái nơi khỉ ho cò gáy này lại gặp phải cái tên diễn viên cảnh nóng lẫn trước chứ ? ko đúng hẳn cũng đang đóng cảnh nóng trước mặt nhỏ đấy thôi. trời đúng là xui thật

rồi.

Mặt mũi nhăn nhó khó chịu cùng bức dọc, nhỏ thật muốn xông tới đánh cho cái tên chết tiệt trước mặt trận mới có thể hả cơn giận trong lòng. Vô tình cái tên chết tiệt mà nhỏ nguyên rửa này giờ ngẩn đầu lên và tất nhiên hình dáng bé bỏng xinh đẹp của nhỏ hoàn toàn thu vào trong mắt gã. Đôi mắt ưng ánh lên vẻ kinh ngạc tột độ vì sự xuất hiện của nhỏ ở nơi này. Về mặt tuần tú kia có phần hơi gượng gạo và

động tác của gã cũng dừng lại từ khi phát hiện ra nhỏ.

“trời... là gã ta sao?” nhỏ cả kinh thốt lên 1 tiếng rồi vội dùng 2 tay che miệng lại. đôi mắt nhỏ bây giờ phải nói là mở to hết cỡ vì người đàn ông trước mắt nhỏ, gã ko phải là ai khác , gã chính là Bạch Chấn Phong và cũng chính là cái tên nam diễn viên cảnh nóng lần trước nhỏ gặp ở bãi biển đây mà. (keke anh này thích mây mưa tại bãi biển ghê ta)

Lúc này thì cô nàng đang nằm dưới gã cũng bắt đầu phát hiện ra nhỏ, 2 con người kia cũng nhanh chóng quơ lấy quần áo kể bên mà mặc vào trước mắt nhỏ. Ko thèm để ý tới 2 kẻ đáng chết đó nhỏ quay mặt nhanh chóng rồi bước đi khỏi mặc dù cái nắng lúc này có thể khiến nhỏ trở thành món thịt nướng.

Gã vội đuổi theo phía sau nhỏ, cuối cùng cũng nắm lấy được cánh tay nhỏ gã kéo mạnh trở lại. nhỏ đang đi vội ko đề phòng nên bị gã kéo mất thăng bằng mà ngã vào người gã làm nhỏ và gã lúc này tim đập muốn bay khỏi lồng ngực. mỗi người 1 tâm trạng

“thân thể em mềm mại quá, thật ấm áp dễ chịu” gã thầm nghĩ, tim đập ko ngừng vì được ôm nhỏ trong lòng, cái cảm giác thích thích cứ như men rượu làm gã say say lâng lâng thật khó tả

“cái đồ đáng chết này làm trò gì thế, dám kéo mình té rồi còn lợi dụng mà ôm mình nữa chứ, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà. Nếu vậy tôi cho anh chết ko kịp trời luôn” nhỏ tức giận bưng bưng, tim đập liên hồi vì gã làm nhỏ té. Trong đầu nhỏ bây giờ chỉ có 1 ý định duy nhất chính là đánh cho gã 1 trận như nhỏ từng ước mơ.

Ko cần suy nghĩ nhiều, nhỏ cung tay đâm mạnh vào ngực gã 1 cái, xoay chân lên gối vào bụng gã thêm 1 cái rồi rồi nhanh chóng xoay người trượt khỏi vòng tay của gã. Đang đứng thủ thế để chuẩn bị đỡ đòn nếu như gã phản kháng

Bạch Chấn phong ôm nhỏ trong tay đang miên mang trong men say hạnh phúc nên bất ngờ bị nhỏ tấn công làm gã hơi choáng váng, cơn đau truyền từ bụng lên khiến gã giật mình và nhìn chăm chăm nhỏ, đôi mắt ưng của gã nhìn nhỏ bằng nhiều tia cảm xúc khác nhau, vui thích có, tức giận có và hơn thế nữa chính là cái ánh mắt chiếm hữu, gã nhất định phải có được người con gái này

Nhanh chóng quyết đoán, hấn vươn tay tới chụp lấy tay nhỏ lần nữa, nhỏ vội lùi bước nghiêng người né tránh gã. Mồm cười tà mị gã dùng 2 bàn tay lực lưỡng của mình 1 trên 1 dưới tấn công nhỏ liên tục. nhỏ cũng ko phải là người dễ ức hiếp giờ chân lẩy đà nhỏ bay lên kẹp lấy cổ gã mà quật mạnh xuống đất. gã ko ngờ nhỏ lại có thể ra tay lợi hại như vậy nên trong nhất thời hơi khinh suất và hậu quả phải ngã nhào người nằm dài trên cát biển. đầu dễ dàng bỏ qua cho gã, nhỏ dùng chân siết cổ gã mạnh hơn khiến gã cảm thấy hơi khó thở. Đùa giỡn đã đủ gã dùng tay tách 2 chân nhỏ ra , 1 tay giữ chân 1 tay khác chụp lấy cái cổ trắng ngần của nhỏ mà bóp chặt làm nhỏ suýt ngộp thở

“tại sao lại đánh tôi? Em ghét tôi lắm sao?” gã lạnh lùng lên tiếng nhưng trong ngữ điệu có phần hơi tức giận vì thái độ của nhỏ luôn đối kháng cùng gã

“hừ...Bạch gia mấy người có ai là người tốt đâu, anh bảo tôi nên làm gì với kẻ đã bắt cóc tôi tới đây chứ? đúng là thần kinh, đồ điên” dù bị gã chế ngự ko thể nhúc nhích nhưng nhỏ vẫn mạnh miệng mắng gã ko kiêng sợ. đôi mắt nhỏ trừng trừng nhìn gã đầy khiêu khích

“bắt cóc em? Tại sao em lại ở đây?” gã ngớ ngẩn vì câu nói của nhỏ, gã vừa tới buổi sáng thì làm sao bắt cóc nhỏ được. nhưng tại sao nhỏ ở đây gã cũng đang rất tò mò.

” anh đừng giả nai nữa, ko phải anh bắt tôi tới đây thì là ai chứ? tôi ko thể nào tự mình mò tới cái nơi khỉ ho cò gáy này được” nhỏ giận tới nỗi muốn cắn lưỡi, chính hấn bắt nhỏ tới đây giờ lại còn giả vờ hỏi nhỏ. Đúng là đáng ghét mà

Em có biết đây là đâu ko mà dám nói là khỉ ho cò gáy hả? hahahahaha.... Cô bé càng lúc tôi càng thích em rồi đó....” Hấn cảm thấy thích thú vì câu nói của nhỏ. Sunshine chính là hòn đảo tư nhân của Bạch gia, nơi đây cảnh đẹp mê người vậy mà nhỏ lại dám gọi là khỉ ho cò gáy. Đúng là ko còn từ nào để diễn tả về nhỏ nữa.

” nói cho em biết, đây là đảo của Bạch gia chứ ko phải khỉ ho cò gáy gì của em đâu. Còn việc tại sao em ở đây thì tôi sẽ giúp em điều tra sau. Nhưng bảo đảm chuyện này ko liên quan tới tôi. Em tin ko?” hấn sau 1 lúc cười nói sảng khoái cũng nghiêm túc nhìn vào mắt nhỏ mà nói thật lòng. Ánh mắt hấn kiên định làm nhỏ có chút lo sợ. người đàn ông vô cùng nguy hiểm tốt nhất ko nên tin

“uhm...uhm..” nghĩ thì nghĩ trong lòng thôi, nhưng ngoài mặt nhỏ vẫn gật đầu đồng ý với gã. Khi biết đây là đảo tư nhân nhỏ cũng biết ko thể tự trốn chạy mà phải nhờ vào quyết định của gã thôi.ko hiểu sao nhỏ lại có cảm giác người đàn ông này sẽ giúp

đỡ nhỏ vậy là bản thân ko nghĩ nhiều nữa, nhỏ đánh liều cược với vận mệnh 1 lần vậy

” được... bây giờ tôi thả tay ra, em phải hứa là ko được đánh tôi hay phản kháng tôi nữa nhé.” Hấn mỉm cười hài lòng vì sự đồng ý của nhỏ và nhẹ nhàng ra điều kiện cùng nhỏ

“uhm... tôi hứa, nhưng anh cũng phải giúp tôi về nhà... tôi đã mất tích gần 1 ngày 1 đêm rồi tôi ko muốn ở đây nữa. anh giúp tôi nhé?” nhỏ trưng ra vẻ mặt thơ ngây, đôi mắt ân ần nước nhỏ giọng nhờ vả hấn, giọng nói ngọt ngào như oanh vàng đang hót làm gã khê rung mình chấn động (aizzzz lại muôn đời dùng cái mỹ nhân kế chứ gì...đáng thương con mồi đã sắp cắn câu)

“được tôi hứa... đứng lên nào...”gã mỉm cười sủng nịnh dùng đôi mắt nhu tình nhìn nhỏ rồi từ từ buông tay nhỏ ra và kéo nhỏ đứng dậy. gã nắm lấy tay nhỏ và dẫn đi, 2 người bọn họ đang hướng về ngôi biệt thự mà lúc sáng nhỏ cố công trốn chạy

1 kẻ bị bỏ quên trong câu chuyện này chính là cô nàng cùng gã lúc nãy. Nàng ta đứng như bị đóng băng giữa cái nắng hè oi bức. điều mà nàng ko thể ngờ tới chính là thái độ dụ dỗ mà gã dành cho nhỏ. Đây thật sự ko phải con người của gã, 1 con người máu lạnh vô tình, độc ác với đối thủ và luôn chà đạp các cô gái 1 cách ko thương tiếc. gã là bang chủ của Bang Hồng Ưng, 1 bang phái lớn nhất nhì Châu Á, con người gã luôn có 1 luồng sát khí toát ra khiến kẻ đối diện bị áp đảo mà sợ sệt. ngay cả bản thân nàng từ khi làm tình nhân của gã , 2 tuần nay chưa bao giờ được gã dụ dỗ như thế, ân cần như thế. Lúc mây mưa cùng gã thì nàng cũng chỉ là 1 công cụ giúp gã giải quyết nhu cầu ko hơn ko kém

Cô gái đó có cái gì lại khiến gã thay đổi nhanh chóng như thế, thật là trong lòng nàng đang rất tò mò muốn biết. càng đáng giận hơn là nàng đã bị gã bỏ quên từ khi gặp được nhỏ.

“ko thể như thế được...tuyệt đối ko thể..” nàng âm thầm suy nghĩ, lửa giận dâng cao, ko thể chỉ trong tích tắc đã bị gã đá sang 1 bên như vậy. nàng tuyệt đối ko cho phép điều đó xảy ra. Ai cản đường tiến của nàng thì nhất định nàng sẽ hủy diệt tất cả. kể cả nhỏ đó có là ai đi nữa. đôi mắt nàng thù hận nhìn chằm chằm vào tấm lưng bé nhỏ trước mặt mà nguyên rủa.(trong cảnh này mà cũng bị người ta đánh ghen, xui cho nhỏ thật)

15. Chương 15

Chap 15:

* * *

“cậu chủ....cô..cô.. sao cô lại ở đây?” bà giúp việc kinh ngạc tới mức miệng nói lắp bắp khi thấy nhỏ đi cùng Bạch Nhật Phong. Nếu để Bạch phu nhân biết bà ấy để nhỏ trốn thì nhất định cái mạng hèn của bà khó sống tiếp được

“tại sao tôi ko được ở đây? Tôi ko ở đây thì ở đâu chứ?” nhỏ chớp mắt nhìn bà giúp việc bằng vẻ mặt ngây thơ cực độ, giọng nói còn có phần châm biếm bà ta.

” được

rồi, ở đây ko có việc của bà , lui xuống đi” Bạch Nhật Phong lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ và sự lo lắng của bà giúp việc. chỉ biết cúi đầu chào gã rồi bà ta rung rẩy bước xuống bếp

Không khí trong phòng khách lúc này cũng đậm mùi thuốc súng, nhỏ phải cố gắng trừng mắt để giao đấu cùng ánh nhìn quỷ dị của Bạch Nhật Phong và ánh mắt ko mấy thiện cảm của cô nàng tình nhân của gã, 2 con người kia cứ ngồi nhìn nhỏ chằm chằm ko chớp mắt , mỗi người theo đuổi 1 suy nghĩ chỉ có nhỏ là đang tức muốn ổi máu

“nè...2 người nhìn đủ chưa hả? tôi biết là mình đẹp nhưng cũng ko cần nhìn 1 cách thèm muốn như vậy đâu!!!!” nhỏ trừng mắt hét lớn cắt ngang bầu ko khí im lặng mà 3 người vô tình hay cố ý tạo ra. Đúng là nhỏ ko ngại người ta nhìn mình, nhưng nhỏ đang nóng lòng chờ Bạch Nhật Phong giúp mình về nhà nhưng gã vẫn cứ im lặng ko nói gì làm sao nhỏ ko tức giận cho được. cơn giận dâng lên thì bây giờ nhỏ chỉ biết trút giận chứ ko quan tâm là bản thân đang ở vị trí nào và còn đang nhờ cậy người ta nữa.

2 kẻ kia, 1 nam 1 nữ bị tiếng hét của nhỏ làm giật mình nên nhanh chóng di chuyển ánh mắt sang hướng khác để tránh sự ngưng ngườ. Gã thì đang đỏ mặt vì ý nghĩ xấu xa đang hiện lên trong đầu nhưng ko thể để ai biết được, cô nàng kia thì khó chịu vì bị nhỏ la mắng 1 cách trắng trợn như vậy.

“Bạch Nhật Phong khi nào anh mới đưa tôi về nhà đây hả? nếu ko đưa về được thì giúp tôi liên lạc với người nhà cũng được, Long sẽ tự tới đón tôi ko cần phiền Bạch gia mấy người nữa” trên đời này đúng là chỉ có người ko biết chữ “chết” viết thế nào như nhỏ mới có thể nói ra những lời đó. Bản thân bị người ta bắt cóc, muốn về nhà thì theo lẽ thường là phải nhờ giọng cầu xin người ta thả về, đằng này nhỏ lại dùng cái khẩu khí của kẻ trên nói với người dưới còn ra điều kiện ko đưa về thì gọi người tới rước cũng được. đúng là lời vừa thốt ra đã làm cho 2 kẻ ngồi đối diện trợn tròn mắt nhìn nhỏ như quái

thai ngoài hành tinh.

” tiểu yêu này ko biết sợ là gì mà, dám lớn tiếng ra lệnh cho ta nữa chứ, hừ em đúng là khiến người ta vừa tức vừa yêu mà” gã cười thâm trong lòng, khoan đã khi nào gã lại cảm thấy yêu cái cô gái ko biết tôn ti trật tự kia chứ. đúng là đầu óc gã có vấn đề rồi. phải nhanh chóng tìm vài em chân dài điều chỉnh âm dương trên cơ thể cho điều hòa lại mới được

” con nhỏ kia đang lải nhải cái gì thế, nó tưởng nó là ai mà dám ra lệnh cho Nhật Phong chứ, nói chuyện ko có tí lịch sự nữa, đúng là nhà quê, cái thứ ko có tư chất, cái..cái thứ thiếu giáo dục!!!!” cô nàng tình nhân của Bạch Nhật Phong trề môi nhìn nhỏ thâm đánh giá nhân cách và chế độ giáo dục nhỏ được hưởng. (cái này hên là chị nghĩ thôi, chứ nếu nói ra bảo đảm rằng môi máu sẽ lẫn lộn ngay tức thì)

” nhìn cái gì mà nhìn hoài, bị câm hết rồi hả? rốt cuộc có giúp ko đây?” nhỏ mặt mũi nhăn nhó hỏi lại gã lần nữa, trong lòng cũng ko ngừng nguyên rủa 18 đời tổ tông của họ Bạch kia, bây giờ chỉ cần gã nói ko giúp thử xem, bảo đảm nhỏ sẽ phá nát cái biệt thự này ngay sau đó đốt sạch mọi thứ trên cái hòn đảo của gã cho biết tay. Hoàng Yến Như từ nhỏ tới lớn ko có gì đáng khen, nhưng mà cái ưu điểm đáng để người khác kính nể cùng hoảng sợ chính là thù dai và nói được thì làm được.

“tất nhiên là tôi sẽ giúp em rồi, nhưng em hãy bình tĩnh đã, hiện giờ chúng ta đang ở Canada, có muốn về ngay cũng ko được, nên tạm thời em cứ ở lại đây, chờ khi nào điều động được phi cơ thì chúng ta lập tức về” gã đành phải ngậm ngùi hứa với nhỏ, trong lòng thì cũng vô cùng nuối tiếc, khó khăn lắm miếng mồi ngon mới đưa tới miệng nhưng ko thể vì miếng lợi trước mắt mà làm rối đại sự được. gã biết gia đình họ Hoàng ko phải dễ đối phó, chỉ 1 mình Hoàng Vương Long là cũng có khả năng giao đấu với Bạch gia của gã rồi huống chi còn thêm Ông Chan đang giữ chức bộ trưởng bộ tài chính, nếu gã đoán ko lầm thì hiện giờ cả quân đội của Hồng Kông cũng được huy động để tìm nhỏ rồi. mẹ gã đúng là nông nổi khi bắt cóc nhỏ, nếu sự việc này xử lý ko tốt thì ko chừng cả Bang Hồng Ưng và Bạch gia sẽ gặp đại họa mất.

“được, vậy khi nào chúng ta mới khởi hành, tôi ko muốn ở đây nữa” nhỏ lạnh lùng hỏi 1 câu nhưng trong lòng thì cũng ko khỏi lo lắng, dù có tí vui mừng khi hẳn hứa đưa nhỏ về nhưng ko hiểu sao nhỏ vẫn cảm giác người đàn ông này ko đáng tin, gã có 1 loại khí chất vô cùng nguy hiểm khiến người ta thấy ghét sao ấy.

“ngày mai tôi mới liên lạc với phi cơ được, em cứ yên tâm nghỉ ngơi ngày mai tôi sẽ thông báo giờ xuất phát” gã vẫn dùng nét mặt lãnh đạm nhìn nhỏ nhưng ánh mắt có chút tà ý, dù nói là ko muốn Bạch gia vì chuyện

nhỏ bị mẹ gã bắt cóc mà gặp rắc rối nên gã đưa nhỏ trả về, nhưng mà cái ý nghĩ muốn ở bên cạnh nhỏ vẫn tác động mạnh mẽ khiến gã quyết định lùi thời gian về 1 ngày thay vì có thể đi ngay bây giờ

“được rồi, vậy bây giờ tôi đi ngủ đây, khi nào ăn cơm thì gọi tôi nhé, ko có gì thì miễn làm phiền” nhỏ buông 1 câu thờ ơ ko thể tả rồi đứng lên đi về phía căn phòng đã bị nhốt trước đó. trước khi đi còn ko quên ném cho cô ả tình nhân của gã 1 cái nhìn đầy vẻ khinh khi cùng thách thức

” Nhật Phong cô ta có thái độ như vậy là sao? chúng ta sao phải đưa cô ta về chứ, mình vừa tới đây mà” cô nàng ẻo lả ngã vào lòng gã rồi ai oán hỏi, đúng là nàng ta vô cùng ko vui hay nói cách khác là rất ghét nhỏ, từ lúc gặp nhỏ thì gã ko còn để nàng trong mắt nữa, bị người ta lơ đi thì còn gì ủy khuất bằng, hơn thế nữa nàng lại là 1 minh tinh đang nổi trong giới showbiz bị lãng quên như vậy thì nỗi nhục này càng tăng gấp bội. trong lòng hận thù dâng trào, dù ko làm gì được nhỏ nhưng nàng thề nhất định phải tìm cách dạy dỗ nhỏ 1 lần cho hả giận

Buổi tối, mọi người trong bếp đang tất bật chuẩn bị bữa ăn cho 3 người thì cô nàng mon men vào bếp trông tới ngóng lui về mặt vô cùng ám muội. Yên Như nằm cả buổi chiều vẫn ko ngủ được nên cũng nhanh chóng ra ngoài và đi xuống bếp tìm cái gì nhai cho đỡ buồn. cảnh tượng trước mắt khiến cho nhỏ hơi bị shock, cô nàng đang nhỏ nước miếng vào trong chén soup (eo ơi gớm). mắt nhỏ ánh lên vẻ giận dữ nhưng miệng lại cong lên 1 nụ cười tà ác khi nhìn thấy vẻ mặt hí hửng của nàng kia.

“đứng đây làm gì, vào ăn cơm thôi” Bạch Nhật Phong bước nhanh tới phía nhỏ lên tiếng rồi cùng nhỏ bước tới bàn ăn, tất nhiên cái quá trình kia gã ko hề thấy. nhỏ cũng ko làm lớn chuyện, ngay lúc cô nàng đang bận rộn kéo ghế ngồi xuống và trải khăn ăn thì nhỏ nhanh tay đổi ngay chén soup trước mặt cho nàng ta, thậm chí còn khuyến mãi thêm mấy muỗng tiêu cho có vị nữa chứ. hành động của nhỏ ko qua mắt được Bạch

Nhật Phong nhưng gã cũng ko lật tẩy nhỏ mà chỉ biết ngồi chờ xem kịch thôi.

Thứ ăn được dọn xong nhỏ cầm cúi ăn vì buổi sáng chỉ ăn chút ít còn buổi trưa thì bỏ luôn nên khá đói, năng lượng lại tiêu hao rất nhiều cho việc chạy trốn nên đành phải ăn bù lúc này mới ko bạc đãi bản thân. lúc nhỏ bưng chén soup lên uống thì cô nàng nhìn rất chăm chú, ánh mắt sáng rõ lên khi thấy nhỏ vẫn uống ngon lành.

Yên tâm vì kế sách đã thành công nên nàng ta cũng nhàn nhã uống chén soup của mình, thậm 1 nồi chỉ uống được 2 muỗng thì nàng như bị cấm khẩu, mặt mũi tái nhợt và mồ hôi vã ra như tắm. xô ghế nàng nhanh chân chạy vào toilet nôn mửa trước khi cái lưỡi bị lột mất vì mấy muỗng tiêu của nhỏ.

Gã quay sang nhìn nhỏ tươi cười vui vẻ, gây ông đập lưng ông nên cảm thấy cũng giảm bớt sự buồn chán khi đã gần 2 ngày ko gặp được Vương Long, nhỏ nhớ hẳn kinh khủng lúc nào cũng chỉ mơ ước được hẳn ôm vào lòng và vỗ về ru nhỏ ngủ. nghĩ tới hẳn nhỏ lại thấy buồn, vẻ mặt bị thương hiện ra nhỏ lẳng lẽ đứng lên quay về phòng bỏ lại gã với cái nhìn khó hiểu phóng theo bóng nhỏ cứ khuất dần rồi mất hẳn

Hồng Kông tại nhà họ Hoàng trước đó 6 giờ

Ông Chan vẻ mặt âm trầm vô cùng u ám, người ta rất khó có thể biết được ông đang nghĩ gì, người đàn ông này cũng ko hề đơn giản.

Bà Chan thì mặt mày rũ rượi, nước mắt giọt ngắn giọt dài cứ thi nhau chảy xuống, bà cứ khóc suốt từ lúc nhỏ mất tích tới giờ, đứa con gái này bà đã vì nó mà 18 năm nay khóc ko biết bao nhiêu lần, bây giờ về bên cạnh bà rồi lại khiến 1 lần nữa vì nhỏ mà bà lại rơi nước mắt.

Về mặt Vương Lâm cũng căng thẳng ko kém, ko biết em gái bảo bối của chàng giờ ra sao? kể nào dám ra tay với nhỏ đúng là thách thức nhãn nại của chàng mà. Tuy là 1 ca sĩ, bản thân lại mang 1 nét đẹp dịu dàng nhưng khi chàng tức giận thì ko hề dịu dàng tí nào. 1 thân kung fu ko thua gì mấy tay sát thủ hay chuyên đi giết thuê cho các nhà chính trị ở Mĩ

Người có vẻ mặt khó coi nhất bây giờ có lẽ là hẳn, khi vừa nghe tin nhỏ bị bắt cóc lòng hẳn như có hàng ngàn cây kim đâm vào, đầu óc nóng bừng như lửa đốt. về mặt thâm đen cả người phát ra 1 luồng khí như cuồng phong vũ bão, nhìn hẳn ko kể nào dám tới gần hay mở lời vô cớ. khi hẳn ra lệnh thì chỉ biết vâng dạ rồi chạy cho nhanh để tránh chết oan mà ko kịp trời

“thưa chủ tịch đã tra ra được nơi ở của tiểu thư và kẻ chủ mưu” 1 tên vệ sĩ mặt mũi nghiêm nghị bước vào phòng khách nơi có mặt tất cả mọi người đang tập trung mất ăn mất ngủ vì nhỏ. tiếng nói vừa cất lên như là 1 ánh sáng chiếu rọi vào phá tan bầu không khí âm u đang vây kín cả căn phòng của nhà họ Hoàng.

“nói đi” hần lạnh lùng ra lệnh cho tên vệ sĩ báo cáo, trong bụng thì mừng như mở hội, đợi cả đêm cuối cùng cũng có tin tức, hần rất nóng lòng biết tin của nhỏ

” thưa theo như báo cáo của vệ tinh cho thấy hiện giờ tiểu thư đang ở đảo Whiteland của Canada. Theo điều tra thì đây là hòn đảo tư nhân của Bạch gia. Và kẻ bắt cóc tiểu thư chính là người của Bang Hồng Ưng” tên vệ sĩ dù lớn tiếng báo cáo sự việc nhưng trong lòng cũng thấp thỏm lo âu, nhìn vẻ mặt của hần không khỏi khiến cho tên vệ sĩ run sợ. nét mặt cứ biến chuyển liên tục vừa vui vẻ chuyển sang lạnh lùng rồi lại vô cùng u tối (tất kè a?)

” Bạch Nhật Phong? là gã sao?” hần nghiêng rằng ken kết găm giữ cái tên Bạch Nhật Phong, đôi mắt híp lại để che đi lửa giận đang bùng bùng bốc cháy trong mắt hần

” ko ạ! Theo tin tức thì chủ mưu lần này là Bạch phu nhân chứ ko phải Bạch Nhật Phong” tên vệ sĩ ngập ngừng phủ định suy đoán của hần

Lời khẳng định kẻ đứng sau giết dây chính là Bạch phu nhân làm ọi người kinh ngạc tột độ. Bà Chan là người phản ứng mạnh nhất

” sao có thể là bà ta? Bà ta tại sao lại bắt Yến Như chứ? ko thể nào” bà Chan hầu như ko tin vào tai mình, người bạn thân thiết của bà bao nhiêu năm nay vô duyên vô cớ bắt cóc con gái của bà thì làm sao có thể tin được. càng nghĩ càng rối trí hơn

“ko có gì là ko thể cả, Yến Như và Bạch Y Y hiềm khích nhiều như vậy, bà ta cũng có thể vì con gái mà bắt cóc bảo bối nhà ta để trả thù chứ. khả năng này rất có thể xảy ra đấy mẹ” hần nhanh chóng phản bác lại bà Chan, dù sao người đàn bà kia cũng đã từng thay chồng lẫn lộn trong giới hắc bạch nhiều năm như thế thì ko thể phủ nhận khả năng của bà ta. Mọi chuyện tốt nhất luôn cẩn thận hành động thì hơn

” dù cho ai làm cũng được, chuyện cần thiết bây giờ là nhanh chóng mang em con về đây. Còn chuyện kẻ bắt cóc cứ tính sao đi. Con mau đi đi, nhớ là ko được phép động thủ trước khi em gái con an toàn ở nhà nhé.” Ông Chan trầm ngâm lên tiếng, giọng nói vang rõ rất khí thế, ông phân phó Vương Long nhanh chóng mang theo

người đi rước nhỏ về trước khi người đàn bà kia hại nhỏ.

” thưa còn 1 chuyện nữa, theo tin cho biết thì sáng nay Bạch Nhật Phong cùng với ca sĩ Lệ Nhã cũng đã đến nghỉ mát ở Whiteland” tên vệ sĩ cuối cùng cũng lấy hết can đảm nói ra ghi chú cuối cùng của bản báo cáo. Nói xong là anh ta nhanh chóng lui bước đi ra ngoài để tránh gặp rắc rối

“hừ, cái gã Bạch Nhật Phong cáo già kia, hần tối đó nhất định ko phải làm chuyện gì tốt lành, cho dù chuyện này ko liên quan tới gã nhưng nếu gã phát hiện nhỏ đang ở trên đảo thì nhất định nhỏ sẽ gặp nguy hiểm” hần âm thầm suy nghĩ về mọi chuyện, điều hần lo lắng nhất chính là Bạch Nhật Phong sẽ làm gì nếu biết nhỏ ở cùng 1 chỗ với gã? Nhớ tới ánh mắt thèm thuồng háo sắc của gã mỗi lần nhìn nhỏ là hần lại giận điên người. hần nhanh chóng rời đi xuất phát đến Whiteland bằng cách nhanh nhất

Đảo Whiteland

Nằm rầu rĩ gần cả buổi cuối cùng nhỏ quyết định đi tắm cho khuây khỏa đầu óc, vấn đề bây giờ là đồ đã dơ quá ko thể mặc lại, nhỏ bước nhanh ra cửa gọi bà giúp việc nhờ bà trong lúc nhỏ tắm thì mang đồ đi giặt sạch dùm. Gã nghe thấy cuộc đối thoại thì liền lên tiếng ngỏ ý cho nhỏ mượn đồ của Lệ Nhã mặc đỡ. Nhưng cái chính ở đây là nhỏ ko thích mặc đồ của cô nàng kia nên khéo léo từ chối 1 cách khá mỉa mai

” cảm ơn, tôi ko có cái phước lớn đến nỗi có vinh hạnh mặc đồ của Lệ Nhã tiểu thư đâu. Với lại tôi cũng còn muốn sống lâu thêm 1 chút, mặc đồ của cô ta lỡ bị bệnh thì làm sao? tốt nhất ko mặc” nhỏ trề môi cạnh khóe cô nàng của gã, đồng thời cũng là mỉa mai luôn gã. Nếu Lệ Nhã bị bệnh chẳng phải gã cũng bị luôn sao? gã có quan hệ mật thiết với cô ta kia mà. Đúng là ko nói thì thôi, nói ra thì lời nào cũng độc địa vô cùng

Ko biết vô tình hay cố ý mà nhỏ vừa dứt lời thì Lệ Nhã xuất hiện, cô nàng nghe nhỏ bảo mình bị bệnh thì máu điên nổi lên nên xông thẳng về phía nhỏ mà mắng xối xả. ” con nhỏ chết tiệt kia, mày tưởng mày là ai hả? tao có bệnh gì mà mày nói thế? Ko dạy dỗ mày tao ko hả giận được mà” cô ả mắng xong thì nhao vô định tát nhỏ nhưng tay vừa giơ lên thì

” chát...” cả thân người cô nàng lão đảo đứng ko vững, miệng có mùi tanh tanh vị mặn của máu. Ngay thời điểm nàng định đánh nhỏ thì gã đã cho nàng 1 cái tát trời giáng vì tội cô lẽ với nhỏ trước mặt gã rồi

” sao mắt nhìn người của anh kém quá vậy? lần nào cũng quan hệ với người đàn bà ngu ngốc hết, ăn nói thì ko chút lễ độ, nhìn người bạn tình của anh tôi cũng đủ biết anh như thế nào rồi” ánh mắt khinh khi nhỏ mở miệng mai mỉa gã xong thì quay đầu bước vào phòng đóng cửa lại để cho 2 kẻ ở ngoài mỗi người 1 cơn giận và cục tức nặng ngàn cân

Trời đã khá khuya, nhỏ mặc chiếc áo khoát ngủ tạm vì quần áo giặt vẫn chưa khô. Đang nằm trong cái chăn mềm mại thì bỗng nhiên cảm giác có gì nguy hiểm nhỏ liền mở mắt thì phát hiện gương mặt phóng đại của Bạch Nhật Phong đang kề sát mặt nhỏ. Bất ngờ chưa kịp phản ứng thì nhỏ đã bị gã chế ngự đôi môi bằng 1 nụ hôn bá đạo .

Mắt mở to hết cỡ nhỏ nhanh chóng lấy lại tinh thần và giơ chân đạp gã ra, nhưng gã cũng ko phải kẻ hèn yếu, vừa bị đạp tung ra ngay lập tức lại giáng thân người tới bên nhỏ tiếp, nhỏ giơ tay đâm đá lung tung lên người hắn, đối với 1 người luyện võ như nhỏ thì lực đâm cũng ko phải nhẹ, gã bị đánh 1 lúc cũng khá đau nhưng vẫn ko nản lòng, quyết tâm đêm nay phải có được nhỏ gã giật sợi dây quần màn trối tay chân nhỏ vào thành giường. bây giờ nhỏ chỉ biết cố gắng la hét mắng gã chứ ko thể nhút nhích được. cao thủ như gã nhỏ ko phải là đối thủ nên chỉ biết cầm tức nhìn gã lần lượt khống chế mình

(bạn đang đọc truyện tại KenhTruyen.Pro , chúc các bạn vui vẻ)

Ánh mắt gã dục vọng nổi lên, nhìn nhỏ nằm im trên giường gã ko thể nào kiềm chế thêm được nữa, vốn dĩ muốn thả nhỏ về để lấy chút lòng tin, nhưng gã ko thể ngờ chỉ cần tiếp xúc với nhỏ thêm 1 tí thì cái lòng tham muốn chiếm hữu nhỏ lại dâng lên thêm 1 bậc. thế là đêm nay gã ko thể nào chờ đợi mà chỉ còn cách nhanh chóng biến nhỏ thành người của mình

Leo lên giường nằm cạnh nhỏ, gã vòng tay ôm nhỏ vào lòng miệng kề bên tai nhỏ thì thầm ” em có biết em quyến rũ tôi cỡ nào ko? đừng trách tôi nhé, sẽ nhanh thôi... tôi nhất định sẽ làm em thấy sung sướng” hơi nóng ko ngừng phả vào tai nhỏ, gã há miệng ngậm lấy vành tai trắng nõn của nhỏ mà liếm láp cắn cắn.

Toàn thân nhỏ nổi da gà vì hành động của gã, tại sao Vương Long làm vậy thì nhỏ cảm thấy mê mẩn còn gã chạm vào thì nhỏ cảm thấy ghê tởm, thậm chí là buồn nôn

Gã cắn liếm thấy chán thì di chuyển dần xuống cái cổ thon trắng ngần kia, đầu lưỡi gã cứ rà rà trên da của nhỏ ko ngừng nếm cái vị thơm của người con gái

đẹp như thiên thần. nhỏ vẫn ko ngừng la hét, sắc mặt trắng bệch vì mệt , giọng bắt đầu rung rẩy vì sợ, tuy nhiên nhỏ ko thể khóc, ko thể tỏ ra yếu đuối trước mặt gã.

Tay gã bắt đầu ko an phận mà lần mò tìm nơi đầy đà của nhỏ, sờ soạn bên ngoài lớp áo choàng khiến gã ko thấy thỏa mãn, gã lần tay mở dây áo ra, vào đúng ngay cái thời điểm gã sắp gỡ mép áo nhỏ và nước mắt nhỏ chực tuông ra miệng ko ngừng gọi tên vương Long thì cũng là lúc tiếng trực thăng âm ỉ ngay trên đỉnh đầu

” mọi người trong nhà chú ý, các người đã bị bao vây. Mau chóng mang Hoàng tiểu thư ra cửa lớn, nếu trong 1 phút các người vẫn ko làm theo thì chúng tôi sẽ bắn phá toàn bộ tòa nhà” tiếng nói từ rada trên chiếc trực thăng bay vòng vèo trên nóc nhà

“Bạch Nhật Phong anh mau thả yển Như ra cho tôi” 1 giọng nói quen thuộc lại gào lên trong rada, nhỏ như bừng tỉnh, là hắn- Vương Long

“Long.... là Long thật rồi...” nước mắt nhỏ cứ trào ra mỗi lúc 1 nhiều hơn vì nghe được giọng nói thân quen mà nhỏ hằng mong nhớ. Tinh thần như được trợ giúp thêm 1 phần sức mạnh nhỏ cố gắng vùng vẫy dùng chân đạp mạnh vào bụng Bạch Chấn Phong, miệng ko ngừng kêu tên Vương Long, âm thanh to đến mức người nghe có thể cảm nhận nhỏ đã dồn nén tất cả hơi sức vào tiếng gọi đó.

Gã vì 1 lúc sơ suất khi nghe thấy tiếng nói của Vương Long trong rada nên có phần lơ là với nhỏ, chính lúc này lại bị nhỏ đá 1 cước thật mạnh vào bụng nên gã bị ngã vật xuống giường. nằm ôm bụng đau đớn về mặt gã nhăn lại rất khó coi. Phải nói lúc này gã rất đau, nhưng đau ở chỗ vừa bị nhỏ đá chỉ 1 phần , vậy thì gã đau ở đâu? Gã cảm nhận 1 nơi còn đau hơn chính là tim gã,phải tim gã thật sự rất đau. Nó đau khi phát hiện ánh mắt tuyệt vọng của nhỏ khi gã có ý đồ cưỡng bạo nhỏ. Gã càng đau hơn khi nhìn thấy nhỏ rơi nước mắt vì nghe thấy giọng nói của Vương Long, miệng nhỏ ko ngừng gào thét tên của hắn. chính thời khắc đó gã đã biết bản thân mình là kẻ thua cuộc. từ đầu gã đã là người thua cuộc.

“haha.....ha...haa.....” gã cười như điên dại trong cơn đau tâm can và thể xác, cười cho bớt khổ nhưng mỗi lúc lại càng khổ hơn. Gượng người đứng dậy, gã mở trời cho nhỏ và ghen ngào nói “em có thể đi, chúc em hạnh phúc...”

Nhỏ như hóa đá khi thấy đôi mắt gã long lanh như chứa đựng 1 hồ nước chỉ chực tràn ra nhưng ko thể. Tim nhỏ ko khỏi 1 cơn xót xa dâng lên, người đàn ông trước mắt nhỏ ko phải là 1 kẻ xấu như nhỏ nghĩ, nhưng gã cũng ko thể là người nhỏ yêu được. tận sâu trong lòng nhỏ chỉ có thể âm thầm thốt lên 2 tiếng “xin lỗi”.

Qua 1 phút xao lòng nhỏ vụt đứng dậy kéo chiếc áo khoác che thân lại nhỏ chạy nhanh ra cửa lớn, nơi có 1 người con trai nhỏ yêu thương nhất đang đợi chờ nhỏ.

* * *

16. Chương 16

Chap 16:

* * *

Vương Long đang đứng ngay cửa ra vào của ngôi biệt thự, xung quanh ngôi biệt thự đã bị cảnh sát bao vây và có rất nhiều súng đang nhắm thẳng vào ngôi biệt thự, trên trời có khoảng 5 chiếc trực thăng đang bay lượn lơ lửng trên nóc biệt thự, các tay súng cũng luôn chực chờ nhắm thẳng ngôi biệt như thể chuẩn bị tấn công.

Nhỏ chạy tới cửa lớn, Vương Long thấy thân ảnh bé nhỏ của Yến Như thì giơ tay ra hiệu cho các tay súng ko được bắn. hắn chạy nhanh tới ôm nhỏ vào lòng như 1 bảo vật bị đánh mất giờ tìm lại được. hơi ấm cả 2 truyền cho nhau, bao nhiêu nhớ nhung, yêu thương lúc này ko thể nói nên lời, họ chỉ có thể dùng ánh mắt mà nhìn nhau rồi lại ôm nhau trong im lặng.

Mãi 1 lúc hắn buông nhỏ ra cởi vội chiếc áo vest khoác lên người nhỏ rồi ôm nhỏ vào lòng hắn nhỏ nhẹ nói ” mình về nhà thôi, ba mẹ đang chờ chúng ta đấy”

Nhìn đôi mắt ôn nhu của hắn, nhỏ hạnh phúc rơi nước mắt, chỉ khẽ gật đầu rồi cả 2 bước vào 1 chiếc phi cơ đang chờ sẵn . ngôi trong lòng hắn nhỏ mệt mỏi rồi, chuyện 2 ngày qua như 1 gánh nặng đối với nhỏ, bây giờ có hắn, nhỏ như trút bỏ được toàn bộ, dựa vào bờ ngực rắn chắc của hắn mới khiến nhỏ an tâm mà chợp mắt

“uhm....” Nhỏ khẽ chớp mắt, ánh nắng vàng nhạt yếu ớt chiếu rọi vào mặt nhỏ. mở mắt 1 cách khó khăn, cảm nhận đầu tiên nhỏ biết đây chính là phòng của mình, chiếc giường thân quen và quan trọng hơn chính là 1 hơi ấm quen thuộc đang phủ vài tai nhỏ. Từ lúc nhỏ mất tích đến nay hắn và cả nhà ko ai có 1 giấc ngủ yên nên hầu như ai cũng mệt mỏi vô cùng. Lúc phi cơ về tới Hồng Kông, hắn liền mang nhỏ về nhà đặt lên giường và bản thân cũng leo lên nằm cạnh nhỏ. Quan sát sắc diện của nhỏ, thân thể ko thấy xuất hay bị thương gì hắn mới có thể yên tâm ôm nhỏ vào lòng mà chìm vào giấc ngủ.

Biết hắn rất mệt nên nhỏ cũng ko dám cử động mà để yên cho hắn ngủ, nhìn chăm chú vào gương mặt của hắn nhỏ thấy thật đau lòng. Chỉ 2 ngày ko

có nhỏ bên cạnh mà gương mặt hắn như xanh xao hơn, râu mọc lởm chởm dưới cằm. Ánh nắng của buổi chiều tà càng làm tăng thêm vẻ mệt mỏi trên gương mặt hắn. cơn xúc động dâng lên nhỏ vô thức đưa bàn tay trắng xinh vuốt nhẹ lên đôi gò má của hắn, đôi môi gợi cảm, cái mũi cao thẳng, chiếc cằm cương nghị và đôi mày rậm đen đang nhíu lại. có lẽ hắn đang gặp ác mộng nên ko khỏi nhíu mày trong khi ngủ.

Bàn tay đang chu du trên gương mặt sắc sảo thì bị 1 bàn tay to lớn hơn chụp lấy, hần mở mắt ra nhìn nhỏ chăm chú. Gương mặt thiên thần mà mỗi đêm hần đều thấy trong mơ giờ đang ở trước mắt hần, mỉm cười nhẹ nhàng hần đặt lên trán nhỏ 1 nụ hôn yêu thương. Ngủ gần 1 ngày 1 đêm rồi nên hần biết lúc này nhỏ nhất định rất đói. Ôm chặt nhỏ vào lòng hần thì thầm

” đói bụng ko? dậy ăn cái gì đó rồi hãy ngủ tiếp. mấy ngày qua thật khổ cho em” ánh mắt hần thâm tình nhìn nhỏ ko thôi. 1 cảm giác thật ngọt ngào đang dâng lên như sóng biển trong lòng của 2 người. bất giác nước mắt nhỏ chảy ra ướt cả khuôn mặt, hần luống cuống chân tay lau nước mắt cho nhỏ mà lòng thì đau như cắt.

“em đừng khóc, anh biết em chịu khổ rất nhiều nhưng mọi chuyện đã qua rồi, có anh bên cạnh anh sẽ bảo vệ em mà, tuyệt đối ko để ai bắt nạt hay làm hại em nữa đâu. ngoan đừng khóc” hần vờ an ủi vừa ôm chặt nhỏ vào lòng. điều hần ko ngờ nhất chính là nhỏ lại bật cười, nước mắt ướt đầm cả mặt mũi mà nhỏ lại cười với hần. từng câu nói của hần nhỏ xem như 1 lời hứa hẹn nên khiến nhỏ thấy rất hạnh phúc, niềm hạnh phúc quá lớn làm nhỏ ko kiềm chế được nên mới khóc trước mặt hần. nhưng nhỏ sẽ ko nói cho hần biết điều này, vì nhỏ thấy thật xấu hổ

“anh định xử lý bọn họ như thế nào?” nhỏ bất chợt hỏi hần, nhỏ ko hy vọng hần trả thù cho nhỏ. Đã quá nhiều chuyện xảy ra nhỏ ko muốn có thêm thù hận giữa Bạch gia và nhỏ nữa. có lẽ mọi lỗi lầm đều do nhỏ mà ra, chính vì tính háo thắng mà nhỏ đã gây ra sự việc như thế này. Chuyện đã đến nước này nhỏ ko còn muốn hơn thua nữa. phải buông tay mới có thể làm lại từ đầu.

ánh mắt hần âm trầm nhìn biểu hiện biến đổi trên mặt nhỏ, vẻ mặt lo lắng, đôi mắt mơ hồ nhiều suy tư tâm sự. nhớ tới lúc hần giúp nhỏ thay áo nhìn thấy những dấu hôn xanh tím trên cổ nhỏ, hần hận ko thể giết chết Bạch Chấn Phong ngay tức khắc, nhỏ là bảo bối của hần, vậy mà gã dám chà đạp làm vậy bản thân thể trong sạch này. Hần đã thề nhất định phải khiến Bạch Chấn Phong trả 1 cái giá đắt nhất.

2 con người nằm chung 1 chỗ, nhưng trong lòng mỗi người lại rong ruổi theo đuổi 2 suy nghĩ khác nhau. thấy hần ko trả lời nhỏ cũng ko biết nói gì hơn. Thôi thì cứ đợi sáng mai tinh thần tốt hơn 1 chút nhỏ sẽ lựa lời nói chuyện với hần.

Sáng nhỏ dậy rất sớm, ngủ gần 2 ngày nên tinh thần nhỏ có phần khá hơn. Bước xuống giường đi tới bên cửa sổ nhỏ nhìn khí trời thật thoải mái. Sương sớm còn chưa tan hết nên ngoài vườn cứ như tiên cảnh, hoa lá xanh đỏ chen chút lẫn nhau lúc ẩn lúc hiện trong màn sương trắng . 1 vòng tay ôm lấy nhỏ từ phía sau, hần vùi mặt vào trong mái tóc đen mượt của nhỏ. Hần cứ hít lấy hít để cái mùi thơm dễ chịu trên mái tóc nhỏ 1 cảm giác thật bình yên.

“sao anh ko ngủ thêm đi, dậy sớm làm gì?” nhỏ mỉm cười tựa đầu vào bờ ngực của hần nói. 2 người lúc này cứ như đôi vợ chồng mới cưới, buổi tối ngủ cùng nhau, sáng cùng nhau thức dậy ngắm bình minh. Đây là 1 ước mơ luôn đeo đẳng trong tâm trí của nhỏ khi nhỏ vẫn là 1 cô bé con. Giờ đây dù chưa là gì của nhau nhưng cử chỉ âu yếm của hần dành cho nhỏ cũng đủ làm cho nhỏ thấy mãn nguyện rồi.

“ko có em anh ngủ ko ngon. Còn em sao lại dậy sớm vậy? đói chưa xuống dưới ăn sáng nhé.”hần hôn nhẹ lên gáy của nhỏ rồi thì thầm lên tiếng.

Cả 2 bước xuống phòng ăn thì đã thấy ông bà Chan và Vương Lâm ngồi vào bàn, cả 3 người ngẩn đầu nhìn nhỏ và hần. bà Chan mỉm cười lên tiếng ” 2 con mau ngồi vào bàn đi. Vất vả mấy ngày chắc là mệt lắm đúng ko? mẹ ko nỡ gọi 2 đứa dậy nên định trưa cho người mang thức ăn cho 2 đứa thôi. ko ngờ 2 đứa dậy sớm như thế.” Đôi mắt bà sừng nịnh nhìn nhỏ âu yếm rồi lại quay sang Vương Long nói tiếp

” từ hôm qua tới giờ con vẫn ngồi bên giường canh cho Yến Như ngủ à? Như vậy con cũng mệt rồi hôm nay hãy nghỉ làm 1 ngày nữa đi” giọng bà thật ấm áp và đầy quan tâm đối với hần. dù bà biết rằng tình cảm của 2 người bọn họ ko đơn giản chỉ là anh em. Nhưng nếu giao Yến Như cho 1 người con trai ưu tú như Vương Long thì bà cũng thấy thật yên tâm. Nghĩ vậy nên bà cũng ko còn quan tâm tới chuyện của 2 người bọn họ nữa

Ông Chan nãy giờ im lặng xem báo. Đến lúc 2 người bọn họ xuống thì cũng ân cần quan tâm nhỏ, hỏi han vài điều xong ông lại quay sang hần nói

“Bạch Chấn Phong hôm qua đã bị cảnh sát bắt rồi, tin tức vừa lọt ra ngoài giá cổ phiếu của Bạch thị rớt giá rất nhanh. Con có ý kiến gì ko?” ánh mắt ông cương nghị nhìn hấn chờ đợi câu trả lời. 1 người thông minh như ông sớm đã biết sự tình của Bạch thị ra nông nổi này là do 1 tay Vương Long sắp đặt, ông chỉ muốn biết hấn sẽ làm gì tiếp theo thôi

” con ko có ý kiến gì cả, họ tự làm tự chịu thôi, con ko quan tâm” hấn trả lời 1 cách thờ ơ như chuyện này ko liên quan gì tới hấn, nhìn nhỏ 1 cái rồi hấn lại cúi đầu ăn tiếp

” tại sao Bạch Chấn Phong lại bị bắt?” nhỏ nhủu mày khó hiểu hỏi hấn, chuyện nhỏ bị bắt cóc đâu liên quan gì gã mà gã lại bị cảnh sát bắt, lại còn vì chuyện này mà khiến giá cổ phiếu của gã rớt giá nữa. nhỏ ko mong muốn kết quả này chút nào.

“anh giúp đỡ họ bảo lãnh Bạch Chấn Phong ra nhé” nhỏ buông ra 1 câu mà khiến cho tất cả mọi người có mặt đều ngạc nhiên tột độ. Nhỏ đang nói cái gì thế? Có phải bị điên rồi ko? rõ ràng người của Bạch gia bắt cóc nhỏ mà giờ nhỏ còn ra mặt cầu xin hấn giúp đỡ họ. có phải đầu nhỏ bị thương rất nặng nên ăn nói hồ đồ rồi. phải mời bác sĩ kiểm tra cho nhỏ mới được

“tại sao anh phải giúp gã? Anh sẽ ko giúp gã đâu, dù có muốn giúp cũng ko đủ khả năng, em quên chuyện này đi” hấn lạnh lùng nói với nhỏ. Trong lòng hấn thật sự rất khó chịu, vì cái gì mà nhỏ lại cầu xin giúp gã. Gã đã hại nhỏ ra nông nổi này mà còn nói giúp gã là sao? thật ko thể hiểu nổi, nghĩ tới đây hấn lại nhớ tới tình trạng lúc nhỏ vừa bước ra khỏi biệt thự, quần áo ko có-trên người chỉ khoác 1 cái áo choàng, lúc hấn thay đồ cho nhỏ thì lại thấy những dấu xanh tím do nộ hôn để lại. chuyện gì đã xảy ra giữa nhỏ và gã kia, thật lòng hấn ko dám tưởng tượng tiếp. hấn rất khó chịu, rất đau khổ. nếu thật sự họ có chuyện gì thì hấn phải làm sao? làm sao để đối mặt với chuyện này? Hấn đã nguyện sẽ che chở cho nhỏ nên mọi hận thù này hấn chỉ có thể trút lên người Bạch Chấn Phong . tuyệt đối ko thể buông tha cho gã.

” em biết anh muốn trút giận cho em, nhưng mà Bạch Chấn Phong...gã...ko..”

” anh đi làm đây” hấn ko chờ nhỏ nói hết câu đã đứng dậy bước nhanh ra ngoài, hôm nay hấn rất khác. Về mặt lạnh lùng ngày xưa đã trở về, ánh mắt hấn sát khí bùng bùng. hấn sẽ bắt Bạch Chấn Phong gánh lấy hậu quả nặng nề nhất.

17. Chương 17 - End

Chap 17:

* * *

” sànn giao dịch mở cửa thu mua toàn bộ cổ phiếu của Bạch thị cho tôi, đồng thời thông báo cho phí hoàng gia Ả Rập hủy tất cả các hợp đồng khai thác dầu mỏ của Bạch thị luôn” hấn lạnh lùng ra lệnh cho người trợ lý rồi cười khế, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, nếu họ thích gây sự thì hấn cũng ko ngại mà trả đũa. Lần này hấn nhất định bắt họ Bạch phải chết 1 cách thê thảm

Chờ đợi hấ

n cả 1 đêm mà vẫn ko thấy bóng dáng đâu, nhỏ mệt mỏi tựa người vào thành giường trầm tư suy nghĩ “Hấn đúng là 1 kẻ bá đạo mà, ko biết phân biệt phải trái gì hết, cũng chẳng chịu nghe người ta nói gì đã hùng hổ bỏ đi rồi. hôm nay ko biết ở công ty sẽ làm ra chuyện hay ho gì nữa đây?” càng nghĩ càng giận nhỏ nhất định ko bỏ qua cho thái độ ban sáng của hấn đâu

Nằm lẩn lộn 1 hồi nhỏ cũng chìm vào giấc ngủ, ko biết qua bao lâu bỗng nhỏ giật mình thức giấc, đồng hồ đã hơn 3h sáng, ko biết hấn đã về chưa nhỏ tò mò chạy sang phòng hấn

Đèn phòng mở sáng nhưng ko thấy hấn đâu cả, nhỏ nghe tiếng nước trong toilet biết là hấn đang tắm nên nhỏ ngồi chờ trên ghế. Bước ra khỏi toilet gặp nhỏ đang nằm gọn trên ghế hấn giật bắn người. bước tới bên nhỏ hấn hỏi

” sao em chưa ngủ? trễ lắm rồi biết ko?” ánh mắt dịu dàng nhìn nhỏ say đắm, tay hấn vuốt ve khuôn mặt nõn nà của nhỏ

“em đợi anh về, em ngủ 1 chút rồi nhưng thức giấc nên qua xem anh về chưa?” nhỏ ngượng ngùng nhìn hấn nói. Đúng là thật vô dụng, quyết tâm đợi người ta về vậy mà lại ngủ quên mất, nhỏ rất tức giận bản thân mình

” đợi anh làm gì? Mấy ngày nay anh sẽ bận lắm, công việc bỏ bê mấy ngày trước giờ phải gấp rút giải quyết cho xong” hấn yêu thương nắm lấy bàn tay của nhỏ hôn nhẹ. Bận rộn chỉ là 1 lý do để có thể tránh gặp mặt nhỏ, thật sự tận sâu trong lòng hấn ko biết nên đối xử với nhỏ thế nào cho đúng. Miệng thì nói rằng hấn ko hề quan tâm nhỏ còn trong sạch hay ko, nhưng thật lòng thì hấn vẫn luôn để ý. Ko hiểu vì cái gì mà hấn đối với nhỏ luôn có lòng chiếm hữu rất cao.và chính sự đồ kỵ đó đã làm mờ đi lý trí của hấn

” anh ghen đúng ko?” nhỏ áp tay vào 2 má của hấn bắt hấn nhìn thẳng vào mắt mình nói. Dù nhỏ ko thích thái độ lãnh đạm của hấn nhưng thật sự nhỏ thấy rất hạnh phúc,

hấn làm chuyện gì cũng vì nhỏ thôi. hấn ôn nhu trìu mến cũng vì yêu nhỏ, hấn tức giận bá đạo cũng là vì nhỏ, thử hỏi làm sao nhỏ có thể giận hấn đây. Đối với con người này chỉ còn cách nói ra bí mật thì mong hấn hiểu cho.

” anh làm gì phải ghen chứ?” hấn hơi ngạc nhiên vì câu hỏi của nhỏ, ánh mắt hấn liếc sang hướng khác để nhỏ ko thấy được vẻ lúng túng của hấn lúc này

” em biết anh cho rằng em đã bị Bạch Chấn Phong cướp mất đời con gái nên đối với gã anh mới hành xử như vậy. nhưng em thực sự ko có cùng hấn, nếu như anh ko tin thì chỉ còn cách này mới chứng minh em vẫn còn trong sạch thôi” nhỏ mỉm cười đứng lên trước mặt hấn, tay nhỏ chậm rãi cởi bỏ từng chiếc cúc áo

Hấn sững sốt tột cùng, ko biết nhỏ định làm gì đây, chẳng lẽ nhỏ định dùng tấm thân này chứng minh với hấn sao? cô bé này đầu óc có còn tỉnh táo ko vậy?

(bạn đang đọc truyện tại KenhTruyen.Pro , chúc các bạn vui vẻ)

Trong lúc hấn bị những suy nghĩ vây quanh thì nhỏ đã cởi xong chiếc áo khoát, trên người bây giờ chỉ còn chiếc váy ngủ màu trắng ôm sát thân người nhỏ. Lúc nhỏ đặt chiếc áo xuống ghế thì hấn cũng kịp định thần lại, vươn tay kéo nhỏ vào lòng hấn nghẹn ngào nói

” ko... ko cần như thế đâu. anh tin em là được chứ gì, ko đến nỗi phải làm chuyện này đâu” thật sự đối với thân thể này hấn luôn khao khát, hôm nay ko hiểu vì cớ gì cơ hội tới thì hấn lại ko muốn. hấn thấy sợ hơn là thích, hấn sợ nhỏ bị tổn thương, sợ nhỏ sẽ hận hấn....

” ko sao đâu, em tình nguyện mà, anh đừng cự tuyệt em nữa” nhỏ mỉm cười thì thầm bên tai hấn, đôi mắt nhỏ như có ma lực làm hấn ko thể nào rời khỏi, tay hấn siết chặt hơn, đôi mắt giờ như có màng sương che phủ, bao nhiêu lý trí trong hấn giờ đã bị cái bản năng đàn ông đánh gục từ lâu rồi. hấn ko còn nghĩ gì được nữa, bây giờ trong đầu hấn chỉ có hình ảnh bé nhỏ trong tay hấn, trong lòng hấn chỉ muốn mang nhỏ hòa cùng mình làm 1. Nâng cầm nhỏ lên hấn cúi đầu đặt lên đôi môi đỏ mọng 1 nụ hôn nồng cháy, tay thì bắt đầu di chuyển lên vùng đầy đặn của nhỏ mà sờ nắn

Cảm giác có nguy hiểm nhỏ đẩy mạnh hấn ra trừng mắt nhìn hấn nói ” anh định làm gì đó?” thật là tức chết mà, đang nói chuyện nghiêm túc mà ko hiểu sao hấn lại nổi thú tính giờ này chứ? đáng ghét thật

” em sao thế? Ko phải em nói là chứng minh cho anh....” Hấn đang ngơ ngẩn vì thái độ của nhỏ, rõ ràng nhỏ chủ động quyến rũ hấn vậy mà giờ hỏi 1 câu ko ăn nhằm gì hết, thật buồn cười

” đúng là em nói sẽ chứng minh cho anh biết, nhưng ko là cách này”nhỏ tức muốn ổi máu, hấn đang nghĩ chuyện linh tinh gì thế. Theo như hấn nghĩ ko lẽ nhỏ là 1 đứa con gái ko biết liêm sỉ lại đi quyến rũ hấn sao? đúng là đáng giận thật

” ko như thế này thì làm thế nào?” hấn thực sự là hồ đồ vì nhỏ rồi, từ đầu tới cuối ko hiểu gì hết

” nhìn nè” nhỏ trừng mắt nhìn hấn nói xong thì gờ cánh tay phải lên trước mặt hấn

” tay em bị làm sao à?” hấn nhìn kỹ cánh tay nhỏ cũng ko thấy vấn đề gì cả, vậy nhỏ bảo hấn nhìn gì chứ?

” bị cái đầu anh á. Đây là cung xa thủ đấy” nhỏ giậm chân tức giận quát hấn, 2 mắt thì mở trừng trừng như sắp bốc khói

“cung xa thủ? Em có sao? thời này cũng còn nữa sao?” hấn ko thể tưởng tượng được 1 cái chấm đỏ trên tay nhỏ lại là cung xa thủ trong truyền thuyết . ko phải chỉ thời xa xưa mới có sao? mà đó cũng chỉ là người ta nói chứ thực hư thế nào ai mà biết được.

” đúng, nó thật sự là cung xa thủ đấy. cái này là do sư mẫu của em ấn định cho em đấy. bà và sư phụ là người Hoa lưu lạc sang Việt Nam và ở nhờ đất nhà em nên họ rất tốt với em.” Nhỏ vui vẻ giải thích cho hấn hiểu, ánh mắt nhỏ sáng ngời khi nhắc về quê hương và tuổi thơ đầy màu sắc của mình, người thân, bạn bè, tất cả bọn họ đều tốt với nhỏ

” nói vậy là...là em...” Lòng hấn vui khôn tả, nói cũng ko tròn câu được, những nghi hoặc bức rứt trong lòng đã được làm sáng tỏ, ko còn gì hấn phải lo lắng nữa.

” ... là em ko có sao hết, vẫn nguyên vẹn như cũ. Giờ biết rồi đó, làm ơn dẹp cái bộ mặt đưa đám lạnh lùng của anh đi, nhìn xấu chết đi được” nhỏ trẻ môi nhìn hấn hờn trách

” anh xin lỗi , là anh sai...” Hấn mỉm cười hạnh phúc bước tới ôm nhỏ vào lòng thì thầm. giờ khắc này hấn thực sự rất vui. Ko có gì có thể diễn tả nổi, nếu ko nhờ tiểu yêu tinh này cho hấn biết sự thật có thể hấn sẽ đau khổ mà chết mất. đúng là ông trời rất tốt với hấn nên mới ban cho hấn 1 bảo bối như nhỏ

“biết sai thì mau chuộc lỗi đi, anh buông tha cho họ Bạch đi và cả Bạch Chấn Phong nữa” nhỏ thở dài khuyên nhủ hấn, đôi mắt nhỏ ánh lên 1 tia buồn bã, cảm thương khi nhắc về gã

” nếu ko có gì thì anh cũng ko cần để ý tới họ nữa, nhưng anh ko hiểu tại sao em phải xin tha cho gã?” hấn nhún mày lại nhìn nhỏ

khó hiểu

” thật ra lúc đầu em rất ghét gã và cả nhà họ Bạch kia, nhưng em nhận ra thù hận chỉ làm người ta tổn thương nhau thôi, nên bỏ được thì bỏ , có như vậy mới mong sống được thoải mái. Với lại lần này em an toàn cũng nhờ có gã, Bạch phu nhân bắt cóc em nhất định ko có ý định cho em trở về, nhưng gã đã trái ý với bà ta mà thả em về. dù lúc đó hấn có ý định chiếm đoạt em nhưng cuối cùng cũng ko thành công. Nếu đã vậy thì phải chấp nhất làm gì nữa. anh em nhà họ ra nông nổi này cũng chỉ vì 1 chữ ” tình” thôi. mà trong câu chuyện này em và anh cũng có lỗi mà” đôi mắt nhỏ long lanh nhìn hấn bằng tình cảm chân thành nhất

Nhìn sâu vào đôi mắt đen láy sâu thẳm của nhỏ hấn cảm nhận và hiểu tất cả những gì nhỏ nghĩ. Nếu nhỏ đã tha thứ thì hấn nhất định sẽ tha thứ. Hôn nhẹ lên trán nhỏ hấn miên mang suy nghĩ chợt hấn mỉm cười nhìn nhỏ bằng ánh mắt đầy ý đồ

” tiểu yêu tinh, em đã khơi lửa lên rồi bây giờ phải làm sao đây?hành động thì ám muội, lời nói thì mập mờ làm anh phát hỏa giờ tới lúc em phải bồi thường cho anh đó” hấn vẫn cười tà ác nhìn nhỏ, thân dưới của hấn thật sự đã bị nhỏ khiêu khích mà phát cỡ ra trận rồi

” ai ...ai làm gì anh chứ? em nói chuyện bình thường mà, ai biểu anh nghĩ lung tung làm chi? Còn cái gì mà hành động ám muội, em chỉ thấy hơi nóng nên mới cởi áo khoát thôi, xì có vậy mà cũng tưởng tượng được. sao ko nói là anh đang ko khống chế nổi bản năng đàn ông của mình. Sao hả, lâu rồi ko đi làm ngựa giống nên giờ chịu hết nổi rồi à?” nhỏ trẻ môi khinh thường chế giễu hấn

” cái gì mà ngựa giống hả?” hấn trừng mắt nhìn nhỏ, thật là hết nói nổi mà, cương chịu quá nên giờ nhỏ ko biết trên dưới gì hết dám ăn nói bất kính với hấn như thế. Tiểu yêu này nhất định phải dạy bảo lại mới được

” đừng nói là trước khi gặp em anh ko có qua lại với phụ nữ nha, mấy chuyện đó tạp chí đăng đầy ra kia còn chối được sao? ngựa giống thì vẫn là ngựa giống thôi” nhỏ vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên phán xét hấn. trong âm hưởng có chút gì đó ghen tuông và giận dữ. thật ko ngờ trước khi có nhỏ hấn lại phóng túng đa tình như thế, phải nói là cuộc sống tình cảm vô cùng buông thả, thay phụ nữ như cơm bữa. vậy mà khi nghĩ ngờ nhỏ ko còn trong sạch lại dùng dùng nổi giận, hấn lấy quyền gì giận dữ chứ. nếu giận thì phải là nhỏ mới đúng, nói chung là hấn đã bị ăn sạch rồi. ko có tư cách

” cái đó là quá khứ rồi mà em nhắc làm gì?” hấn ngược ngồng đỏ mặt. đúng là đứng trước nhỏ hấn ko thể nào thắng trong những lúc tranh cãi.phải nói là thất bại hoàn toàn, đầu hàng vô điều kiện.

“ko nhắc thì thôi, quên đi. Em về ngủ đây” nhỏ trẻ môi nhìn hấn xong thì chạy nhanh ra ngoài. Nhưng mà có kẻ lại nhanh tay hơn kéo mạnh nhỏ trở lại, hấn dùng lực ôm chặt nhỏ trong lòng rên rỉ

” ko giúp anh dập lửa mà định bỏ chạy à? Đâu có dễ như vậy!!!!” ánh mắt hấn nhìn nhỏ nóng bỏng làm mặt nhỏ đỏ bừng lên. Thấy nhỏ then thùng trong lòng mình hấn khoan khoái vô cùng, khẽ cười 1 tiếng rồi ôm nhỏ tiến lại giường nằm xuống, hấn nhắm mắt lại miệng thì thầm ” ngủ thôi em”

Nhìn hấn mỉm cười lòng nhỏ như trút được gánh nặng, phản ứng của hấn lúc nãy làm nhỏ hơi sợ, đùa với lửa có ngày bỏng tay, may mắn hôm nay nhỏ vẫn an toàn . cả 2 người cứ im lặng chìm vào giấc ngủ trong hạnh phúc bình yên.

Sáng hôm sau tin tức báo đài cho hay Bạch thị đã ổn định trở lại, Bạch Chấn Phong sau cuộc điều tra đã được thả ra, phía bên họ Hoàng cũng ko truy cứu nên gã vẫn bình an vô sự.

Bạch phu nhân sau bao ngày chấn động cuối cùng cũng hoàn hồn được. bà rất hối hận vì đã gây ra chuyện lớn như thế mà phải để con trai mình gánh lấy. đúng là bà đã già thật rồi ko thể suy nghĩ chu đáo được nữa. tình yêu ko thể cưỡng cầu nên duyên phận của Y Y cùng Vương Long chỉ đành phó mặc cho trời. bà chỉ mong sau này có cuộc sống thật bình yên. Đối với bà Chan bà cũng ko còn mặt mũi nào gặp lại, chỉ còn cách thu xếp hành lý cùng 2 cô con gái ra nước ngoài định cư và vĩnh viễn ko bao giờ trở lại Hồng Kông. Có thể nơi chân trời mới con gái bà sẽ có cơ hội tìm được tình yêu đích thực . ngày ra đi bà chỉ gửi lại cho bà Chan 1 lá thư với 2 chữ” xin lỗi”.

Nụ cười nhẹ trên gương mặt phúc hậu của bà Chan vô cùng xinh đẹp, thật ra trong lòng bà đã tha thứ cho họ từ lâu rồi

4 tháng sau

Thế là nhỏ rời xa Việt Nam đã được 1 năm, bao nhiêu kỷ niệm ký ức về nơi đó vẫn còn hiện rõ trong lòng nhỏ. Và hôm nay, tại 1 giáo đường trắng lè, cô dâu đang mặc trên người bộ lễ phục truyền thống của Việt Nam. Chiếc áo dài đỏ thắm với cái mấngh thêu hình long phụng rất đẹp. nhỏ choàng thêm 1 chiếc áo ren màu vàng óng ánh bằng lụa tơ tằm bên

ngoài. Hôm nay trong nhỏ rất xinh đẹp. một vẻ đẹp hạnh phúc của người thiếu nữ trưởng thành nhưng vẫn còn nét gì đó rất ngây thơ trong sáng

Hấn – Hoàng Vương Long, hôm nay hấn cứ cười suốt, hấn khoác bộ vest màu trắng ngà rất sang trọng, đứng bên cô dâu yêu quý của mình lòng hấn luôn xốn xang hồi hộp, hấn mong sao nghi lễ mau qua đi để còn được ôm nhỏ vào lòng cho thỏa mãn. Đôi mắt thâm tình cả 2 nhìn nhau thề nguyện cùng đồng thanh nói con đồng ý như 1 câu hên ước đời đời kiếp kiếp thuộc về nhau.

Đứng bên dưới còn có ông bà Chan, ông bà Nam (ba mẹ nuôi của nhỏ), Vương Lâm và tất cả người thân bạn bè của 2 người tham dự. ai cũng mừng vui cho hạnh phúc lứa đôi của họ. ko hên mà gặp 2 người mẹ cùng rơi những giọt nước mắt hạnh phúc khi nhìn thấy nhỏ lấy chồng. thế là đứa con gái bé bỏng của họ đã trở thành người lớn rồi.

ở 1 góc khuất xa nào đó cũng có 1 đôi mắt thâm tình đang chúc phúc cho họ, đôi mắt ấy thật sự rất cô đơn và thống khổ, nhưng tận trong tim thì người đó vẫn thầm nguyện cầu ” chúc em mãi hạnh phúc, thiên thần của lòng tôi”. 1 dáng người quay lưng bước đi sau khi nghi lễ kết thúc, ko mấy ai quan tâm vị khách ko mời nhưng nhỏ vẫn mỉm cười thầm cảm ơn gã đã đến

Đêm tân hôn trôi qua thật lãng mạn, nhìn vết lác hồng in trên tấm gra trắng muốt lòng hấn như ấm hơn vui hơn. Hạnh phúc của hấn thật trọn vẹn, tất cả đều là do nhỏ

Mắt nhỏ nhấp nháy, hấn biết nhỏ đã thức nhưng vì ngượng ngùng nên ko dám mở mắt nhìn hấn, gương mặt nhỏ lại bắt đầu hồng lên trông thật đáng yêu, vuốt nhẹ mái tóc nhỏ hấn trên

” dậy đi bà xã, em ngủ nhiều rồi đó, mau dậy làm việc nè” hấn cẩn nhẹ vành tai nhỏ thì thầm nói

” làm việc gì?” nhỏ mở lớn đôi mắt nhìn hấn thắc mắc, đêm qua là tân hôn của họ vậy mà sáng nay phải làm việc gì chứ?

” thì việctạo ra cục cưng đó, ba mẹ luôn hối thúc chúng ta mà, với lại anh cũng muốn có cục cưng” hấn cười gian tà nhìn nhỏ nói. Ko đợi nhỏ phản ứng hấn đã phủ lên môi nhỏ 1 nụ hôn nồng cháy, nụ hôn kéo dài trượt xuống cổ nhỏ, rồi lại đi đến vùng đầy đà của nhỏ. Hấn mở miệng ngậm lấy nụ hoa hồng xinh xắn của nhỏ mà mút nhẹ.vị thật ngọt, ngọt trong lòng còn hơn cả đường mật.

Mặt nhỏ thì méo xệch vì hành động của hấn ” chẳng phải đêm qua hấn đã yêu nhỏ cả đêm rồi sao? gần sáng mới ngủ 1 tí lại bắt đầu nữa. đúng là ngựa giống làm việc ko biết mệt mà” nhỏ thầm kêu khổ trong lòng nhưng cũng chỉ biết chịu theo sự khiêu khích của hấn mà rên rỉ. từng đợt sóng tình dâng lên cuồn cuộn. 1 cảnh xuân sắc lại diễn ra dưới cái nắng ấm áp của bình minh.

1 ngày mới bắt đầu, 1 tương lai mới bắt đầu. mỉm cười để bắt đầu đón nhận hạnh phúc và vượt qua thử thách

.....

.....

.....The End.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nay-em-gai-anh-yeu-em>